SAS

Magie neagră la New York

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tinerama

Gerard de Villiers

SAS

Magie neagră la New York

V.1.0

ISBN: 973-9138-65-9.

Malko Productions – Paris,
Magie noire a New York
© Gerard de Villiers,
Pentru versiunea românească:

©TINERAMA 1999

Gerard de Villiers

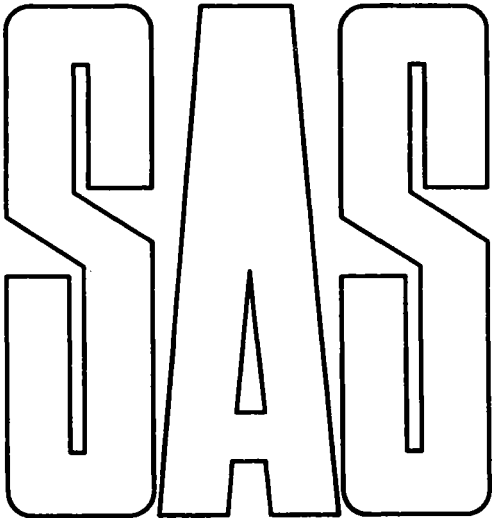

Magie neagră la New York

În româneşte de
Vasile Murgu

1999

Capitolul I.

Doi ochi negrii fixi şi strălucitori, încadraţi de o faţă dură şi zbârcită îl fixau pe Malko din penumbra camerei cenuşii.

El închise din nou ochii pentru a alunga fantoma şi-şi întinse braţul drept în căutarea corpului Sabrinei. Parfumul suav al tinerei femei impregna încă pieptul său gol, amestecat cu mirosul înţepător al îmbrăţişării lor. Spinarea zgâriată de unghiile Sabrinei îl ardea.

În ajun ei fuseseră să danseze la Cheetah, o discotecă dementială de pe Strada 53. Sabrina purta o tunică surprinzătoare, aurită în întregime, pentru care fabricantul, în mod vizibil respectase recomandările preşedintelui Johnson de a economisi preţiosul metal. Era atât de scurtă încât părea goală în mini-vizonul său mov. Cu silueta sa zveltă şi distinsă, cu obrazul de madonă încadrat de un păr lung cafeniu-roşcat, cu aerul său distant, ea pulverizase pisicuţele deghizate în băieţi. Ce bine că dansează la fel de-ndrăcit ca ele şi că face dragoste cu o furie care nu respectă nimic din sfaturile cuminţi ale respectabilelor călugăriţe de la colegiul Mary Mount pe care-l absolvise.

Malko surâse pe jumătate adormit. În Sabrina el regăsise visul neîmplinit al celibatarului: o metresă tânără, frumoasă, independentă, fierbinte şi pe deasupra şi miliardară. Ea îi promisese un Rolls-Royce cu ocazia zilei sale de naştere, bineînţeles în glumă, dar cu Sabrina nu era nimic imposibil.

Ei se-ntâlniseră într-un mod ciudat pe Park Avenue, aproape în faţă la Waldorf Astoria.

Ea coborâse dintr-un taxi purtând în braţe un mic caniş

mov asortat cu mini-vizonul său ciocnindu-se violent cu Malko. Cu această ocazie, o pereche de ochelari imenşi şi ei cu ramă mov, căzuseră făcându-se ţăndări.

Sabrina scoase un ţipăt strident şi începu să explice într-o americană delicioasă cu accent, că este mioapă şi condamnată să rătăcească prin Manhattan până va muri de inaniţie.

Sângele albastru din Malko se revoltă. O Alteţă Serenisimă care se respectă nu lasă o femeie pradă pericolului, mai ales dacă indirect, este şi cauza, necazurilor ei, aşa că se oferi să o conducă acasă la ea, pentru a-şi lua o altă pereche de ochelari.

În taxiul cu care colindau Park Avenue, ei făcuseră cunoştinţă. Tatăl Sabrinei era proprietarul unui canal de televiziune din Canada, iar fiica sa locuia la New York şi se plictisea. Ea locuia pe 30 Fifth Avenue, la etajul 16 al unui imobil din cărămizi roşii, fără portar, exact la trei blocuri de Washington Square şi de arcul său de triumf cenuşiu. În partea cealaltă era Greenwich Village care împrumuta întregului cartier un aer boem, rar întâlnit la New York.

Malko fusese sedus de mica mansardă tapisată cu mochetă gri-deschis de unde se zăreau arborii din Washington Square şi buticurile anticarilor din Strada 8.

Sabrina îşi alesese o altă pereche de ochelari, băuseră un *seven-up*[1] şi Malko o invită să cineze cu el în seara respectivă.

În cadrul intim şi cald al restaurantului italian Orsini, Sabrina înflori ca o orhidee de mai multe ori. Malko îi surprinse privirea aţintită în ochii lui strălucitori. Ea îi propusese la sfârşit să meargă să golească o sticlă de şampanie la ea.

Ei o goliseră până la ultima picătură, privind *„The last, last show”* pe canalul 8. Apoi a stins televizorul şi desfăcând fermoarul auriu al rochiei sale negre mulate, model Balenciaga, îi întrebă politicos pe Malko dacă preferă să facă dragoste pe canapeaua joasă pe care se găseau ori în cameră.

După mereu repetatul joc, Malko alesese camera, ceea

[1] Un fel de limonadă (n.a.).

ce nu prejudiciase cu nimic performanţele partenerei sale.

De aici începuse marea dragoste. După penibila sa misiune la Bangkok, Malko îşi acordase câteva săptămâni de concediu, înainte să o întâlnească pe Sabrina se gândise să le petreacă în castelul de la Liezen în Austria. Malko se oferise să o ducă şi pe ea acolo dar aceasta refuzase. Lui Malko nu-i plăcea New York-ul. Acesta era singurul punct negru al idilei sale cu Sabrina. Adesea el se trezea pradă unei puternice migrene, după un somn profund ca moartea. El începea să-şi facă probleme dacă nu cumva era îndrăgostit de-a binelea. Poate se simţea atras de comportamentul Sabrinei care-l ţinea legat. Ea nu era nicidecum mondenă. În loc s-alerge în toate părţile ca americancele, ea prefera să trăiască în intimitate cu Malko şi să cineze în mici restaurante la ţară.

Deseori ea însăşi prepara o masă rece acasă la ea, cu o sticlă de şampanie apoi făceau dragoste ca doi nebuni şi Malko adormea dus.

Sabrina se trezea mereu prima. Când Malko deschidea ochii, ea era deja în picioare, machiată, coafată şi câteodată îmbrăcată – pură cochetărie feminină, deoarece, chiar îmbrăcată, ea nu ezita niciodată să se bage în pat lângă Malko, aşa cum urma să facă şi în dimineaţa asta…

Cu acest gând reconfortant, el deschise ochii, pentru a întâlni aceeaşi privire fixă şi strălucitoare aţintită asupra lui.

Nu avu timp să-şi pună nici o întrebare. O mână puternică îl smulse din pat, proiectându-l dezbrăcat cum se găsea, pe mochetă. O puternică lovitură de picior în coaste îi smulse un ţipăt de durere. În momentul în care se ridica, un alt om îl înlănţui din spate şi pumnul omului cu ochii negri îl lovi în plină figură.

Timp de cinci minute fu o luptă confuză şi silenţioasă. Cei doi necunoscuţi îl loveau lent, metodic, cu toată puterea lor. Amândoi erau mai înalţi şi mai grei decât Malko.

La-nceput el rezistă cu furie, fără să-nţeleagă ce se întâmplă, apoi slăbi. O lovitură violentă la ficat îl trânti la pământ. O serie de lovituri de picioare îl terminară.

Îl durea tot corpul. Pe jumătate mort, simţi că adversarii săi îl aruncau în pat. Gura şi arcada stângă îi sângerau.

Sângele îi curgea în valuri pe faţă.

Înainte de a-şi pierde cunoştinţa, el auzi vag un zgomot de poartă trântită.

Capitolul II.

Când cu greu îşi redeschise pleoapele, omul cu ochii negri era singur. Avea în jur de cincizeci de ani, o faţă vânătă, nasul acvilin şi părul negru pieptănat pe spate. El părea să se piardă într-un costum gri prea larg pentru el, foarte prost croit, cu pantalonii la fel de largi ca în 1925.

Aşezat pe un scaun în faţa lui, el ţinea aţintit asupra lui Malko un pistol automat de calibru mare.

— Unde este Sabrina? întrebă Malko.

El nu ştia ce să gândească. Agent de lux al CIA de-o bună bucată de vreme, el era obişnuit cu primejdia. În această situaţie el nu-nţelegea efectiv ce voia acest necunoscut, ce însemna dispariţia Sabrinei. El încercă un gest pentru a se redresa. Necunoscutul ridică pistoletul.

— Nu încerca să fugi, Rudi Guern, spuse el cu o frumoasă voce de bas, în germană. Dumneavoastră aţi văzut că noi nu glumim.

— Ce spuneţi?

Complet trezit de această dată, Malko îl privi pe insul din faţa lui pentru a vedea dacă nu glumeşte. Arma însă era îndreptată ferm contra abdomenului său gol şi faţa necunoscutului era severă şi meticuloasă.

Vesel ca un furuncul.

— Puteţi să vă-mbrăcaţi, îngădui el, dar încet.

Malko nu aşteptă o a doua invitaţie. În timp ce-şi punea pantalonii, cu un sentiment între furie şi nerăbdare, el întrebă:

— Cine sunteţi?

— Nu *dumneavoastră* sunteţi cel care pune întrebări, Herr Rudi Guern, replică sec necunoscutul, într-o germană perfectă.

El apăsase în derâdere pe cuvântul „herr”. Malko începuse să se simtă al dracului de-ncurcat. În meseria sa trebuia să se aştepte mereu la surprize neplăcute, dar el n-avea nici o misiune în curs şi se găsea la New York. Comisariatul celui deal 6-lea Precinct se găsea la două sute

de metri şi putea să facă în aşa fel ca imobilul să fie invadat de o echipă întreagă de agenţi FBI cu un simplu telefon, numai că, între el şi telefon se găsea pistoletul necunoscutului...

Îmbrăcat, el se simţea mai bine, deşi era slăbit de loviturile primite. Era momentul să facă ceva, acum ori niciodată. Mai întâi, trebuia să iasă din această cameră.

Cu prudenţă, el încercă să facă un pas spre telefon. Poate avea de-a face cu maniaci. La New York, orice este posibil.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, necunoscutul schimbă poziţia ţevii pistoletului pentru a-l aţinti asupra ombilicului lui Malko:

— Nu încercaţi să fugiţi, Herr Guern, aceasta ar însemna să muriţi mai repede.

Malko izbucni:

— În fine, de ce mă numiţi dumneavoastră Guern? Eu sunt prinţul Malko Linge şi nu-l cunosc pe Guern.

Celălalt îşi aplecă capul cu o expresie sincer dezolată.

— Aceasta este ceea ce susţineţi dumneavoastră.

Fără a înceta să-l ameninţe pe Malko, el scoase o foaie de hârtie din buzunarul stâng, o despături şi şi-o puse pe genunchi, ca un grefier conştiincios. Îşi aranjă vocea înainte să pitească:

— Dumneavoastră vă numiţi Rudi Guern şi aveţi patruzeci şi şase de ani...

— Patruzeci şi doi zise Malko, fără voia sa.

— Patruzeci şi şase, susţinu necunoscutul. Sunteţi născut în Bavaria, la Rupholding, la 4 iulie 1922. La 9 noiembrie 1941, aţi fost numit aspirant SS. La perioada aceea, selecţia lui Schwartzes Korps, primitiv stabilită între douăzeci şi trei şi treizeci de ani, devenise mai elastică. La 20 aprilie 1942, data aniversării lui Adolf Hitler, aţi fost avansat Unterscharführer SS şi cum deja dăduseră ţi satisfacţie şefilor dumneavoastră vi s-a remis un pumnal SS acordat de obicei celor mai buni ofiţeri... în acea zi vi s-a tatuat sub axila stângă numărul dumneavoastră SS 308.625 şi grupa dumneavoastră sangvină: A. Malko izbucni în râs:

— Sunteţi complet nebun. Niciodată nu am făcut parte din SS!

Celălalt îl opri printr-un gest:

— Nu v-aţi mulţumit doar să intraţi în SS, Herr Guern, ci aţi cerut să fiţi mutat în Totenkopfverband[2]. Eraţi atunci foarte mândru să purtaţi capul de mort pe cascheta dumneavoastră, nu-i aşa? Nu trebuie să vă reamintesc că Totenkopfverbände erau însărcinate cu paza lagărelor de concentrare. V-am depistat urma la Treblinka. Numit ca Scharführer, dumneavoastră eraţi unul dintre adjuncţii directorului sectorului nr. 1, Sturmbahnführerul Heinrich Müller. În această calitate aţi participat la masacrarea a circa 800.000 de evrei, fără să mai punem la socoteală anumite execuţii personale pe care vi le vom reaminti. Eraţi un foarte bun ofiţer SS, Herr Guern. Dumneavoastră în persoană aţi constrâns anumiţi deţinuţi să i cultive plantele medicinale pe care le recoltaţi pentru a le servi; Reichsführerului dumneavoastră Heinrich Himmler care avea această marotă. La 2 august 1943, aţi fost unul dintre ultimii SS-işti are a părăsit Treblinka, după distrugerea sa…

Necunoscutul îşi citea rechizitoriul cu un ton egal ca un procuror public, ca pe ceva implacabil în vocea sa. Malko fu: deodată cuprins de panică. Dacă necunoscutul îl va lichida fără altă formă de proces, ca urmare a unei înspăimântătoare erori judiciare?

Dar el continua să vorbească:

— Din Polonia aţi trecut în Rusia, mutat la Einsaţzgruppe nr. 4, sub ordinele lui SS Gruppenfuhrer Otto Nebe. În cadrul, acestei formaţiuni dumneavoastră aţi asasinat până în 1945… Exact până în momentul în care aţi avut inspiraţia să vă prefaceţi „ucis de inamic”, ceea ce vă exonera automat de orice fel de urmărire… Nu cred că trebuie să vă reamintesc Einşat-zgruppen depindeau de Sicherheitsdienst-ul Reichsführerului şi că în această calitate, aveaţi toate facilităţile pentru a vă crea o falsă identitate. Noi credem că dumneavoastră aţi fugit din Germania cu actul de identitate al unui oarecare Samuel Hintzinger, evreu lichidat de către serviciile dumneavoastră.

Malko, aşezat pe marginea patului, profită de momentul în care interlocutorul său îşi trăgea respiraţia pentru a

[2] Formaţiunile „cap de mort” (n.a.).

spune pe un ton conciliant:

— O fi existând un anume Rudi Guern care a comis toate aceste crime, dar nu sunt eu acela. Eu pot să dovedesc uşor acest lucru. De altfel, adăugă el, pentru a-şi impresiona interlocutorul, eu lucrez pentru serviciile de informaţii americane. Dacă aparţineţi unei organizaţii oficiale, vă va fi uşor să obţineţi confirmarea…

De această dată omul îşi permise un surâs maliţios.

— Eu ştiu toate acestea Herr Guern. Sunteţi foarte puternic, dar şi serviciile de informaţii ale Republicii de la Bonn sunt împănate cu vechi nazişti…

— Dar în fine…

— Eu cred că vă va fi greu să dovediţi că nu sunteţi Rudi Guern, conchise necunoscutul aproape cu tristeţe. Eu am probe irefutabile.

Malko lovi cearceaful cu palma, turbat de furie.

— Probe! Dar ce probe puteţi avea?

Ţeava pistoletului se apropie de pieptul lui Malko întocmai ca un deget acuzator.

— Dumneavoastră!

El simţi o sudoare glacială curgându-i de-a lungul coloanei vertebrale: în mod cert, avea de-a face cu un nebun primejdios.

— Ridicaţi-vă şi puneţi-vă cămaşa, zise necunoscutul şi urmaţi-mă.

— Unde vreţi să… protestă Malko.

— Nu mergem departe.

El ascultă, căutând să nu facă mişcări bruşte. Celălalt îi arătă uşa camerei de baie. Părea să cunoască perfect apartamentul.

— Intraţi şi aprindeţi lumina.

Malko resimţi cel de-al doilea şoc al dimineţii: baia era goală ca-n palmă. Niciun obiect aparţinând Sabrinei. El se opri în faţa oglinzii care-i reflecta imaginea părului murdărit de sânge uscat şi a crustei roşii de sub ochiul stâng.

Interlocutorul său îl urmase.

— Ridicaţi braţul ordonă el şi întoarceţi-vă în profil.

Malko ascultă fără să-nţeleagă.

— Acum, zise celălalt, priviţi-vă subţioara stângă.

Malko se uită şi se-ntrebă dacă nu trăieşte un oribil coşmar.

Tatuate cu cerneală violetă, se distingeau net şase cifre şi două litere: SS 308.625, precum şi litera A, mai mare.

Era semnul lui Schwartzes Korps. Toţi SS-iştii purtau acest tatuaj, inclusiv Heinrich Himmler, care avea numărul 168.

El frecă urmele, fără rezultat însă. Se apropie de oglindă şi-şi examină subsuoara mai atent în plină lumină.

Era indiscutabil un tatuaj. Ori el era nebun, ori acest tatuaj fusese executat în timpul nopţii, dar de cine? În apartament nu era decât Sabrina şi aceasta dispăruse. Coborî braţul şi se întoarse spre interlocutorul său.

— Este prima dată când văd acest tatuaj, spuse el. Nu înţeleg nimic. Eu pot să jur că ieri nu-l aveam.

Celălalt rânji discret:

— Va fi foarte greu să ne faceţi să credem asta, Herr Guern. De altfel, acestea nu sunt singurele probe împotriva dumneavoastră. Veniţi.

Malko reveni în cameră tremurând şi-şi puse cămaşa. Toate astea luau o întorsătură foarte rea. Necunoscutul luă o servietă neagră aşezată în apropierea scaunului şi i-o aruncă lui Malko.

— Priviţi.

Malko o deschise şi scoase din ea o grămadă de hârtii şi o fotografie mare. Se tulbură şi mai tare.

Documentul reprezenta un om în uniformă neagră SS, cu cascheta pe cap, cu ochii ascunşi de ochelarii fumuri, surâzând, ţinând un Luger pe ceafa unui prizonier în uniformă vărgată, îngenuncheat pe malul unei gropi din care se vedeau deja cadavre. Alţi SS-işti ţineau mitraliere îndreptate asupra unui grup important de deportaţi.

Malko puse jos fotografia.

SS-istul cu Luger avea faţa lui. Era el, acum douăzeci de ani; cu câteva riduri mai puţin. De altfel, el se schimbase puţin. Cascheta masca implantul de păr. Fotografia era alb/negru, de calitate îndoielnică, dar el era identificabil, chiar şi statura şi corpolenţa – trăsături identice. Îşi simţi raţiunea clătinându-se.

Documentul nu prezenta nici un semn particular, hârtia era de la alfa, folosită în mod curent în Germania.

— Noi am găsit destul de greu acest document, sublinie interlocutorul său, cu o voce domoală. Fotografia a fost făcută de către unul din amicii dumneavoastră din acele timpuri. Ulterior, bântuit de remuşcări, el a trimis-o serviciilor noastre, pentru ca ucigaşul să poată fi urmărit…

Malko aruncă fotografia pe pat şi spuse cu o voce neutră:

— Această fotografie nu spune nimic. Este un trucaj abil. Niciodată nu am participat la nici o execuţie şi n-am făcut parte din SS.

— Dar vă recunoaşteţi clar în poză? insistă omul cu o notă de amuzament în voce. Sunteţi cu adevărat dumneavoastră?

Malko nu mai ştia ce să gândească. Acest document era halucinant. Nimeni n-ar ezita să-l recunoască. Este imposibil să te maschezi astfel încât să aduci asemănarea până la cele mai mici detalii.

— Ar putea fi o sosie a mea, răspunse el, dar vă jur că nu sunt eu.

Necunoscutul scutură din cap:

— Herr Guern, uitaţi-vă deci şi la celelalte documente. Poate veţi abandona acest sistem stupid de apărare şi vom putea vorbi raţional…

Malko luă maldărul de hârtii dactilografiate, redactate în germană şi începu să citească.

Primul document era semnat de Simon Goldberg, giuvaergiu din Tel-Aviv. Semnatarul îl recunoştea formal în fotografia descrisă pe Scharführerul Rudi Guern; asistent la sectorul nr. 1 Treblinka, cunoscut pentru ferocitatea cu care lichida pe deportaţi. La sfârşit îşi exprima speranţa că ucigaşul va putea fi în sfârşit prins şi pedepsit şi preciza că şaizeci şi şapte de membrii ai familiei sale pieriseră în lagărele de concentrare naziste.

Malko nu făcu decât să parcurgă celelalte două texte. Ele erau sensibil identice, cu excepţia unui singur detaliu: Eliahu Kohn, din Haifa, jura că a asistat la execuţia din fotografie. „Niciodată nu voi uita aerul cinic al Scharführerului Guern, când omora pe acei nenorociţi cu o

lovitură de Parabellum în ceafă. El le refuzase până şi dreptul de a-şi spune rugăciunea pentru morţi – Khaddish-ul. Dumnezeu să-l pedepsească!”

A treia mărturie era semnată de Salomon Wolff din Tel-Aviv şi confirma pe celelalte două. Cei trei oameni precizau că Rudi Guern purta întotdeauna ochelari.

— Ei, făcu necunoscutul şi acestea sunt false? Puteţi verifica existenţa acestor persoane care v-au recunoscut, mergând în Israel. Dar acest lucru ar fi primejdios, pentru dumneavoastră, nu-i aşa, în poziţia în care vă aflaţi? Aceşti trei oameni, sunt dintre cei patruzeci de supravieţuitori de la Treblinka. Au fost şi din aceştia. Ei v-au recunoscut toţi trei şi sunt gata să presteze jurământ în faţa tribunalului. Ce spuneţi despre asta, domnule Guern?

— Că eu nu sunt Rudi Guern, zise Malko. În ciuda „probelor” pe care le-aţi acumulat contra mea. Nu înţeleg însă cum am ajuns victima unei asemenea maşinaţii. Pot dovedi cu uşurinţă că sunt Malko Linge şi niciodată nu am avut de-a face cu SS-ul şi cu lagărele de concentrare. De altfel ar trebui să existe amprente digitale ale acestui Rudi, fotografii adevărate, un dosar.

Necunoscutul rânji din nou:

— Dumneavoastră sunteţi singurul care ignoră faptul că arhivele SS au dispărut în 1945 şi că multe oficialităţi germane nu participă cu entuziasm la căutarea criminalilor de război Este impresionant numărul de dosare care au putut fi rătăcite sau distruse. Nu, domnule Guern, eu sunt mândru să spun că această fotografie m-a condus la dumneavoastră. Eu m-am informat la Asociaţia Internaţională a deportaţilor şi prizonierilor.

Malko se hotărâse să câştige timp. Interlocutorul său nu voia să-l omoare. Când va şti mai multe despre el atunci va fi avantajat. Până atunci însă, se găsea într-o mare încurcătură.

Celălalt, ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, zise:

— Văd că nu v-am convins, Herr Guern. Dumneavoastră sunteţi mai neînduplecat decât cea mai mare parte pe care îi găsim. Ce ziceţi dacă vă dovedesc că şi în ziua de azi mai aveţi încă legături intime şi importante cu naziştii?

— Ce, Sabrina?

— Şşt, şşt, făcu celălalt. Este ceva mult mai important. Herr Guern, sub numele care v-a servit să vă ascundeţi până acum şi pe care-l purtaţi acum aveţi un cont la First National City Bank, agenţia 327, în colţul Străzii 46 cu Madison Avenue? Contul cu numărul 54386?

— Este exact, zise Malko, sufocat.

— Bine. Dacă veţi merge la banca dumneavoastră, să zicem imediat, veţi constata că aţi fost beneficiarul unui vărsământ de aproximativ 50.000 de dolari, contravaloarea a 22.000 franci elveţieni... Nu suma este importantă ci provenienţa banilor este interesantă.

— 50.000 de dolari! Dar cine mi-a trimis o asemenea sumă?

— O anumită societate Bryamo din Zurich, o afacere de gestiune de capitaluri. Din păcate pentru dumneavoastră, anchetele Siguranţei federale elveţiene au probat cu prisosinţă că Bryamo nu era decât numele de împrumut al unei organizaţii pentru susţinerea foştilor nazişti, Odessa[3]. Prietenii nu vă lasă să pieriţi, Herr Guern. Este drept că aţi ocupa un loc de frunte pe lista criminalilor de război, să zicem printre primii cincizeci, dacă n-aţi fi mort.

Era din ce în ce mai diabolic. Malko nu punea nici o secundă la-ndoială afirmaţiile necunoscutului. Totul era foarte bine pus la punct. Dar de ce să fie montată în contra sa o atare maşinaţiune? El tremura, pe jumătate de frig, pe jumătate de frică.

— Vedeţi vreun inconvenient în a-mi pune o vestă? întrebă el, nu-i prea cald aici.

— Vă rog chiar, zise celălalt. Dar dumneavoastră confundaţi frigul cu frica. Dumneavoastră vă consideraţi, după trecerea atâtor ani, în afara primejdiei: ca şi Adolf Eichmann...

Malko termină de înnodat cravata. Aştepta urmarea. Prin CIA, el putea să verifice rapid anumite afirmaţii ale necunoscutului. Existau anumiţi vechi funcţionari din OSS care cunoşteau problemele germane de-a fir a păr. Dar,

[3] Organizaţia SS-Angeoringen (n.a.).

pentru moment, el era grăbit să ştie ce se-ntâmplase cu Sabrina. Dată fiind întorsătura situaţiei, el bănuia că ea avusese un rol.

Odată îmbrăcat, el trase perdelele şi se aşeză într-un fotoliu în faţa omului care nu-şi abandonase pistoletul. Un soare palid de februarie nu avea suficientă putere pentru a încălzi geamurile. Ceasul lui Malko se oprise. El simţea un gust amar în gură. Deodată îi reveniră în minte durerile de cap repetate de când o cunoscuse pe Sabrina. El fusese în mod cert drogat de mai multe ori şi asta avea legătură cu acest complot al cărei victimă era. Avu un moment de nostalgie gândindu-se la Sabrina, de care culmea, era amorezat. Apoi furia îl copleşi.

— Cine sunteţi dumneavoastră? întrebă el cu brutalitate. Acum mi-ajunge. Dacă nu-mi spuneţi imediat cine sunteţi, ce doriţi şi de ce aţi pus la cale această maşinaţie, voi părăsi această cameră, chiar dacă-mi veţi trage un glonţ în spate.

Necunoscutul surâse ironic şi arătă uşa cu ţeava revolverului:

— Dar sunteţi absolut liber, Herr Guern. Noi nu suntem asasini. Corecţia servită la început nu avea alt scop decât şă vă creeze dispoziţia necesară pentru ca să mă ascultaţi. Cred totuşi că nu veţi profita prea mult de soarele New York-ului dacă nu ascultaţi istoria mea până la capăt. Pentru că vreţi neapărat să cunoaşteţi identitatea mea, am să v-o arăt.

El se îndreptă abia perceptibil pe scaun şi spuse:

— Eu sunt căpitanul Pavel Andropov, din Serviciile de informaţii ale armatei sovietice, ataşat al celui de-al treilea birou.

De astă dată, Malko rămase cu gura căscată. Serviciul de informaţii al armatei roşii era GRU-ul, urmaş al KGB-ului organism care număra multe succese în vitrina sa de trofee, spre exemplu Richard Sorge, care spionase pe japonezi şi pe nemţi şi sfârşise spânzurat la Tokio, după ce-i ajutase pe ruşi să câştige războiul.

Dar ce treabă avea un căpitan al serviciilor speciale sovietice la New York? Rusul trebuia să fie foarte tare ca să

se deconspire în acest mod. Nu acesta era modul sovieticilor de a acţiona. De altfel, era şi foarte posibil ca numele şi gradul să fie false.

„Murdar truc, îşi zise Malko, foarte murdar”.

— Eu sunt, poate, într-o poziţie dificilă căpitane zise el cu voce tare, dar a-şi spune că nici a dumneavoastră nu este tocmai clară. Mi se pare, sau dumneavoastră sunteţi un spion străin pe teritoriul acesta?

— Nu fiţi infantil, mormăi Pavel Andropov. Ar trebui ca cineva să mă denunţe şi acela nu veţi fi dumneavoastră, în ciuda apartenenţei la CIA.

Malko era pe punctul de a se-ntreba dacă Interlocutorul său nu avea un post oficial la Ambasada Rusă, la delegaţia de pe lângă ONU, la agenţia TASS sau dacă nu era unul dintre numeroşii „clandestini” intraţi în SUA sub falsă identitate, precum faimosul colonel Abel. El nu se putea abţine de a admira asemenea oameni. Trebuia să ai nervii de oţel. Pentru ca să rezişti într-o ţară ostilă în care orice greşeală te poate costa libertatea său viaţa. Personalitatea lui Pavel Andropov îi punea semne de întrebare: GRU-ul nu se interesa de criminalii de război, astfel încât să-i vâneze pe teritoriul SUA, mai ales montând un scenariu atât de întortocheat.

Era aici un alt mister pe care nu va întârzia să-l afle.

— Căpitane Andropov, zise Malko calm, sincer vorbind mă luaţi drept Rudi Guern?

Rusul nu clipi.

— Pentru mine aceasta este în afară de orice îndoială. Nu este prima dată când tovarăşii din biroul trei descoperă oameni ca dumneavoastră. Până în această dimineaţă, eu vă ignoram existenţa. Dar nu este treaba mea să vă judec, se grăbi el să adauge cu voce aproape conciliantă. Războiul s-a sfârşit şi toate acestea sunt departe…

— Atunci, la ce dracu’ aţi venit să mă vedeţi? Pentru a vă amuza speriindu-mă? GRU-ul are într-adevăr timp de pierdut…

Rusul scutură din cap şi reluă în germană:

— Am o propunere pentru dumneavoastră, în calitate de agent al imperialiştilor după ce aţi servit pe cei mai mari

bandiţi hitlerişti. Din punctul meu de vedere meritaţi moartea, dar şefii mei au decis altfel. Ei vor să vă dea şansa de a vă reabilita lucrând pentru Uniunea Sovietică, ştergând astfel crimele dumneavoastră... Dată fiind situaţia dumneavoastră, această ofertă este foarte generoasă...

Pistoletul era coborât un pic, dar faţa rusului era la fel de severă. Bucăţile de scenariu începeau să se lege. Malko Începu să priceapă. Aşa încât era pe punctul de a fi recrutat de ruşi, datorită unei operaţiuni de magie neagră cum se spune în jargonul meseriei. Omul din faţa lui urma să fie „manipulatorul" său, cel care-l va pune la treabă. Era posibil ca acesta să nu aibă nici o legătură cu cei care au urzit operaţiunea de „magie neagră". Această împărţeală era conformă cu manierele ruseşti. Cel mai simplu era să accepte şi apoi să se ducă să povestească totul la CIA. Ruşii, însă în mod sigur au prevăzut această reacţie şi şi-au păstrat asul în mânecă. Mai mult, probabil că şi americanii îşi vor pune întrebări în faţa unor documente atât de bine plăsmuite. Malko zise tranşant:

— Sunteţi completamente nebun. Eu nu intenţionez să trădez această ţară care a devenit şi a mea. Nu ştiu încă eşafodajul acestui complot, dar îl voi descoperi cât ar fi el de sofisticat.

Rusul îşi ridică mâna pentru a-i impune tăcerea.

— Herr Guern, lăsaţi-mă să-mi termin istoria. Este cert că dumneavoastră nu riscaţi mare lucru în faţa unui tribunal. Eu sunt sigur că v-aţi luat toate precauţiile pentru ca noua identitate de prinţ austriac să fie de netăgăduit. Tribunalele sunt lente, mai ales în acest gen de afaceri şi procedurile de extrădare se aplică foarte puţin...

— Tocmai! I-o reteză Malko. Atunci de ce aţi consumat atâta efort pentru a mă compromite inutil?

Rusul îşi trecu mâna peste faţa vânătă. Probabil abuzul de votcă era cauza acestei culori.

— Deloc inutil. Aţi auzit vorbindu-se de o organizaţie numită „Cei care nu uită"?

Malko ridică din umeri.

— Nu.

— Reuneşte evrei care au fost încorporaţi în armata

britanică în timpul războiului, nişte duri. Ei consideră că procedurile normale ale justiţiei sunt prea lente şi incerte pentru a pedepsi pe criminalii nazişti. Ei folosesc metode mult mai expeditive. Graţie fondurilor strânse clandestin, sprijinului serviciilor secrete israeliene şi a informaţiilor strânse de peste tot, ei îi vânează pe cei care, aşa ca dumneavoastră, se ascund în lume sub o falsă identitate. Ultimul pe care l-au descoperit se numea Herbert Cukurs. Vă aduceţi aminte ce s-a întâmplat?

— Vag.

— Am să vă împrospătez memoria. I s-a găsit cadavrul într-o casă de bani într-o vilă nelocuită din Montevideo. El a fost omorât cu cinci gloanţe. Bineînţeles că cei care l-au omorât n-au fost şi nu vor fi identificaţi niciodată.

Rusul se opri din vorbit o clipă, apoi reluă cu un ton mai solemn.

— Herr Guern, eu cunosc oameni din organizaţia „Cei care nu uită”. Dacă eu le trimit dosarul pe care-l am despre dumneavoastră, cred că ei nu-şi vor pune întrebări de prisos. Cred că înţelegeţi ce vreau să spun.

— Cu ce v-aş fi util mort? obiectă Malko.

— Odată ce nu ne serviţi viu, ce importanţă are dacă muriţi? veni replica implacabilă a căpitanului Andropov. Dumneavoastră sunteţi o bestie veninoasă.

— Mulţumesc, zise Malko.

— Deci, care vă este decizia?

Malko privi faţa impenetrabilă a rusului. Acesta părea un om foarte inteligent. Germana şi engleza sa erau perfecte, fără a mai vorbi de stăpânirea de sine. Ceva îl umplea de furie pe Malko: cum reuşise să plăsmuiască un astfel de dosar contra lui? Era necesar să demonteze bucată cu bucată mecanismul acestei intoxicări. Era o problemă de viaţă şi de moarte.

Ameninţarea căpitanului Andropov nu era o vorbă goală. Nişte oameni însetaţi de răzbunare nu aveau a-şi pune întrebări în faţa probelor trucate.

— Ce doriţi de la mine? întrebă Malko după un moment de linişte.

Rusul surâse cu toată gura:

— Bravo, camarade Guern. Tocmai aţi făcut primul pas spre reabilitarea dumneavoastră. Servind Uniunea Sovietică serviţi cauza păcii. Indiferent de crimele pe care le-aţi făcut, veţi găsi mai târziu în Uniunea Sovietică o nouă patrie deoarece ne ajutaţi.

— Nu mă-ndoiesc, zise Malko.

Ignorând întreruperea, Andropov coborî vocea pentru a spune:

— Aţi putea obţine chiar şi Ordinul Lenin, ca Richard Sorge.

El vorbise serios.

— Cu titlu postum.

— Nu neapărat, zise Pavel Andropov fără urmă de umor.. Dumneavoastră riscaţi mai puţin decât el. Şi dumneavoastră ştiţi că deţinătorii Ordinului Lenin voiajează gratuit cu troleibuzul la Moscova[4].

Malko îl privi pe interlocutorul său pentru a vedea dacă-şi bate joc de el. Rusul însă, vorbea foarte serios. Discursul său făcea parte din dialectica comunistă: niciodată, dacă este posibil, nu oferi bani unui agent secret ci doar să-l flatezi.

— Voi analiza oferta dumneavoastră, spuse Malko, dar eu prefer taxiul. Bun, ce doriţi de la mine, înainte să mă retrag la Moscova?

— Camarade Guern, cred că este inutil să vă precizez că dosarul pe care vi l-am arătat nu este decât o copie şi că originalul este la loc sigur….

— Asta am înţeles foarte bine.

— Perfect. Am să vă explic acum prima dumneavoastră misiune. Nici nu este grea.

Era o hartă rutieră din acelea care se distribuie gratuit la orice staţie de benzină din SUA. Malko văzu că era vorba de statul New Hampshire din nordul SUA, înglobând frontiera canadiană. Căpitanul Andropov punctă cu arătătorul linia ce separa cele două ţări.

— Veţi pleca acolo chiar mâine pentru a cumpăra o fermă.

— O fermă!

[4] Absolut adevărat (n.a.).

— Da, o fermă. Nu prea mare. Circa o sută de acrii. Este necesar ca ea să fie situată cât mai aproape de frontiera cu Canada. Ideal ar fi ca terenurile să fie împărţite între cele două state.

Malko începea să-nţeleagă. El ştia faptul că ruşii întâmpină greutăţi din ce în ce mai mari în infiltrarea „clandestinilor” prin posturile de frontieră normale din cauza computerelor FBI. O fermă cumpărată de un agent CIA era evident o soluţie ideală. El cunoştea de asemenea, limitările impuse deplasărilor funcţionarilor sovietici acreditaţi în SUA. Ei nu se puteau depărta la mai mult de douăzeci şi cinci de mile de New York sau Washington, fără o preavizare de patruzeci şi opt de ore, nu puteau închiria automobile fără şofer sau avioane. Sigur că ei nu-l urmăreau pe fiecare rus douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, dar oamenii FBI-ului făceau acest lucru prin sondaje surpriză, pentru a nu-şi asuma riscuri.

— Şi cu ce bani voi deveni proprietar?

Andropov aruncă o privire candidă asupra lui Malko:

— Păi, cu cei 50.000 de dolari de la Odessa.

Urmă un minut de linişte. Capcana era închisă. Nimic nu fusese neglijat. Malko era categoric expediat la frontiera americano-canadiană. Parcul castelului său din Liezen se găsea pe teritoriu ungar şi ar mai fi trebuit un nou război pentru a-şi recupera proprietăţile.

— Aţi înţeles bine? îl întrebă rusul.

Era mai mult o afirmaţie decât o întrebare. Malko înclină capul.

— Da.

Va avea cel puţin timpul de a reflecta.

Rusul îi întinse o mână enormă şi îngrijită:

— Să plecaţi cât mai repede posibil. În trei zile vă voi telefona. Numele meu de cod este „Martin”.

— Aici?

Rusul surâse şi ochii săi deveniră aproape calini.

— La dumneavoastră, la Poughkeepsie. Şi mai ales să nu vă vină idei proaste. Dacă nu, nu vă veţi mai întâlni cu bunul Pavel de azi, data viitoare.

Fără a-l părăsi pe Malko din ochi, el se retrase cu spatele

spre uşă, o deschise şi plecă. Malko rămase singur.

Acum ar fi plătit oricât pentru un pahar de votcă cu gheaţă, pentru a-şi pune ordine în idei. Încet, procedă la cercetarea apartamentului după ce deschisese fereastra. Totul era gol. Dulapurile din perete în care Sabrina îşi înghesuia garderoba sa de miliardară, cele din camera de baie care conţineau nenumărate flacoane, chiar şi cele de la bucătărie. Cu excepţia cearceafurilor de pe pat şi a lucrurilor personale ale lui Malko, apartamentul, nu mai conţinea nici un obiect personal, ca şi când Sabrina n-ar fi existat niciodată. Doar parfumul tinerei femei mai persista încă. Peste câteva ore, când şi acesta va dispărea, Malko va putea crede că a avut un vis. Deodată îşi dădu seama că nu are nici măcar o fotografie a Sabrinei, care fără-ndoială era în centrul complotului.

Capitolul III.

El cercetă o jumătate de oră cu minuţiozitate toate colţurile şi nu descoperi nici măcar un fir de păr. Pentru a o descoperi pe Sabrina, el nu avea la dispoziţie decât un nume, fals desigur şi amintirea figurii sale. Este prea puţin pentru a găsi pe cineva într-o aglomerare de şaisprezece milioane de locuitori. Exista doar o mică licărire de speranţă: Sabrina era desigur o „ilegală" a serviciilor secrete sovietice. Ruşii aveau mari greutăţi în a-i stabili în SUA. Deci ea trebuia să fie încă acolo. Dar din California la New York sunt 4.500 de kilometri. Cu o falsă identitate bine aranjată, Sabrina se putea ascunde oriunde şi chiar FBI-ului i-ar trebui câteva săptămâni bune ca s-o găsească, cu atât de puţine elemente de care dispunea Malko.

După o ultimă privire jur împrejur, el închise uşa în urma sa şi se găsi pe coridorul bej. În aşteptarea ascensorului, el se simţea prost dispus. Era greu pentru el să spună că Sabrina nu existase, că nu era decât o prostituată folosită de secţia Korzigd a KGB, dresată să-şi folosească farmecele, aşa cum Malko întâlnise deja.

În orice caz rolul său de miliardară canadiană fusese bine studiat. Numai vizonul şi rochiile îi costaseră pe ruşi o mică avere, ceea ce era flatant pentru Malko. Nu-i mai puţin adevărat că un agent dublu cu un picior în CIA valora cât un lingou de aur.

Ascensorul ultrarapid îl duse la parter. Nu mai avea nici un minut de pierdut înainte să-şi înceapă ancheta. După ce inspectă holul fără nici un rezultat, se decise să sune la o uşă de la parter. Un om în halat de casă îi deschise imediat.

— Aş dori să închiriez un apartament în acest imobil, spuse Malko şi aş vrea să ştiu cui să mă adresez...

Omul care-i deschisese îi spuse că nimic nu este mai simplu, în timp ce Malko aştepta la uşă, omul căută într-un sertar şi-n cele din urmă îi dădu un formular de contract de închiriere.

— Iată, spuse el. Agenţia Broom and Dale, 72 Broadway,

nu este departe de aici.

Malko mulţumi călduros şi ieşi în Fifth Avenue. Soarele era ascuns în nori şi un vânt aspru, cum se-ntâlneşte des la New York, mătura strada de la nord la sud.

Găsi un taxi la colţul Străzii 8 şi-i dădu adresa biroului. El era obligat să se descurce singur. Prevenind FBI sau CIA, el punea în funcţiune un mecanism ireversibil în angrenajele căruia putea fi uşor strivit. Pentru Malko singurul mod de-a acţiona era să demonteze mecanismul capcanei.

Taxiului îi trebuiră trei sferturi de oră ca să parcurgă Broadway. Malko fuma. În fine, opri în faţa unei clădiri vechi, din cărămizi roşii înnegrite de cincizeci de ani de poluare, pe care placa Agenţiei Broom and Dale era una dintre cele mai curate.

Era la etajul trei. Fuseseră instalate secretare peste tot unde fusese posibil, chiar de la intrare. Malko avu impresia că zărise una care dactilografia cu maşina pe genunchi. Când anunţă că vrea să închirieze un apartament, fu condus imediat în biroul lui Jack Broom.

Acesta apăru imediat cu mâna întinsă. O coamă albă strălucitoare îi dădea un aer distins.

— Ce doriţi să-nchiriaţi, dragă domnule? întrebă el, după ce-i arăta lui Malko un fotoliu puţin cam adânc.

Îşi schimbă expresia feţei când Malko îi puse sub ochi legitimaţia Serviciului secret[5] eliberată de CIA, care-i servea drept acoperire în operaţiunile „gri”. Serviciul indicat corespundea din fericire unei secţii a CIA.

— Am nevoie de o mică informaţie, explică Malko. Numele şi adresa persoanei care a închiriat de la dumneavoastră apartamentul 16-F din 30, Fifth Avenue.

Jack Broom se răci considerabil şi-şi trecu mâna îngrijită prin părul său ca zăpada.

— În principiu începu el, noi nu dăm niciodată informaţii de acest gen.

— În principiu, răspunse Malko, dumneavoastră nu închiriaţi apartamentele spionilor ruşi…

El crezu că părul alb al celui din faţa lui o să-i cadă dintr-

[5] Însărcinat cu depistare şi reprimarea fraudelor fiscale şi protecţia preşedintelui (n.a.).

odată.

— Este… este o glumă, se bâlbâi Jack Broom.

— Eu nu am impresia, spuse rece Malko. Deci, sunteţi dispus să ne ajutaţi, sau preferaţi să fie convocat un Mare Juriu?

Nu-şi terminase fraza, când Jack Broom îşi răsfoia deja cu fervoare dosarele. El scoase de acolo un dosar galben pe care-l deschise, tremurând de nervi.

— Iată contractul de închiriere. Domnul Bernard Medley. El a plătit mereu chiria anticipat. Contractul său, tocmai expiră mâine. De acest lucru m-a anunţat la telefon ieri.

— L-aţi întâlnit?

— Da, odată aici la birou. Un om foarte abordabil, scund, cu ochelari. Mi-a explicat că are nevoie pentru afaceri să locuiască trei sau şase luni la New York. Nu a discutat despre cuantumul chiriei – trei sute cincizeci de dolari pe lună. El ne-a găsit ca urmare a unui anunţ din *New York Times.*

— Pot să văd contractul?

Omul de afaceri i-l întinse. Malko examină semnătura – o mâzgăliturăoarecare.

— El a venit de la Hotel Americana.

Malko oftă descurajat. În SUA nu se cere la nici un hotel nici un act de identitate. Te poţi înregistra şi sub numele regelui Angliei. Nu făcu nici un comentariu. Domnul Medley era un alt „clandestin” rus.

— Dumneavoastră nu aţi remarcat nimic anormal? întrebă Malko, mai mult pentru a-şi linişti conştiinţa.

— Nimic. Ah! Era să uit… acest gentleman mi-a plătit în bani cash, ceea ce este destul de neobişnuit, dar nu era un motiv pentru a mă formaliza, nu-i aşa?

— Desigur. Desigur.

Banul n-are miros.

Nu există cec, nu sunt urme. Era o treabă bună. Malko îi mulţumi lui Jack Broom şi părăsi biroul, vizibil deprimat. Pista aceasta se oprea aici. Un apartament mobilat închiriat pentru câteva luni de către un om de paie fantomă; o mică fată a cărei identitate o ignora, dispărută şi ea.

Doar ameninţarea era efectiv reală.

Malko luă un taxi pentru a merge la Grand Central Station de unde putea lua trenul spre Poughkeepsie. Îi mai rămăseseră câteva ore pentru a se hotărî: ori să povestească totul la CIA şi să rişte să fie ucis de către israelieni, sau să contraatace singur.

Un pic mai târziu, pe când trenul său mergea paralel cu Hudsonul, el începu să analizeze serios posibilităţile. Avea de ales între trei soluţii. Toate erau proaste. Să nu spună nimic şi să lucreze pentru ruşi, ceea ce nu se putea termina decât prost, zece sau douăzeci de ani de penitenciar pe puţin în cel mai bun caz, sau Ordinul Lenin cu titlu postum. Să meargă la CIA să povestească istoria. Tentaţia pentru americani era prea mare ca să nu încerce să-i intoxice prin el pe ruşi. El s-ar găsi între trei focuri. Putea, de asemenea, să nu facă nici o mişcare, aşteptând ca ruşii să-şi pună în practică ameninţarea de execuţie. Era o lovitură de ruletă rusească. Sau ei blufau şi nu se-ntâmpla nimic, ori ei nu blufau şi într-o dimineaţă s-ar găsi în faţa ucigaşilor care nu i-ar lăsa timp pentru explicaţii, ca-n cazul Cukurs. Ar putea fi apoi totdeauna reabilitat, cu titlu postum.

Trenul se opri pentru trei minute la Tarry Town. Câteva mile mai departe era Ossining şi sinistra închisoare Sing-Sing. El se uită de jur împrejur. Toţi călătorii aveau aceleaşi feţe obosite şi banale. Ei reveneau acasă după o lungă zi de lucru pentru a bea trei Martini şi a privi la televizor.

O secundă Malko îi invidie pentru liniştea lor. Primejdia şi moartea îl aşteptau în vila sa din Poughkeepsie şi în locul unei soţii fidele şi iubitoare, el avea mai mult de-a face cu şerpi cu clopoţei care ca Sabrina, care făcea dragoste atât de bine, striga că ea nu ar iubi pe nimeni altcineva decât pe el...

*

* *

Ea ajunse acasă noaptea după ce-şi luase maşina din parcarea gării. Ploua cu găleata. Deodată mica sa vilă îi păru sinistră. După ce-şi băgă maşina în garajul de la subsol, el examină fiecare cameră, fără a găsi nimic suspect. Era nervos şi tresărea la orice zgomot. Ploaia bătea în geamuri.

Zece minute mai târziu, sună telefonul. El se duse imediat să decroşeze.

Nu vorbi nimeni, dar el auzi declicul receptorului pus în furcă, începea aventura.

Îşi turnă un pahar mare de votcă „Krepskaia” în care puse un cub de gheaţă şi se aşează într-un fotoliu. El ardea de nerăbdare să meargă să-l întâlnească pe David Wise, directorul diviziei plan la CIA, prietenul şi patronul său şi să-i povestească totul. În fond, el pusese involuntar mâna pe o importantă reţea clandestină rusă.

El îi cunoştea pe americani: cu toată prietenia sa, David Wise nu putea să ascundă şefilor săi declaraţiile acuzatoare la adresa lui Malko de a fi vechi SS-ist. Intimitatea lor de domeniul istoriei. Deci el risca să nu fie crezut în întregime.

El se ridică şi merse în sala de baie. După ce-şi scoase cămaşa, îşi examină subsuoara stângă. Tatuajul SS era în continuare acolo, gravat în carnea sa, chiar dacă oarecum palid ca şters de timp. Malko înjură cu voce joasă. El se gândise la tot şi mai ales cum să probeze că acest tatuaj nu exista înainte?

Se îmbrăcă din nou şi se-ntoarse în living-room unde îşi termină votca dintr-o înghiţitură, fără să reuşească să se-ncălzească. Deodată îl invadă un gând. Nu exista decât un mijloc de a-i ţine în şah pe ruşi şi în acelaşi timp pe ucigaşii din Israel: să-l găsească pe omul care le dezvăluise identitatea sa. Ruşii nu erau aşa de nebuni încât să inventeze totul. Desigur, aceasta nu era o sarcină prea uşoară. Poate fi chiar imposibilă. Era însă şansa unică de a îndepărta primejdia, definitiv şi total. Apoi, s-ar putea ocupa de numitul căpitan Andropov, cu ajutorul CIA, dacă ar mai fi în viaţă.

Cinci minute mai târziu el îşi pregătea valiza. El se angaja într-o cursă de viteză contra morţii. Ruşii, din momentul în care îşi vor da seama de dispariţia sa şi-ar da seama imediat de ceea ce el vrea să facă.

El decroşă telefonul şi ceru Kennedy Airport. Cum făcea de obicei, el ceru Scandinavian Airlines.

— Aveţi vreun zbor către Europa în seara asta? întrebă el.

— Desigur, îi răspunse o voce proaspătă cu un lejer

accent străin, zborul nr. 907, care decolează la ora douăzeci şi treizeci de minute, cu destinaţia Copenhaga şi Stockholm. Veţi fi la Copenhaga la ora nouă dimineaţa. Aparatul este un Super DC-8 foarte confortabil.

— Copenhaga îmi ajunge, asigură Malko. Am legătură pentru Viena, în Austria?

După câteva secunde, funcţionara îi răspunse:

— Desigur. Decolarea la ora unsprezece treizeci, zborul Scandinavian 102. Sosirea la Viena la ora treisprezece. Este un aparat Caravelle.

— Reţineţi-mi un loc clasa întâi, până la Viena, ceru Malko.

Capitolul IV.

În Viena la numărul 7 pe Rudolphplatz era o casă mai nouă decât celelalte, fără originalitate. Faţada purta încă urmele cicatricelor războiului: bucăţi de tencuială sărite ca urmare a exploziilor gloanţelor şi obuzelor.

O linişte profundă degaja această piaţă, pierdută la distanţă de Ringul zgomotos, într-un cartier popular al capitalei austriece.

Impresie greşită: acest loc găzduia ceva mai primejdios decât un depozit de explozive, ceva car, e producea spaimă câtorva mii de oameni din lumea-ntreagă.

Malko privi în jurul său înainte de a se opri în faţa porţii cu numărul 7. În spatele nelipsiţilor săi ochelari negrii, ochii lui strălucitori erau roşii de oboseală şi de lipsă de somn. În ciuda confortului aeronavei DC-8 a Scandinavian Airlines care-l adusese de la New York la Copenhaga în şase ore, el nu închisese un ochi toată noaptea, întorcând în capul său problema pe toate feţele. Copiosul mic dejun servit de o frumoasă stewardesă blondă nu reuşise să-l remonteze. La Copenhaga era o vreme de nici un câine să nu-l scoţi din casă – ploaie şi rafale de vânt. Din fericire, aeronava DC-8 îşi lăsase pasagerii direct într-un culoar al aerogării, datorită unui fel de tunel care se deschidea chiar în faţa porţilor avionului. Acesta urma să plece mai departe spre Bangkok.

Într-o cameră de odihnă pusă la dispoziţia pasagerilor de Scandinavian Airlines, el îşi făcuse un duş şi se bărbierise.

Două ore mai târziu, aşezat confortabil într-un fotoliu clasa întâi al unui Caravelle al aceleiaşi Scandinavian, el decola spre Viena. Chiar şi prânzul gastronomic nu reuşise să-i redea starea lui obişnuită. Era totuşi reconfortant să regăseşti carnea pregătită după bucătăria europeană, vinul vechi – el golise aproape o sticlă întreagă de Mouton Rothschild 1955 – şi serviciul impecabil al unui mare restaurant.

Când aeronava Companiei Scandinavian aterizase pe Aeroportul Schwechat, starea de angoasă care pusese

stăpânire pe el de la decolarea din New York nu se atenuase – şi totuşi la Viena era altceva – se simţea la el acasă. Prin ochelari, el zărise silueta impozantă a credinciosului său factotum Elko Krisantem venit să-l aştepte la aeroport, la volanul Jaguar-ului Mark 10.

El studiase feţele celorlalţi călători, ca şi pe cele ale oamenilor care aşteptau. Probabil ruşii erau deja pe urmele sale. În cel mai bun caz, dispunea de câteva ore avans.

În momentul în care ieşea din aeroport, el zări din spate, urcând într-un mare Mercedes negru, o siluetă care-i evocă o amintire în memoria sa uimitoare, dar nu avu timp suficient să-şi confirme impresia: automobilul demarase rapid. El păstra numai imaginea unei bucăţi de piele neagră, veşmânt foarte obişnuit în Austria, mai ales pe frigul din acel anotimp.

Odată terminate formalităţile vamale şi cele poliţieneşti, el! Se grăbi spre micul coridor, pentru a strânge mâna turcului care-l aştepta, cu cascheta în mână.

Foarte stilat, Elko Krisantem nu pusese nici o întrebare. Cu cascheta şi redingota sa gri, el părea un şofer de mare clasă. Cine ar mai fi recunoscut în el, unul din cei mai prosperi asasini plătiţi din Istanbul[6]. Nimeni n-ar fi bănuit că sub tunica sa era un vechi Parabellum Astra de care nu se despărţea niciodată, la fel ca şi de redutabilul laţ pentru sugrumat din fundul buzunarului său drept.

În timp ce ei rulau spre oraş, prin câmpia monotonă care înconjoară Viena, el îi comunica lui Malko ultimele noutăţi de la castelul său. Scara exterioară care ducea direct la etajul întâi, era aproape gata. Mai trebuia o rampă de epocă de găsit sau de confecţionat. Malko se-ntreba când se va putea retrage în castelul său finisat şi să nu mai alerge după dolari.

Malko îl condusese până la mica Rudolphplatz, de-a lungul unor străzi înguste, pe care Jaguarul abia se strecura.

Îşi recăpătă suflul după ce urcase repede cele patru etaje fără ascensor şi se opri pe un palier minuscul şi obscur.

Pe uşa albă din faţa lui era o inscripţie abia vizibilă:

„DOKUMENTATIÓN – ZENTRUM” B.J.V.N.

[6] A se vedea: SAS la Istanbul (n.a.).

Malko sună.

Paşi grei făcură să se cutremure micul palier. Se auzi un zornăit de lanţuri şi uşa se-ntredeschise, lăsând să se vadă silueta masivă a unui bărbat care-l examină atent pe Malko.

— Ce doriţi dumneavoastră? întrebă el într-o germană perfectă dar cu un uşor accent provenit din Europa centrală.

— Am o întâlnire cu Simon Wisenthal, zise Malko. Eu sunt prinţul Malko. În seara precedentă, fusese asigurat de prezenţa lui Wisenthal la Viena.

Necunoscutul făcu un semn uşor din cap şi-l lăsă să treacă. Apartamentul era compus din două camere mici pardosite cu ciment gol, prost luminate, sumar mobilate cu piese vechi funcţionale. Malko merse pe un culoar strâmt şi alb până la biroul lui Simon Wisenthal.

Acesta se ridică pentru a-şi primi vizitatorul. Era un om cu o statură impozantă, cu fruntea lată şi un început de calviţie. Ochii săi îl studiară pe Malko la fel de atent ca şi omul de la intrare. El trona în acest apartament cu o atmosferă liniştită şi misterioasă, ca şi cum toate fantomele oribile care aveau fişe în dosare, s-ar plimba în libertate.

Malko se aşeză pe unul din cele două scaune, ignorând vechiul divan şi Simon Wisenthal se reaşeză în spatele biroului său, acoperit de hârtii.

— Ce doriţi de la mine, Herr Linge? întrebă Simon Wisenthal cu o voce domoală.

Malko îşi căută cuvintele. El era impresionat. Omul din faţa lui nu. Era unul dintre cei pe care-i vezi în mod obişnuit. De douăzeci de ani, el îşi consacrase viaţa vânătorii criminalilor de război nazişti. Fişierul său personal conţinea mai mult de 18.000 de nume. El descoperise urma lui Adolf Eichmann. Ştia unde se găseşte Martin Bormann, Joseph Mengele, medicul şef de la Auschwitz şi alte zeci de SS-işti de rang înalt. El se consacrase acestui ideal fără nici o compensaţie materială şi deşi ajutase la depistarea a sute de nazişti, nimeni nu îndrăznise încă să-l asasineze.

El singur îl putea lămuri pe Malko, să-i spună dacă Rudi Guern existase într-adevăr, să-l ajute să clarifice maşinăria G.R.U.-ului.

În 1945, el lucrase cu OSS-ul american. Când îi ceruse

audienţa, Malko se prezentase ca agent al CIA. De altfel, Simon Wisenthal nu refuza pe nimeni. Chiar dacă a fost surprins că n-a fost contactat de sucursala CIA de la Viena, el nu a lăsat să se vadă acest lucru.

— Am nevoie de o informaţie, explică Malko şi sunteţi singurul care mi-o puteţi furniza. Acţionez cu titlu oficios Suspectăm un om care lucrează în serviciile noastre. Ne este teamă că e criminal de război, un oarecare Rudi Guern, Scharfuhrer SS afectat lagărului de concentrare de la Treblinka. Din păcate noi nu avem nici un detaliu privind pe acest Guern. Dumneavoastră aveţi cumva un dosar despre el?

— Rudi Guern, repetă el gânditor. Da, numele acesta îmi spune ceva.

Se ridică, ieşi din cameră şi reveni peste câteva clipe cu un dosar gri în mână. Se aşeză în spatele biroului, după care începu să citească, însufleţindu-se puţin câte puţin.

— Iată, Rudi Guern, născut la Rupholding în 4 iulie 1922, înmatriculat SS 308.625.

Pleoapa stângă a lui Malko tresări nervos: era numărul pe care el îl purta tatuat sub braţul stâng, dar Simon Wisenthal nu păru că a observat tremurul său. El continuă:

— Guern era deosebit de crud. El a participat bineînţeles activ la exterminarea deportaţilor, dar noi avem o crimă deosebit de bestială în dosarul său. O bombă rusească săpase un crater enorm în drumul care ducea spre lagăr. Rudi Guern a plecat într-o după amiază cu o coloană de deportaţi şi o mâna de SS-işti. Aceştia au omorât prizonierii, aruncându-i în groapa aceea până a astupat-o. Bineînţeles, Guern a avut „partea leului” în această treabă, omorând câteva zeci de prizonieri cu pistoletul şi mitraliera.

Malko înţelegea acum semnificaţia pozei pe care „Martin” i-o arătase.

Cu un tremur imperceptibil şi cu o voce sugrumată el întrebă:

— Există martori de la această execuţie?

Simon Wisenthal coborî capul.

— Puţini, foarte puţini. Eu cunosc patru. Trei în Israel, unul în Grecia. Ei mi-au scris toţi pentru a-mi relata faptele,

mărturii scrise, în cazul în care...

— Dar cum puteţi dumneavoastră să vedeţi numărul unui SS-ist cu atâta precizie? Nu se putu abţine Malko să-ntrebe.

Interlocutorul său surâse cu tristeţe:

— În 1961, un vechi SS-ist mi-a vândut pentru 500 de dolari un Diensalterlist SS, adică lista statelor de serviciu pentru 15.000 de ofiţeri SS, fiecare menţionat cu rangul, decoraţiile sale, aprecierile şefilor şi atribuţiile îndeplinite. Nu există decât patruzeci de exemplare ale acestei liste, din care cea mai mare parte au fost distruse la sfârşitul războiului de către SS-iştii înşişi.

— Cine altcineva posedă această listă?

— Ruşii, polonezii, anumiţi vest-germani…

Bucla era acum închisă. Malko înţelegea acum în ce fel a fost montată cursa. Rămânea o singură întrebare. De ce el?

— Ce s-a întâmplat cu Rudi Guern? întrebă el.

Simon Wisenthal rămase câteva clipe cu capul între mâini:

— Este mort, spuse el în sfârşit, sau cel puţin presupus mort. După Treblinka, el a fost trimis în Rusia într-un *Einsaţzgruppe* însărcinat cu lichidarea prizonierilor şi a minorităţilor etnice. Nu a mai revenit niciodată în Germania. În mai 1945, familia sa a fost înştiinţată oficial despre moartea sa. Apoi, nu am mai auzit vorbindu-se nimic despre el. Asta însă nu spune nimic. Moartea este principalul refugiu al naziştilor. Sute dintre ei trăiesc sub o falsă identitate. Martin Bormann „a murit” în acest fel de trei sau patru ori. Se poate ca el să fie omul pe care dumneavoastră îl cunoaşteţi.

— Se poate, aprobă Malko.

Raţionamentul său se clătina. Rudi Guern dispărut, cum putea el dovedi că nu este Rudi Guern cu „probele” care-l copleşeau.

— Şi fotografiile? întrebă el deodată. Aveţi cumva?

Simon Wisenthal scutură din cap.

— Găsim foarte rar. Rudi Guern nu era aşa de important pentru ca fotografia sa să existe ia *Schwartzes Korps*, organul SS-iştilor.

— Dar familia sa?

— Puţine şanse. La sfârşitul războiului, familiile SS-iştilor au distrus toate documentele compromiţătoare pentru cei ce se ascundeau.

Malko insistă:

— Din mărturiile pe care le aveţi v-aţi putut forma cumva o idee privind înfăţişarea sa fizică?

Simon Wisenthal se uită din nou în dosarul său:

— Să vedem. Era un om blond, înalt, foarte grijuliu cu persoana sa. Purta mereu ochelari fumurii. Nici un deţinut n-a aflat dacă aceasta era o cochetărie, sau din cauza unei boli de ochi. Nu erau întrebări care se puneau unui ofiţer SS...

El ridică ochii asupra lui Malko şi adăugă, ca şi când ar fi descoperit deodată ceva.

— Să zicem că din punct de vedere fizic ar fi avut înfăţişarea dumneavoastră dacă ar mai fi trăit încă astăzi.

Malko trebui să facă un efort supraomenesc pentru a se stăpâni şi a putea întreba cu vocea naturală:

— Unde locuieşte familia sa, dacă există?

— La Rupholding, aproape de München, unde s-a născut Are o soră şi o mamă.

Lui Malko îi reveniră culorile în obraji. Nu era posibil ca mama lui Rudi să-l recunoască în el pe fiul său. Dat fiind că acesta din urmă era mort, asta nu ar împiedica pe nimeni să-l ajute. Evident aceasta nu eră o mărturie de valoare indiscutabilă: mărturia mamei unui SS-ist...

Simon Wisenthal nu-l părăsea din ochi acum, ca şi când ar fi vrut să-şi întipărească trăsăturile în memorie.

— Puteţi, să-mi spuneţi cine sunt aceşti martori, întrebă Malko, aceşti oameni care ar putea să ne ajute la identificarea celui pe care-l bănuim a fi Rudi Guern?

Simon Wisenthal, citi încet:

„Simon Goldberg, bijutier la Tel-Aviv, Eliahu Kohn, care se găseşte acum la Haifa, la administrarea vămilor, Salomon Wolff, din Tel-Aviv şi Isaak Kulkin care locuieşte la Atena, Strada Yperidou nr. 36. Asta-i tot ce doriţi să ştiţi, Herr Linge?

Malko îşi nota în minte. El scrută cu privirea pe cel din faţa lui. Brusc simţi o schimbare imperceptibilă în atitudinea

lui Simon Wisenthal.

El nu-şi făcea nici o iluzie: Wisenthal îl lua drept Rudi Guern pe cel care pretindea că venise să-l caute şi nu putea să-l convingă de contrariu. Exista până şi numărul matricol SS tatuat. Deodată îi fu ruşine de extraordinarii săi ochi strălucitori. Cu un gest brusc el îşi îndreptă ochelarii fumurii asupra privirii necruţătoare a lui Simion Wisenthal. Acesta se ridicase cât era de lung şi privea cu o continuă emoţie.

Cu o voce neutră el remarcă:

— Dumneavoastră vorbiţi o germană remarcabilă, Herr Linge, după atâţia ani petrecuţi în SUA.

Malko zise brusc:

— Eu sunt născut aici în Austria, aşa că nu-i de mirare.

Acum, el era grăbit să plece, să părăsească acest birou auster, să părăsească pe acest om în ochii căruia era un asasin. Aproape că fugi, traversând culoarul alb cu paşi mari. Ultimul lucru pe care-l văzu în acel centru fură ochii mari ai lui Simon Wisenthal, cu o lucire metalică din penumbră. Doar la ieşirea din Rudolphplatz, el realiză că Simon Wisenthal nu-i strânsese mâna la plecare. El era deja un contaminat de ciumă.

Îl regăsi pe Elko Krisantem, dormitând la volanul Jaguarului.

Niciodată nu se simţise atât de încurcat. Era prea mult să plătească pentru crimele altuia.

Aşezat în fotoliul confortabil al maşinii, el reflecta. Înainte de familia lui Rudi Guern, a cărui mărturie era sub beneficiu de inventar, el trebuia să-i vadă pe cei care-l cunoscuseră pe SS-ist. Ei n-aveau cum să greşească. Malko nu uita că fotografiile pe care i le arătase căpitanul Andropov, purtau imaginea lui şi că aceste fotografii fuseseră identificate de trei din cei patru martori supravieţuitori. Înainte de orice, trebuia să lămurească acest mister. Deci itinerariul său era clar: Israelul era cel mai periculos. Descinderea la Ierusalim cu un tatuaj SS, era ca şi cum ai sări de pe Empire State Building fără paraşută.

Îi mai rămânea Isaak Kulkin la Atena. Deodată acest evreu mic necunoscut, devenise pentru ei cea mai preţioasă persoană. Trebuia să-l găsească cu orice preţ.

— Ne întoarcem la aeroport şi plecăm la Atena.

— La Atena, gemu Krisantem. Dar grecii nu mă vor lăsa să intru…

Era adevărat! Cum putea trece neobservat un turc în Grecia…

— Nu-i nimic, voi merge singur. Sper ca totul să decurgă normal.

În timp ce rulau pe Schwechat din nou, Malko îi povesti turcului tărăşenia, pentru că între ei nu existau secrete.

— Ce-a făcut acest Rudi Guern? întrebă curios Krisantem.

— A participat la masacrarea câtorva sute de mii de oameni.

Ochii lui Krisantem străluciră.

— De armeni?

Vânătoarea de armeni este sportul naţional în Turcia. După războiul din 1914 – 1918 ei au executat vreo trei milioane…

— Nu cred. Este vorba de evrei, pe care-i trimiteau la camerele de gazare.

— În camerele de gazare! Cel puţin nu-i sugrumau înainte? Păi atunci ce fel de plăcere este asta? Tipul ăsta era probabil nebun…

Ar fi trebuit să piardă mult timp ca să-i explice lui Elko Krisantem diferenţa între genocid şi micul omor artizanal pregătit cu grijă…

— Dar pe cine vreţi să vizitaţi la Atena? întrebă turcul.

— Pe un evreu bătrân care ştie lucruri vitale pentru mine…

— Îl veţi omorî?

Malko îl fulgeră cu privirea pe omul său. Categoric, era incorigibil.

— Am să conversez cu el, Krisantem.

— O! Pardon, zise turcul. Eu credeam că…

Malko se uită în câteva rânduri prin oglinda retrovizoare. Se părea că nu sunt urmăriţi. Fusese o imprudenţă vizita la Simon Wisenthal. Oare cum va reacţiona acesta după vizita lui Malko? Acesta poate îşi pusese el însuşi funia de gât. Dar existenţa lui Isaak Kulkin era poate prima hibă în planul GRU-ului.

Minutele aveau o durată dublă. El se simţea rău ori de câte ori îi veneau în minte privirea magnetică a lui Simon Wisenthal. Cu telefoanele lucrurile merg mai repede. Nu i-ar fi servit la nimic dacă ar fi fost reabilitat postum… Trebuia luat în consideraţie că dacă ruşii aflau despre vizita sa la Simon Wisenthal, viaţa lui Isaak Kulkin nu mai valora doi bani. Trebuia să ajungă la Atena cu orice preţ.

Capitolul V.

— Nu mai avem locuri pentru Atena, domnule. Putem în schimb să vă oferim un bilet pentru zborul de mâine dimineaţă prin Zurich.

— Eu trebuie să plec imediat, insistă Malko.

Era singurul client la ghişeul pentru Olympic. Zborul pentru Atena urma să decoleze peste trei ore şi pasagerii nu se adunaseră încă.

Funcţionarul de la Olympic Airwais ridică braţele neputincios:

— Nu vă pot ajuta cu nimic domnule. Zborul este complet ocupat.

Malko scoase un teanc de bancnote din buzunar, luă una de cincizeci de dolari, o puse pe ghişeu în faţa funcţionarului şi privindu-l în ochi, îi spuse:

— Verificaţi atent lista dumneavoastră; trebuie. Să existe un loc.

Omul roşi uşor, scutură din cap şi nu luă banii.

— Eu v-am spus că biletele sunt toate vândute, domnule. Fără să răspundă, Malko puse peste prima, o a doua bancnotă. Celălalt rămase nemişcat din ce în ce mai roşu la faţă.

O a treia bancnotă plecă din mâna lui Malko. Funcţionarul îi aruncă o privire înnebunită. O picătură mare de transpiraţie îi curgea pe frunte, dar continua să scuture maşinal din cap. Malko, despături un al patrulea bilet de o sută de dolari mărind suma deja aflată în faţa funcţionarului. Acesta zise domol:

— Mi se pare că un nume este şters la sfârşitul listei. Interlocutorul său avea culoarea unei vinete bine coapte. El parcurse lista cu ochii, bâlbâind ceva neinteligibil, apoi puse mâna pe bancnote şi articulă penibil:

— Eu… Eu cred că într-adevăr este un loc. Apoi cu răceală, bară numele şi-l înlocui cu cel al lui Malko. Acesta se uita pe sus. Când se uită din nou la ghişeu, bancnotele dispăruseră şi funcţionarul îi întocmea biletul. Până-n

momentul în care i-l întinse lui Malko, funcţionarul nu-i adresă nici un cuvânt. Dac-ar fi ştiut că poate cere mai mult s-ar fi codit în continuare…

Malko îşi luă biletul, după care se-ndreptă spre sala de tranzit. Krisantem probabil că era deja înapoi la Liezen. Era prima dată când Malko venea prin Austria fără să meargă la castelul său. Cât de stupidă e viaţa: el îşi risca viaţa pentru pietrele acelea vechi, fără a putea să profite în linişte de ele. Cum avea două ore la dispoziţie, se aşează la o masă şi începu să scrie o lungă scrisoare în atenţia lui David Wise, patronul său direct de la CIA. Dacă el ar fi dispărut cumva, căpitanul Pavel Andropov nu ar mai fi avut zile fericite la New York.

*

* *

Strada Yperidou era o stradă mică şi strâmtă pornind de la Piaţa Constituţiei şi şerpuia printr-un cartier popular cu case mici şi vechi. După ce consultă un plan al Atenei, Malko se decise să meargă acolo pe jos. Timpul era încă răcoros şi după revoluţie şi fuga regelui Constantin, oraşul trăia într-un fel de letargie. Hotelul Grande-Bretagne, cel mai bun din Atena împreună cu Hilton, unde sosise în ajun, spre seară, avea un aer deosebit de sinistru cu enormul său hol pustiu, populat doar de bătrâni, discutând despre o ipotetică lovitură de stat, în jurul unor pahare mici de uzo[7]. Mai mult, serviciul nu satisfăcea decât relativ: uitaseră să-l trezească pe Malko la ora cerută şi era aproximativ ora 1 când el părăsi hotelul…

Malko găsi cu uşurinţă numărul 33. Era o casă mică de lemn, cu trei etaje, cu faţada neîngrijită. El pătrunse în culoarul unde domnea un miros acru de tarama şi căută cutiile poştale. Pe una dintre ele era o inscripţie cu cerneală violet „Isaak Kulkin”.

Nici o indicaţie privind etajul.

El începu să urce scara care se clătina. Nu se auzea nici un zgomot în afara celui provocat de paşii lui Malko pe trepte. El regăsi inscripţia cu cerneală violet la etajul trei.

Bătu la uşă.

[7] Băutură grecească (n.a.).

Nici un semn de viaţă. Bătu la uşa din faţă, cu acelaşi rezultat. Începu atunci să coboare, bătând sistematic la toate uşile. În fine, la primul etaj, o uşă se-ntredeschise şi în cadrul ei apăru o siluetă dantescă: o cotoroanţă ciufulită şi bucălată, care aruncă o privire bănuitoare asupra costumului de alpaga bleu al lui Malko.

— Isaak Kulkin? întrebă Malko cu surâsul său cel mai plăcut, după ce-şi ridicase ochelarii săi fumurii.

Ea bombăni o frază în greceşte şi arătă cu degetul spre etajul de de-a supra.

— Nu este acolo, zise Malko cu o mimică expresivă.

Baba debită o frază lungă din care Malko înţelese doar cuvântul „Piraev” – Pireu, înainte de a-i trânti uşa-n nas.

Necăjit, el reîncepu să coboare. Parterul era de asemenea pustiu. El ieşi din nou în Strada Yperidou. Aproape în faţă la numărul 33, era o băcănie şi un grec bătrân chel şi cu ochelari, cu aer comunicativ apăru în cadrul uşii.

Malko îi întrebă în englezeşte dacă ştia unde este Isaak Kulkin. Minune! Omul vorbea un pic de engleză, de germană şi de franceză.

După un sfert de oră de conversaţie, mai mult un dialog între surdo-muţi, Malko află că Isaak Kulkin, era un violonist în şomaj şi că pentru a-şi câştiga pâinea, mergea în fiecare zi să cânte la terasele restaurantelor turistice din Pireu, că era inconfundabil cu talia sa măruntă, nasul mare coroiat. De altfel, toată lumea îl cunoştea în Pireu.

Mulţumi călduros băcanului, epuizat de acest exerciţiu de esperanto şi-şi reluă drumul spre Piaţa Constituţiei. Un taxi aştepta în faţa Hotelului Grande-Bretagne şi şoferul se dădu jos spre a-i deschide portiera vehiculului său. Zelul îi scăzu considerabil când Malko refuză categoric un tur al Acropolei şi apoi o vizită la Palatul Regal, dar îşi reveni când văzu că e vorba de un drum mult mai lung până la Pireu. Vremea era urâtă şi foarte repede Malko văzu cum aparatul de taxat sărea cu câte cinci drahme la fiecare intersecţie importantă şi că străzile greceşti sunt încă mai desfundate decât cele din New York… El ajunse la Pireu, cu rinichii măcinaţi. Şoferul său opri aparatul şi sub diverse pretexte îi ceru două

sute de drahme, ceea ce era un furt, pur şi simplu. La acest preţ ar fi putut să închirieze un scaun la. Purtător.

O duzină de restaurante se găseau aliniate unul lângă altul la malul mării, pe o parte şi pe cealaltă a drumului. Era ora dejunului şi deja cele mai multe erau pline de străini. Peste tot se servea, cu mici diferenţe, acelaşi meniu: languste enorme cu un uşor miros de petrol, tarama şi brânză telemea. Totul era stropit cu an vin grecesc, o idee mai tare ca un whisky mijlociu.

Malko inspectă terasa primului restaurant. Nu era nici un muzicant la vedere, dar patru chelneri deja roiau în jurul lui pentru a-i propune în patru limbi, cea mai bună masă şi cea mai bună langustă. El nu scăpă decât jurând pe mama sa că-n cinci minute urma să revină.

La fel se-ntâmplă şi la al doilea restaurant. Având experienţă, el păstră o distanţă considerabilă faţă de personal.

Deodată o melodie cunoscută îl făcu să ciulească urechile: „Copii din Pireu” cântată de vreo zece persoane. Malko se apropie şi-l văzu imediat.

Era un bătrân mic de statură, cu umerii lăsaţi, îmbrăcat într-o mantie îmblănită gri. Cu vioara bine ancorată sub bărbie, el cânta fără să se preocupe de ghionturile ce-i bruscau mărunta sa siluetă. El juca şi cânta alternativ într-o grecească stricată, dar turiştii nu dădeau atenţie. Ei aplaudau şi râdeau. Acest bătrân era atât de nostim cu refrenul său! El se opri după un ultim acord şi salută cu o reverenţă adâncă de o neaşteptată demnitate. Apoi luă o farfurioară de pe o masă şi începu turul meselor. La fiecare monedă, el se-nclină ca şi când ar fi fost vorba despre un magnific cadou.

De pe trotuar, Malko îl privea cu inima strânsă. A ieşi de la Treblinka pentru a fi redus la asta. Ceva nu mergea rotund în această lume.

El aşteptă ca Isaak Kulkin să-şi încheie cheta şi-l abordă în momentul în care acesta ieşea din restaurant cu vioara sub braţ.

— Domnul Kulkin, cred?

El folosise limba germană din întâmplare. Isaak Kulkin

ridică asupra lui o privire rece, cernută prin ochelarii cu rame din sârmă a căror lentilă stângă era spartă. De aproape, el părea mai mic şi mai zbârcit. Pielea feţei sale era presărată de puncte mari negre, ceea ce-i dădea un aer bolnăvicios.

— Eu sunt, răspunse el cu o voce rece, într-o germană stricată. Cu ce vă pot servi?

Malko surâse şi-l luă de braţ.

— În primul rând să vă invit la dejun. Vom fi într-o dispoziţie mai bună pentru a flecări.

— La dejun?

Vocea lui Isaak Kulkin exprima o intensă stupefacţie. El îşi privi interlocutorul, căutând să găsească o urmă de batjocură în vocea sa şi-l întrebă timid:

— Dar cu cine am onoarea?

Malko se-nclină în faţa bătrânului:

— Prinţul Malko Linge de la Liezen din Austria.

— Dar ce doriţi dumneavoastră? repetă Isaak Kulkin. Trebuie să fie desigur o eroare. Eu trebuie să lucrez.

— Nu este nici o eroare, zise ferm Malko. Trebuie să vă povestesc o istorie lungă, o istorie care vă priveşte foarte de aproape. Pentru aceasta, noi vom dejuna împreună.

Ei ajunseră în faţa primului restaurant. Cei patru chelneri se repeziră în jurul lui Malko:

— Un loc domnule?

— Două.

Şeful de sală tresări, îl privi cu dispreţ pe violonist şi şopti la urechea lui Malko:

— Dar este imposibil! Restaurantul nostru este de clasa întâi. Regele însuşi ne-a făcut onoarea să ne viziteze în câteva rânduri. Acest om este un cerşetor.

Ochii strălucitori ai lui Malko deveniră verzi. Cu aceeaşi voce confidenţială el se aplecă la urechea grecului:

— Ori îmi daţi o masă în următoarele treizeci de secunde, ori vă arunc în mare, pentru-nceput.

Celălalt căpătă culoarea langustelor sale, bombăni, dar făcu semn unuia dintre chelneri care-l conduse pe Malko şi pe invitatul său spre una din mesele care surplombau apa murdară a portului. Isaak Kulkin arunca priviri temătoare în

jurul său.

— N-ar fi trebuit să faceţi asta, murmură el. Nu mă vor mai lăsa să cânt aici…

— Dacă trebuie, îl voi arunca pe majordom în mare înainte să plec, promise Malko. Pot spune că aceasta îmi va face o mare plăcere… Alegeţi-vă meniul.

Isaak Kulkin se aplecă asupra listei. Trecură cinci minute şi el nu luase nici o decizie, înspăimântat de preţuri, aşa că Malko comandă două languste şi resina. Cel puţin Isaak Kulkin să aibă un prânz deosebit. El aşteptă ca acesta din urmă să-şi moaie buzele în vinul aproape negru pentru a-l întreba:

— Domnule Kulkin, aţi petrecut un oarecare timp în lagărul de concentrare de la Treblinka. Este adevărat?

Celălalt tresări ca şi când ar fi găsit în farfurie un şarpe veninos.

— Da, gâfâi el. Da. Însă nu-mi place să vorbesc despre aceste lucruri. Sunt foarte îndepărtate şi aş vrea să le uit.

În spatele ochelarilor, ochii săi erau înlăcrimaţi. El privea cu teamă spre Malko.

— Înţeleg, zise Malko. Dar este foarte important pentru mine să acceptaţi să-mi răspundeţi la anumite întrebări. Vă amintiţi de un ofiţer SS care se numea Rudi Guern, Scharführerul Rudi Guern, adjunctul de la secţia numărul 1?

Un chelner depusese langusta fumegândă în faţa lui Isaak Kulkin, dar acesta nu o văzu. Cu o mână tremurândă, îşi ridică ochelarii. Ochii săi mari miopi erau plini de lacrimi. El spuse încet, accentuând fiecare cuvânt:

— Dumneavoastră mă-ntrebaţi dacă-l cunosc pe Rudi Guern? Omul care m-a făcut să tremur optsprezece luni, care m-a făcut să uit că sunt o fiinţă umană…

El rămase acolo, scuturând din cap, plângând peste farfuria sa. Lui Malko îi era ruşine şi în acelaşi timp îi venea să strige de bucurie. În sfârşit, avea în faţa lui ó fiinţă care îl cunoscuse în realitate pe Rudi Guern, care ar putea pune capăt coşmarului său. Îl lăsă pe Isaak Kulkin să se liniştească şi să-şi mănânce mâncarea, apoi îl întrebă calm:

— Domnule Kulkin, am să vă pun o întrebare stranie. Priviţi-mă bine. Sunt eu Rudi Guern?

Mâna violonistului rămase suspendată la jumătatea distanţei între farfurie şi gura sa. Falca sa părea că se va decroşa. Apoi, puse furculiţa pe masă şi încercă să se ridice. Malko îi puse mâna pe umăr şi îl forţă uşor să se aşeze: Bătrânul n-avea forţă mai multă ca un copil.

— Eu nu sunt Rudi Guern, se grăbi el să precizeze faţă de panica acestuia. Eu vă întrebam dacă îi semăn?

Isaak Kulkin îl privi pe Malko cu un amestec de teamă şi dezgust. El scutură din cap şi murmură:

— Eu... Eu nu mai ştiu. Totul este aşa de-ndepărtat. S-ar putea să fiţi Rudi Guern, dar de ce aţi venit până aici să mă torturaţi?

Malko se aplecă asupra mesei. Îşi scosese ochelarii pentru ca interlocutorul său să-i vadă ochii strălucitori:

— Vă jur că eu nu sunt Rudi Guern, dar vreau să ştiu dacă am putea fi confundaţi. Pentru că unii încearcă să mă facă să trec drept el.

De astă dată Isaak Kulkin îl privi cu un aer mai normal:

— Eu nu pot să vă răspund, zise el după câteva secunde. Au trecut douăzeci de ani de când nu l-am mai văzut pe acest om. El era înalt şi blond ca dumneavoastră, dar cu trăsăturile este mai dificil. În douăzeci de ani omul se mai schimbă... Uitaţi-vă la mine...

— Dar ochii?

Bătrânul dădu din cap:

— Nu i-am văzut niciodată. El purta mereu ochelari negri Şi în plus, eu nu-ndrăzneam să privesc un SS-ist în ochi. Ar fi putut să mă omoare pentru asta.

La rândul său, privi ochii lui Malko cu suspiciune. Acesta simţi că i se clatină raţionamentul. Deodată Isaak Kulkin avu o inspiraţie.

— Staţi, vorbiţi-mi... Vorbiţi-mi mult, spuse el.

Malko nu se lăsă rugat. Îi explică în ce constă complotul urzit contra sa, trecând sub tăcere apartenenţa sa la CIA şi îl chestionă la rândul său pe Isaak Kulkin asupra vieţii sale. Celălalt îi povesti cu tristeţe:

— Înainte de război eram unul din cei mai mari violonişti din Galiţia. SS-iştii mi-au sfărâmat degetele înainte de a mă trimite în lagărul de concentrare. Toată familia mea a fost

omorâtă. În 1946 am putut obţine o viză pentru Grecia, unde de bine de rău, subzist până voi muri.

Brusc, privirea i se lumină şi puse mâna pe cea a lui Malko:

— Dumneavoastră nu sunteţi Rudi Guern. Faţa nu mi-o amintesc prea mult deoarece nu-ndrăzneam să-l privesc în ochi. Dar vocea, îmi amintesc de vocea sa de parc-ar fi fost ieri. Ea îmi producea frică. Aş putea să jur că nu semăna cu a dumneavoastră.

Vinul îi produsese roşeaţă-n obraji şi părea cu zece ani mai tânăr. Privirea sa devenise mai vioaie. Malko surâse şi-i spuse cu o voce gravă:

— Rudi Guern a murit acum douăzeci şi trei de ani, undeva în Rusia. Cred că-i o noutate care vă va produce plăcere.

Bătrânul dădu din cap şi spuse cu tristeţe:

— Acum douăzeci şi trei de ani i-aş fi călcat cadavrul în picioare. Acum eu însumi sunt mort, după Treblinka.

— Sunteţi gata să depuneţi mărturie că eu nu sunt Rudi Guern? îl întrebă Malko aproape timid.

Celălalt surâse cu bunătate:

— Bineînţeles, dacă acest lucru vă este de folos.

— Va trebui să mergeţi în SUA cu mine, preciză Malko. Pe cheltuiala mea, desigur.

Isaak Kulkin se-ntunecă la faţă:

— În SUA! Dar este un voiaj lung. Eu sunt prea bătrân.

— Trebuie neapărat, zise Malko. Eu vreau să fiţi văzut personal. Puteţi proba c-aţi fost la Treblinka, nu-i aşa? Ca să nu fie vorba dumneavoastră pusă la-ndoială.

Fără să scoată o vorbă, Isaak Kulkin îşi suflecă mâneca hainei. Malko zări pe antebraţul stâng şase cifre tatuate în albastru, foarte clare.

Categoric, nemţii aveau mania tatuajului.

— Vă voi răsplăti substanţial dacă veniţi cu mine în SUA, îi propuse el.

Isaak scutură din cap, cu-ncăpăţânare:

— Nu. Nu-mi place să, călătoresc. Am suferit deja prea mult în viaţă. Acum, mi-e frică de orice. Aici reuşesc să câştig atât cât îmi trebuie ca să mănânc şi să-mi plătesc

chiria. Aici e soare. Eu nu pot părăsi această ţară, chiar dear fi pentru bani. Ce-aş face acolo la vârsta mea? Dacă vreţi, vă dau o mărturie scrisa şi semnată.

Malko îşi dădu seama că nu-l va convinge pe bătrân. La urma urmei! Exista o agenţie a CIA la Atena. Ar fi fost suficient să înregistreze acolo depoziţia lui Isaak Kulkin.

— De acord, zise el. Vom merge la consulatul american de la Atena, cu taxiul. În două ore totul se va sfârşi.

Isaak mesteca un fel de halva, un sortiment de patiserie prea dulce, cu o poftă deosebită. Este adevărat că el nu devorase carapacea langustei sale. După un prânz ca acesta, el risca să moară de indigestie.

Vinul îi redase parţial siguranţa.

— Aşteptaţi, spuse el înghiţind ultimele resturi, căci trebuie să-mi termin rondul prin toate restaurantele. Dacă nu, alţi muzicanţi îmi vor lua locul şi voi muri de foame. Dumneavoastră plecaţi dar eu rămân.

Deja el îşi luase vioara sub braţ. Se ridică şi se-nclină reverenţios în faţa lui Malko:

— Vă mulţumesc foarte, foarte mult pentru acest prânz excelent, *sehr geehrte Hoheit Malko*[8]*!* Vă regăsesc aici în douăzeci de minute. Este timpul să merg să-mi amuz turiştii, conchise el cu un râs acrişor, după care sendepărtă, luând-o la stânga pe chei.

Malko ceru nota de plată. Simţea o greutate mai puţin în piept. Înarmat cu depoziţia lui Isaak Kulkin, va putea trece la contraatac. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să se ducă la New York să-l caute pe David Wise şi să le-ntindă ruşilor o cursă după contactarea israelienilor. Cât despre vânătoare, el va deveni vânător. Din cauza stării de euforie el lăsă trei bancnote de o sută de drahme, fără să protesteze.

Soarele strălucea deasupra Mediteranei. Datorită rapidităţii sale, era pe punctul să dejoace planul GRU-ului. Apoi, deodată se simţi invadat de o nelinişte surdă, de o presimţire, aşa cum mai fusese bântuit în cursul carierei sale.

---

[8] Onorabile prinţ Malko (n.a.).

Sări de pe scaun şi ca şi cum ar fi fost pişcat de un scorpion ieşi fugind din restaurant. Stabilimentul vecin era aproape gol şi văzu că Isaak Kulkin nu era acolo.

Aproape imediat, îl zări, la trei sute de metri depărtare, cântând pe terasa ultimului restaurant cu faţa spre mare.

Malko începu să fugă. Restul se petrecu foarte repede. O femeie a cărei siluetă o distingea clar, făcu semn violonistului de pe trotuarul de vizavi.

Isaak Kulkin îşi termină piesa şi salutând, plecă spre stradă în pas viu şi cu capul plecat. Femeia îl aştepta la marginea trotuarului, ţinând în mână ceea ce trebuia să fie o bancnotă. Malko fugea de i se tăia respiraţia. Silueta femeii nu-i era necunoscută.

Privirea sa însă, părăsise silueta femeii, fiind captată de o maşină mare neagră care tocmai pornise de pe trotuar la vreo zece metri de Isaak Kulkin. Malko urlă cât îl ţineau puterile.

— Isaak, atenţie!

Bătrânul nu mai era decât la doi metri de trotuar, când capota masivă a maşinii îl lovi în coapsă. El fu proiectat în aer ca o marionetă dezarticulată. Vioara fu aruncată pe trotuar.

Maşina nu încetinise. Corpul căzu şi partea din faţă îl lovi din nou. Malko auzi teribilul zgomot al capului pe tăblia capotei. Vehiculul execută o deviere bruscă pentru a evita un troleibuz care venea din faţă, apoi dispăru pe o stradă la dreapta.

Cu respiraţia tăiată, Malko ajunse la locul accidentului, odată cu clienţii din restaurant. Isaak Kulkin nu mai era decât o mică grămadă de carne în mijlocul străzii. Capul întors într-un unghi grotesc era strivit ca un fruct prea copt. Faţa nu-i fusese atinsă şi păstra expresia surprizei totale.

Malko se ridică. Inima-i bătea cu putere. Era singurul care ştia că asistase la o crimă premeditată, o crimă a GRU-ului. El îşi făcu loc prin mulţimea de curioşi care se adunau din toate restaurantele. Copiii se strecurau printre picioarele curioşilor ca să strângă monedele căzute din buzunarele lui Isaak Kulkin.

Femeia care-l chemase pe violonist dispăruse. Malko îi

căuta în zadar silueta printre oamenii care se strângeau tot mai mulţi în jurul cadavrului.

Deodată fantastica sa memorie se declanşă. Această femeie era prietena lui Janos Ferenezi. Era o făptură superbă, o fată înaltă şi brună, cu păr lung şi negru, cu faţa ermetică şi bizară. Ruşii nu-i pierduseră nici o clipă urma, din contră, ei marcaseră un punct decisiv, distrugând ultimul martor care ar fi putut face să eşueze planul lor.

Plecă repede şi se urcă într-un taxi. Nimic nu-l mai reţinea ia Pireu, în timp ce micile taverne îi defilau prin faţa ochilor, el încercă să-şi împrospăteze memoria.

Janos Ferenezi era unul din oamenii cei mai primejdioşi cu care a trebuit să lupte vreodată. În 1956, el era maior în AVO, poliţia secretă ungară. Revoluţionarii unguri îl capturaseră şi-l puseseră la zid ca pe toţi ceilalţi lucrători ai AVO. El fusese împuşcat în faţa sediului Agenţiei Reuter, în momentul în care ruşii reocupau oraşul. Aceştia îl găsiseră cu cinci gloanţe în corp şi l-au dus la Moscova ca să-l îngrijească. El se refăcuse şi după un an se-ntorsese ca să participe la represiune, distingându-se prin ferocitatea sa. A fost revăzut apoi în 1958 la Viena în calitate de consilier cultural al ambasadei. Sejurul său a coincis cu un lanţ de morţi şi dispariţii printre ungurii emigraţi, vechi participanţi la revoluţie. Janos Ferenezi era ranchiunos şi tenace.

După cazul Kennedy el a dispărut din nou. Acum înţelegea de ce ruşii l-au ales. Janos Ferenezi îşi regla conturile. Imaginaţia sa drăcească găsise modul de a se răzbuna pe Malko, realizând o excelentă operaţiune.

Malko ajunse la Hotelul Grande-Bretagne. Cheia nu era la tablou, ceea ce-l surprinse.

— Prietenul dumneavoastră vă aşteaptă în cameră, îi explică recepţionerul grec.

Era culmea! Malko ezită. Era sigur că se va găsi faţă-n faţă cu Janos Ferenezi. Într-un fel era bine. Trebuia să fie al dracului de sigur de el! Înjură în gând. Era tentant să-l omoare pe ungur pe loc. Din păcate, asta n-ar fi rezolvat problema.

— Mulţumesc, zise el. Voi urca.

Uşa camerei era întredeschisă. El o împinse brusc.

Janos Ferenezi era aşezat pe divan, în faţa lui, cu mâna dreaptă în buzunar. Corpul său înalt şi slab, era strâns într-o manta de piele neagră. Părul său sur, dat pe spate scotea în evidenţă cicatricea lungă şi albă care-i împărţea craniul în două ca şi cum ar fi fost scalpat. Aceasta era amintirea de la plutonul de execuţie.

Fixă asupra lui Malko o privire ironică şi ridică mâna stângă, albă şi descărnată ca aceea a unei fantome.

— Bun venit, prinţe Malko. A trecut mult timp de când nu ne-am văzut.

Germana sa era perfectă.

Malko rămase-n picioare. El se ferea de Ferenezi ca de-un şarpe. Era un trăgător bun şi o fiinţă foarte inteligentă. Celălalt, trebuie că-i citise gândurile, căci îi surâse dispreţuitor.

— N-aveţi a vă teme de nimic. Astăzi n-am să vă ofer ţigări... Am venit aici doar ca să vă cert... (îşi căută cuvântul) ca un tată. Deoarece acum aparţinem aproape aceleiaşi familii.

— Şi de asemenea, pentru a-l asasina pe nenorocitul de Isaak Kulkin, adăugă Malko.

Ferenezi ridică ochii spre cer:

— Dar este greşeala dumneavoastră stimabile! Dumneavoastră m-aţi obligat să-l omor. El ar fi putut să facă să eşueze micul nostru plan. Era un risc pe care n-aveam dreptul să mi-l asum. Dacă acest lucru vă poate linişti, vă pot asigura că a suferit mult mai puţin decât dac-ar fi murit de cancer.

Malko se apropie de telefon şi puse mâna pe receptor.

— Şi dacă telefonez la poliţie şi spun că dumneavoastră eraţi la volanul maşinii care l-a lovit pe Isaak Kulkin şi că jur că e o crimă şi nu un accident.

Janos Ferenezi râse din toată inima:

— Aceasta v-ar pune într-o situaţie delicată. Eu posed un paşaport diplomatic al Republicii Ungare, în timp ce dumneavoastră sunteţi un criminal nazist transfug. Recunoaşteţi că este o foarte stranie coincidenţă faptul că singurul martor care v-ar fi putut recunoaşte a murit chiar după întâlnirea cu dumneavoastră. Poliţia greacă ar avea de

ce să-şi pună întrebări.

— S-ar putea să vă fi văzut în timp ce furaţi maşina.

Ferenezi scutură din cap:

— Ea a fost deja furată de ieri seară de la Ambasada Sovietică. Plângerea a fost depusă imediat…

Malko lăsă telefonul şi se aşeză în faţa lui Janos Ferenezi. Pe moment pierduse.

— Cum aţi ajuns atât de repede? întrebă el cu amărăciune.

Ungurul surâse cu modestie.

— Eventualitatea vizitei dumneavoastră la Simon Wisenthal, a fost luată în consideraţie. Vă cunoaştem inteligenţa. De altfel am avut destul de furcă pentru a ajunge la timp. A trebuit să-nchiriez un avion.

— Acum ce vreţi?

— Pentru moment nimic, decât să vorbim, dat fiind că vom fi de aceeaşi parte a baricadei. Cred că o să vă pot face onorurile de gazdă la biroul meu din Budapesta.

— Sunteţi foarte optimist.

— Nu, mai degrabă realist. Cred că ţineţi la viaţa dumneavoastră şi nu aveţi decât o singură modalitate de a o păstra, aceea de a lucra pentru noi.

— Deci, dumneavoastră aţi pus la cale această lovitură diabolică.

— Da, eu, recunoscu cu modestie Ferenezi. Am apreciat calităţile dumneavoastră după ultima întâlnire şi am decis să căutăm un mijloc pentru a vă convinge să schimbaţi partea. A fost drumul cam lung şi dificil, dar iată c-am reuşit.

— Nu încă, zise Malko, deoarece am să povestesc totul şefilor mei şi aceştia mă vor crede.

— Ei poate, dar israelienii în mod sigur nu. Amintiţi-vă de probele pe care noi le avem contra dumneavoastră, la care acum se adaugă coincidenţa supărătoare a morţii lui Isaak Kulkin, odată cu vizita la Atena. Amintiţi-vă de Adolf Eichmann. Nu există prescripţie contra urii, prinţe Malko.

Janos Ferenezi juca pe două planuri. Ori câştiga un agent dublu, ori elimina un agent inamic.

Ungurul se ridică. În picioare, părea încă mai slab. Îl ocoli

prudent pe Malko şi se duse la uşă.

— Vă sfătuiesc să vă întoarceţi cât mai repede la New York, spuse el autoritar. Tovarăşul Pavel v-aşteaptă ca să vă apucaţi serios de lucru, afară doar de cazul în care aţi prefera să mergeţi în Israel la cei care deja v-au recunoscut în frumoasele noastre fotografii.

Odată spuse acestea, el ieşi şi închise încet uşa. Malko îşi trecu mâna prin păr. Poliţia greacă, probabil găsise deja maşina şi îi anunţase pe ruşi…

Se va pune concluzia că este vorba de un accident provocat de un hoţ de maşini. Cine s-ar interesa de moartea unui biet emigrant? Dacă Malko ar povesti istoria sa grecilor, aceştia l-ar închide. El realiză dintr-odată cu spaimă, că-n ochii tuturor el era cel interesat de moartea bătrânului evreu, deoarece el era singurul care ştia că nu-l recunoscuse, înaintea morţii. Fuseseră văzuţi împreună câteva minute înaintea morţii sale şi oamenii şi-ar fi amintit de această invitaţie nepotrivită.

Capcana se strânsese şi mai tare, dar atât timp cât îi rămânea o şansă minimă, el va continua să lupte.

Cel puţin să moară cu capul sus.

Îi mai rămânea familia lui Rudi Guern, cel adevărat. Dacă mama sa ar fi de acord să depună mărturie…

Înainte de a părăsi Grecia, mai avea ceva de făcut.

Îşi strânse valiza şi coborî. În hol el ceru la recepţie adresa unui antreprenor de pompe funebre. Un pic mirat, grecul îi indică o adresă la doi paşi de hotel, pe Strada Vloukis.

Era un birou destul de neîngrijit. Din fericire, patronul vorbea limba engleză. Malko îi explică, destul de-ncurcat că voia o înmormântare decentă pentru un anume Isaak Kulkin, ca el să nu fie aruncat la groapa comună, ci îngropat într-un mormânt. El plăti cu generozitate două mii cinci sute de drahme, sperând că antreprenorul nu va lua banii fără să facă nimic. Pentru mai multă siguranţă, el promise să asiste la înmormântare.

Era singurul lucru pe care-l putea face pentru Isaak Kulkin. El se-ntoarse imediat la hotel. Îşi luă valiza şi se duse la aeroport. Timpul se stricase şi începuse să cadă o

ploaie fină.

Solul Greciei îi ardea tălpile. Din fericire, un jet al TWA pleca două ore mai târziu spre Geneva. Acolo, el urma să găsească o legătură spre destinaţia sa finală Rupholding, lângă München.

Capitolul VI.

Pe o placă de aramă ovală scria în litere gotice *„Familia Guern”.* Un miros de pin, de răşină şi eucalipt domnea pe palierul vilei. Prin fereastra strâmtă luminând casa scărilor, Malko zărea câmpia bavareză şi, în faţa vilei, un om în vârstă, încins într-o manta de piele maro incredibil de lungă, pregătindu-se să taie un lemn. El aruncă asupra vizitatorului o privire pătrunzătoare fără să-nceteze lucrul şi-l salutase cu un viguros *Gruss Gott!* După moda bavareză.

Vila era aşezată un pic mai la distanţă de Rupholding, la marginea unei poteci care apoi se pierdea în câmpie. Malko îşi abandonase Taunusul său închiriat în faţă la „Gasthaus zum Post”, pentru a atrage cât mai puţin atenţia. Era demersul ultimei şanse. Apoi, nu-i mai rămânea altceva de făcut, decât să ia primul avion spre New York şi s-asculte cuminte ordinele GRU-ului…

Singura lui şansă, era aceea ca ruşii să fi uitat de mama lui Rudi Guern, o şansă destul de mică, dar posibilă.

Malko îşi opri respiraţia şi bătu în uşa de lemn.

Se auzi un zgomot în interior şi uşa se deschise.

Malko rămase împietrit.

În faţa lui se găsea o tânără fată cu ochii foarte albaştri, cu păr lung blond, cu bustul mulat de un pulover de lână albă care scotea în evidenţă doi sâni grei îndreptaţi în sus. Un pantalon negru de schi impecabil, scotea în evidenţă nişte coapse rotunde şi nişte picioare lungi. Surâsul îi dădea la iveală nişte dinţi sănătoşi şi strălucitori. Fata privea surprinsă costumul elegant şi cravata lui Malko. La Rupholding, oamenii nu purtau cravată decât duminica.

— *Gruss Gott,* spuse ea cu o voce clară. Pe cine căutaţi dumneavoastră?

Ea nu deschisese complet poarta şi-l privea pe Malko surprinsă şi anxioasă.

El începu să vorbească:

— Eu sunt… în sfârşit eram un prieten al lui Rudi Guern.

O umbră trecu peste ochii albaştri ai tinerei fete înainte

ca aceasta să exclame:

— Rudi! Dar Rudi este mort de mult timp. Eu sunt sora sa.

Malko nu se putu abţine să întrebe:

— Sora sa! Vă mai amintiţi de Rudi atunci?

Ea negă din cap:

— Eu aveam doar doi ani când el a plecat la război. Dar de fapt ce vreţi şi cine sunteţi dumneavoastră?

Aici se termina totul.

— Eu eram cu Rudi... în Est, zise Malko cu voce joasă. Apoi, am părăsit Germania. Am revenit pentru câteva zile şi mergând pe autostrada spre Salzburg, am zărit indicatorul arătând drumul spre Rupholding. Atunci am vrut să aflu dacă este adevărat că Rudi a murit.

— Dumneavoastră eraţi cu Rudi!

Faţa tinerei se lumină şi deschise uşa larg.

— Intraţi, intraţi!

Camera era mare şi luminată, cu grinzi şi o sobă din porţelan albastru după moda bavareză, aproape de un bufet mare, literalmente acoperit cu fotografii. Dintr-o privire, Malko zări uniforme şi inima începu să-i bată mai repede. El nu mai avea astâmpăr. Se aşează pe scaunul de lemn oferit de sora lui Rudi Guern. Ciudată situaţie. Ea se aşează în faţa lui de partea cealaltă a mesei dreptunghiulare, cu ochii strălucind de surescitare. În fund era un pat de lemn acoperit de o mare saltea.

— Eu mă numesc Eva, spuse ea. Dar dumneavoastră?

— Malko. Malko Linge.

Ea se ridică, scoase din bufet o sticlă de Steinhesser şi două pahare, le umplu şi-i întinse unul lui Malko. El îşi muie buzele în băutura albă şi puse paharul său pe masă, îndreptându-şi privirea spre fotografiile de pe bufet.

— Îmi permiteţi să mă uit, întrebă el?

Cu un surâs îmbietor, Eva încuviinţă:

— Vă rog.

El se ridică şi se aplecă spre fotografii. O reprezenta pe Eva la toate vârstele, un om în vârstă în uniformă de feldwebel al Wehrmachtului care probabil era Guern – tatăl, o femeie în vârstă care era desigur mama sa. Dar nimic

care să semene cu Rudi Guern.

— Dumneavoastră n-aveţi nimic de la Rudi? întrebă el.

— Nimic, răspunse ea foarte repede.

— Mi-ar place s-o salut pe doamna Guern, spuse el.

Eva dădu din cap.

— Mutti a murit acum un an. Eu sunt singură. Tatăl meu a fost omorât la Stalingrad.

Astfel că singura persoană care l-ar fi putut recunoaşte pe Rudi Guern se găsea în cimitirul din Rupholding. Asta explică de ce ruşii îl lăsaseră pe Malko să vină la Rupholding.

— Dumneavoastră aţi fost cu el, zise Eva. În lagăr?

— Da.

Malko era ca pe jăratec, dar nu era momentul să dea înapoi, dimpotrivă.

— Categoric sunteţi sigură că Rudi a murit? întrebă el, pe nepusă masă.

Eva repuse paharul pe masă cu un gest atât de brutal, încât o picătură de alcool curse din el. Ea-şi pironi ochii albaştri în ochii strălucitori ai lui Malko.

— De ce spuneţi asta? Moartea sa ne-a fost anunţată oficial, imediat după război.

— Odată m-am întâlnit cu nişte camarazi care mi-au spus că el trăieşte încă, zise Malko evaziv. Ştiţi că unii dintre noi au trebuit să se ascundă, după război.

— Ştiu, zise Eva sumbru. E teribil acest lucru. Unii l-au acuzat pe Rudi de lucruri teribile. Mama îmi povestea mereu că el era blând când era copil.

— Era un băiat foarte viteaz, supralicită Malko. Cuvintele îi ieşeau cu greutate din gură, dar nu era momentul s-o înveţe pe Eva că SS-ul nu fusese o organizaţie caritabilă.

Ea îl privea cu curiozitate pe deasupra mesei.

— De ce îmi spuneţi aceste lucruri? Rudi este mort. Dacar fi trăit ar fi venit la înmormântarea mamei sale.

— Bineînţeles, se grăbi Malko să confirme. El ar fi venit.

Eva îl privea cu o expresie nedefinită. Ochii săi albaştri candizi se-ncărcaseră de tristeţe. Deodată Malko se simţi prost dispus. El se ridică.

— Din moment ce Rudi este într-adevăr mort, nu mai am

ce face aici. El apăsase intenţionat pe cuvântul „într-adevăr”.

Eva se ridică de asemenea şi îi puse o mână pe braţ.

— Rămâneţi în seara asta, insistă ea. Noi organizăm o mică petrecere. Eu vă invit. Voi fi fericită să conversez cu dumneavoastră. Nu vin prea mulţi străini la Rupholding.

Malko tocmai voia să refuze, când ochii săi căzură pe şirul de fotografii de pe bufet.

De ce nu se găsea nici o fotografie a lui Rudi? Părea totuşi că există cultul morţilor în familia Guern. Dar dacă Rudi nu era mort... asta ar putea fi o explicaţie.

— Rămân, zise el. Merg să mă schimb şi să mă odihnesc un pic. La ce oră ne întâlnim?

— La ora 8. Am să rog un prieten să vă-nsoţească pentru ca să vi se dea o cameră bună.

Înainte ca Malko s-o oprească, ea deschise geamul şi strigă:

— Karl!

Omul care tăia lemne ridică capul. Eva îi spuse să-l însoţească pe Malko la Gasthaus zum Post şi să-l prezinte ca pe un prieten.

Malko îşi luă la revedere şi merse să-l întâlnească pe omul cu manta de piele. Acesta îl salută cu un semn din cap, fără să-i întindă mâna, apoi plecă cu paşi atât de mari, că Malko abia se putea ţine după el.

Ei nu schimbară nici un cuvânt până-n centrul satului. Sala Gasthaus-ului era aproape goală: câţiva săteni îmbrăcaţi în costume tradiţionale picoteau în faţa halbelor de bere. Abia dacă-i aruncară o privire lui Malko. Karl merse până la uşa bucătăriei şi strigă cu o voce răguşită:

— Otto!

Un omuleţ rotofei, semănând cu un butoiaş de bere, îmbrăcat într-o cămaşă decolorată şi un pantalon verde, ieşi din bucătărie. Mina sa rubicondă ar fi putut lumina o cameră de dimensiuni mijlocii. Karl se aplecă la urechea acestuia, schimbând câteva cuvinte cu el, cu voce joasă. Apoi, se îndreptă de mijloc şi traversă sala în sens invers, salutându-l pe Malko printr-o înclinare a capului. Doar ochii pătrunzători păreau să trăiască în carcasa sa descărnată.

Otto, patronul Gasthaus-ului, îl salută cu căldură:

— *Gruss Gott!* Dumneavoastră sunteţi un prieten al Evei! Am să vă dau cea mai bună cameră.

Malko mulţumi şi merse să-şi ia valiza din Taunus, pe cealaltă parte a drumului şi-l urmă pe hangiu la primul etaj. Camera era cochetă şi curată, cu lambriuri de brad, cu geam spre stradă.

Atmosfera plăcută de la Gasthaus, îi destinse nervii lui Malko. Fără să se dezbrace, se-ntinse pe patul strâmt. Oare de ce nu exista nici o fotografie a lui Rudi acasă la familia Guern? Explicaţia era poate simplă, afară de cazul în care Rudi era în viaţă. Avea o seară la dispoziţie pentru a smulge adevărul de la Eva, deoarece dacă fratele său trăia, ea trebuia să ştie în mod cert.

Totul depindea acum de fata cu ochi albaştrii. Norocul lui era că ruşii ştiau că mama lui Rudi, singura persoană a cărei mărturie nu putea fi pusă la-ndoială, era moartă. Janos Ferenezi aştepta liniştit ca Malko să ia avionul spre New York, după ce epuizase toate şansele. Deci, mai dispunea de câteva zile de amânare.

*

* *

— *Prosit!*

— *Prosit!*

Malko ridică paharul său şi-l goli în acelaşi timp cu omul ras în cap care pronunţase toastul. Ochii săi mici, porcini, îl scrutau pe celălalt cu o curiozitate intensă, aproape deplasată. El cântărea probabil o sută cincizeci de kilograme cel puţin şi-i aducea aminte lui Malko de oribilul Grelsky, mort la Viena.

Din fericire, prezenţa Evei compensa vederea acestui monstru!

Ea era delicioasă cu costumul său bavarez, compus dintr-o fustă brodată, ale cărei ultime broderii fuseseră sacrificate pentru a lăsa să se vadă nişte genunchi rotunzi şi dintr-un corsaj răscroit larg, pătrat, oferind vederii – un piept generos. Părul său lung, blond era strâns într-un coc foarte elegant. Era foarte departe de grasa *Gretchen* cu cosiţe. Cu gambele sale fine, Eva putea cu prisosinţă să fie cover-girl

la New York sau la Paris.

Era cea mai frumoasă fată de la petrecere. După ce venise să-l ia pe Malko de la Gasthaus zum Post, atitudinea sa faţă de el se schimbase considerabil. Ei dansaseră deja de mai multe ori, aproape tandru. De fiecare dată, ea păstra mâna lui Malko într-a ei, în timp ce el o conducea la masa lor. Foarte *gemütlich!*

Petrecerea era în toi într-o vilă enormă la un kilometru de sat, în mijlocul unei păduri de brazi. După trei ore, berea şi steinheggerul[9] curgeau în valuri. Eva îl prezentase pe Malko ca pe un vechi prieten al fratelui ei şi el strânsese călduros zeci de mâini şi golise o bună duzină de steinhegger, la diferite mese.

Tot Rupholding-ul era acolo. Cu Eva nu mai vorbise de război. O singură dată, lansase un balon de sondaj spunând:

— Ce păcat că Rudi nu este aici!

Ea replică simplu:

— Ah! El a murit, să nu ne mai gândim la asta.

Ea era cea care-ncepuse să-l chestioneze despre America. Malko se recomandase drept inginer electronist. Gorila aşezată la masa lor le urmărea conversaţia cu o privire bovină, alternând berea cu Steinheggerul.

Orchestra atacă deodată ceea ce părea să fie un tango, fără-ndoială pentru ca să mai evite ca acele pasos dobles bavareze scandate de către voinicii bavarezi, să nu distrugă parchetul vilei.

— Să dansăm, izbucni Eva. Este atât de romantic!

Era *Blue tango,* la cincisprezece ani de când se lansase. Cu râsete grosolane, băieţi tineri treceau printre mese şi stingeau lumânările care luminau sala.

Ca şi cum stingerea luminii ar fi trezit bestia care dormitează în fiecare fiinţă umană, ambianţa petrecerii se schimbase radical în câteva minute. Disciplinaţi până şi-n erotism, bavarezii abandonară imediat steinheggerul pentru carnea proaspătă.

Eva, lipită de Malko, dansa respectând vag muzica, cu abdomenul înainte. Ea-şi ridică faţa şi buzele sale le găsi pe cele ale lui Malko. Deodată limba sa ţâşni ca o suliţă pentru

[9] Alcool alb foarte folosit în Bavaria (n.a.).

un sărut care-ar fi tăiat răsuflarea unui scufundător.

Cuplurile din jurul lor, se mişcau mai rău decât maimuţele-n călduri. Mulţi băieţi desfăceau laţurile corsajelor însoţitoarelor lor şi se amuzau pipăindu-le şi schimbând glume sărate cu vecinii. O fată, mai impregnată cu Steinhegger, îşi scosese brusc la vedere un sân enorm cu un gest ţanţoş şi făcu înconjurul sălii băgându-l sub nasul bărbaţilor care nu dansau, ceea ce declanşă o cascadă de râsete şi o urmărire deşănţată. Fata dispăru în noapte fugind, cu o turmă în urma ei.

De altfel, puţin câte puţin, ringul de dans se golea. Numeroase cupluri dispăreau discret. Oare unde mergeau ei?

Ca şi cum ar fi citit gândurile lui Malko, Eva îşi ridică faţa zglobie:

— Este prea cald aici. Să mergem afară.

Fără s-aştepte răspunsul lui, ea-l luă de mână şi-l trase după ea spre ieşire.

Temperatura era relativ plăcută. La douăzeci de metri de vilă, ei trebuiră să ocolească o fată care, cu rochia suflecată, rezemată de un arbore, primea omagiul unui tânăr bavarez.

— Să mergem mai departe, gâfâi Eva. Aici nu vom putea fi liniştiţi.

Aluzia era foarte directă. Nu mai era un arbore liber prin pădurea de brazi. Nu-i nici o mirare că Germania se repopula atât de repede. Imediat, fetele odată satisfăcute se-ntorceau la dans şi la reconfortarea cu Steinhegger.

Malko se lăsă condus de ea. Desigur, el nu venise pentru asta, dar în situaţia în care se găsea… Eva era apetisantă şi fără probleme. Poate din intimitate vor rezulta confidenţele.

Ea mergea repede prin întunericul nopţii. Erau acum la două sute de metri de vilă şi zgomotul orchestrei nu mai era decât un murmur. Deodată ei se găsiră în preajma unei cabane de pădurar. Eva era bine organizată.

Ea trase un zăvor şi împinse poarta, mergând înaintea lui prin întuneric, apoi închise poarta după ea. Era întuneric beznă. Eva îl concluse pe Malko de mână până-n spate. În momentul în care el voia s-o ia politicos în braţe, ea se lipi

de el.

El nu avu senzaţia unui joc erotic decât câteva secunde. Deodată, cel de-al şaselea simţ al său, descoperise ceva anormal. În momentul în care el sări spre poartă, licărul unei torţe electrice îl pironi locului.

Lumina îl ascundea pe purtătorul torţei, dar el văzu clar cei patru dinţi ai unei furci îndreptată spre abdomenul lui.

Alte două lămpi, s-aprinseră alături de prima. Malko se retrase spre perete. Trei oameni îi barau drumul spre poartă. El îl recunoscu pe patronul hotelului, bunul bavarez burtos. El era cel care ţinea furca; Karl, omul care tăia lemne în faţa vilei lui Eva, Heinz omul cu craniul ras care stătea la masa lor. Eva ieşi din umbră, cu faţa dură şi braţele încrucişate pe piept. Ea le spuse celor trei oameni:

— Voi aţi văzut ce voia să-mi facă acest porc!

— Schweinhund[10]! strigă cel cu capul ras.

Imediat, el aruncă o sticlă goală de steinhegger, ochind capul lui Malko. Acesta reuşi să se ferească, dar îi veni în minte o întrebare:

De ce îl atrăsese Eva în această cursă?

El nu avu mult timp la dispoziţie pentru a se mai gândi la această întrebare. Capul ras făcu un pas spre el, ameninţându-l cu un fel de bâtă având la capăt un cârlig de măcelar.

— Porcule, mormăi el. Tu nu l-ai cunoscut niciodată pe Rudi!

Este doar un truc murdar, foarte murdar.

— Eu am fost sub ordinele lui Rudi până-n ultimul moment, ţipă insul şi nu te-am văzut niciodată. Tu eşti un jidov murdar, un spion! Am să-ţi vărs maţele.

Cârligul şuieră în aer. Malko făcu un salt într-o parte, acoperit de sudoare. Hans îşi pregătea din nou arma.

— *Langsam!* Ordonă imperativ o voce.

Capul ras se opri ascultător, cu cârligul în aer. Ochii săi mici injectaţi de sânge nu-l părăseau pe Malko.

— Herr Sturmfuhrer, ceru el cu o voce rugătoare, lăsaţi-mă pe mine să-i fac felul acestui mişel imediat.

Cuvintele ieşeau pline de respect din gura sa,

[10] Porc de câne (n.a.).

pronunţând gradul.

— Aşteaptă.

Karl, omul cu manta de piele se apropie de Malko şi îi lumină figura cu lampa. El profită de acest respira pentru a-şi şterge sângele care-i curgea pe faţă.

— Cine sunteţi dumneavoastră? întrebă Karl.

— I-am spus numele meu Evei Guern, zise Malko, cât mai calm posibil. Este numele meu adevărat.

— Mi-a pus o grămadă de-ntrebări despre Rudi, zise strident dulcea Eva. Mi-a spus că-l crede în viaţă!

— Dumneavoastră îl cunoaşteţi pe Rudi Guern? continuă Karl.

Malko reflectă câteva fracţiuni de secundă.

— Nu, răspunse el.

— Schweinerei[11]! urlă Eva.

Îndepărtându-l pe omul cu manta de piele, ea s-aruncă asupra lui Malko. Acesta primi o puternică lovitură de genunchi în abdomen şi ea îl muşcă de gât, cu toată puterea ei. Karl trebui s-o cuprindă cu braţele de mijloc, dar ea continua să trimită lovituri în aer cu furie. Pentru a o linişti, el bombăni:

— Calmează-te Evita. O să mă ocup eu personal. Îţi jur că va regreta c-a venit la Rupholding.

Lăsând-o pe tânăra fată, el s-apropie de Malko. Una din enormele sale mâini înlănţui gâtul său, iar cu cealaltă începu să-i care pumni. Malko dădu câteva lovituri de picior, încercă să slăbească strânsoarea care-l sugruma, dar încheietura lui Karl avea forţa şi grosimea unei crăci de stejar.

Capul ras îl lovi din plin în figură. Ochii săi căpătaseră o incredibilă expresie de răutate. Malko vru să ţipe dar din buze îi ieşi doar un sunet surd. Toţi muşchii săi deveniseră ca de vată. În depărtare auzi vocea Evei care striga:

— Omoară-i Kurt!

Încurajare zadarnică. Totul se-ntunecă şi cele trei lămpi nu mai fură decât nişte puncte minuscule care dispărură dintr-odată.

*

[11] Porcărie (n.a.).

* *

Malko îşi veni în fire, legat ca un cârnat. Îl durea tot corpul, fără a mai vorbi de gât. El avea impresia că fusese călcat de un compresor.

Cabana era acum luminată de o lampă. De petrol atârnată de un cârlig fixat în plafon. Heinz Karl, omul cu mar\ţa de piele şi hotelierul stăteau de vorbă cu voce joasă cu Eva. Malko nu ştia cât timp se scursese. Se abţinu de la orice mişcare şi închise ochii. El avu timp totuşi să-şi vadă valiza neagră deschisă într-un colţ.

— Lăsaţi-mă pe mine să-l atârn într-un cârlig de măcelar, Herr Sturmführer, se rugă Heinz. Este un câine de jidan. Aceşti împuţiţi ne-au făcut mult rău.

Karl răspunse sec:

— Taci imbecilule. Tu vrei neapărat s-avem necazuri. Otto, ce-ai găsit în valiză?

— Un pistolet, Herr Sturmführer, răspunse triumfător hotelierul. Categoric este un spion evreu, adăugă el coborând vocea. El a venit aici ca să-l caute pe săracul Rudi. Trăim nişte vremuri ciudate.

— Ah! Rudi, interveni Eva cu un ton smiorcăit, când mă gândesc că el n-a putut să vină să-nchidă ochii lui mutti!

Heinz vru să-şi reia leit motivul:

— Herr Sturmführer lăs…

— *Maulen zu*[12]*!*

Malko, treaz de-a binelea, abia-şi înăbuşi un ţipăt de bucurie. Rudi, cel „căzut pe câmpul de onoare”, nu putuse să asiste la înmormântarea mamei sale!

Deodată, el fu cuprins de-o înverşunată dorinţă de-a trăi. Fără voia lui, ancheta sa făcuse un mare pas înainte.

— Iată ce vom face, zise Karl. Heinz îl va băga pe acest tip în portbagajul maşinii sale, imediat. El va pleca să pescuiască în lacul Toplitz mâine de dimineaţă foarte devreme. Heinz, tu vei avea grijă ca el să respire în acel moment. Este de o mare importanţă. Imediat ce ajungi, îl arunci în apă, dar păstrezi capătul corzii. Când pleci, le recuperezi. Pietrele i le laşi în buzunar pentru ca să nu urce

[12] Gura! (n.a.).

prea repede la suprafaţă. Când va fi descoperit, nu va fi prea uşor de identificat. Nici o brutalitate, Heinz, încheie el sec, nu vreau necazuri cu Kripo[13].

— Dar dumneavoastră sunteţi Polizeimeisterul Rupholdingului, spuse Heinz hilar.

— Tocmai de aceea trebuie să avem grijă.

Malko alese acest moment pentru a-şi face simţită prezenţa. Mai avea încă o armă secretă, din fericire.

— De ce vreţi să mă omorâţi? întrebă el liniştit.

Toţi patru întoarseră privirile spre el.

— N-a crăpat jidovul nenorocit, remarcă Eva cu o voce acidă.

Omul cu manta de piele s-apropie de Malko şi cu o voce dispreţuitoare zise:

— Oameni ca dumneata ştiu la ce se aşteaptă când sunt prinşi.

El se-ntoarse spre hotelier:

— Otto, nu te-a văzut nimeni când plecai cu valiza?

Bavarezul clătină din cap surâzând:

— Nu, nu, Herr Sturmführer. Le-am spus fetelor că la sfârşit străinul nu s-a culcat la hotel şi după bal a plecat spre München.

— Perfect Otto, astfel că totul e aranjat. Eva tu te-ntorci la tine acasă. Ai fost cu străinul în pădure şi apoi el te-a condus acasă. Tu nu mai ştii nimic.

— Aş fi vrut să-l omor cu mâinile mele, murmură tânăra fată. Când mă gândesc că a trebuit să mă las îmbrăţişată şi sărutată. *Schwein!*

Fără să mai spună nimic, ea se-ndreptă spre Malko şi-i dădu o lovitură de picior care-i deschise buzele zece centimetri. Era timpul să facă ceva.

Karl o trase pe furioasă spre spate.

— *Komm,* Eva, *komm.*

— Herr Sturmführer, strigă Malko, vreţi s-aveţi amabilitatea să m-ascultaţi câteva clipe?

Omul cu manta de piele se-ntoarse surprins:

— Ce doreşti dumneata?

— Eu cred că dumneavoastră aplicaţi un rău tratament

[13] Poliţia criminalistică (n.a.).

unui vechi camarad, zise Malko. Dacă vreţi să mă dezbrăcaţi, veţi vedea că sunt unul de-ai voştri.

Se făcu un moment de linişte care-i păru lui Malko interminabil. Cei trei oameni îl priveau bănuitori.

— Ridicaţi-i cămaşa şi vesta, ordonă omul cu manta de piele.

Heinz îi desfăcu legăturile lui Malko, îi smulse cu brutalitate vesta şi traseră de cămaşă, fără măcar s-o descheie. Malko, cu pieptul gol, fără s-aştepte să fie rugat îşi ridică braţul stâng, apropiindu-se de lampa de petrol.

Cei trei făcură cerc în jurul lui cu ochii fixaţi pe subsuoara sa stângă. Apoi Heinz explodă:

— *Himmelsherr Gott!* De ce n-ai spus nimic, Camarade! Era să te înec.

Dar omul cu manta de piele nu renunţase la suspiciunea sa. El s-aşeză în faţa lui Malko, cu faţa sa inexpresivă.

— Pentru ce această comedie şi aceste minciuni. Herr…

— Linge, completă Malko. Nu este nici o comedie. Dumneavoastră nu mi-aţi lăsat timp să vă explic.

— Cărei *Kameradschaft* aparţineţi dumneavoastră?

Malko scutură din cap:

— Nici uneia, ar fi foarte primejdios pentru mine.

Se făcu o linişte grea. Simţi că omul din faţa lui încerca să-l judece. Dacă nu reuşea să-l convingă, îl aştepta lacul Toplitz.

— De ce aţi minţit în legătură cu Rudi, atunci? întrebă omul cu manta de piele.

Malko surâse cu răceală:

— Herr Sturmführer, există câteodată şi rude nedemne. Eu nu ştiu dacă Rudi n-o fi fost renegat de familie. Trebuia să fiu prudent.

Eva se apropie. Faţa ei îşi recăpătase blândeţea. Ea întrebă cu voce domoală:

— L-aţi cunoscut într-adevăr pe Rudi?

Malko dădu încet din cap.

— Nu. L-am auzit doar vorbind de el pe un prieten. Ştiam că este în viaţa, la adăpost.

— De ce vreţi să-l găsiţi?

Malko aştepta această întrebare: îşi luă aerul cel mai

convingător posibil:

— Mi-a fost dor de ţară. Totuşi câştigam bine în America, dar, îmi lipsea Germania. Am comis imprudenţa de a reveni. Am fost denunţat. Fără intervenţia unui prieten, aş fi azi la închisoare. Trebuie să mă ascund. Din momentul când voi pleca de aici, voi încerca să trec frontiera.

— Dar puteţi rămâne aici, zise hotelierul spontan.

În ciuda unor dureri cumplite, Malko scutură din cap.

— Este prea periculos pentru dumneavoastră. Ei vor pielea mea. Din această cauză, eu port un pistolet. Nu vreau să vă creez probleme. Rupholding este un sat mic, poate se va şuşoti câte ceva şi s-ar auzi repede că este cineva străin aici.

Hotelierul cel gras îl privea nehotărât ţinând mereu pistoletul în mână. Karl îi făcu un semn discret şi el puse arma la locul ei în valiză.

— Dacă ceea ce spuneţi dumneavoastră este adevărat, noi putem să vă venim în ajutor, spuse Sturmführerul. În orice caz, nu se pune problema să plecaţi în seara aceasta. Otto, vrei să…

Eva îl întrerupse:

— Dacă-mi permiteţi, voi avea eu grijă de el, Herr Karl. Aceasta ar fi mai discret decât la hotel.

— Ce s-a întâmplat cu maşina mea? întrebă Malko.

— Este în garajul meu, zise Karl. În această seară voiam ş-o duc la München.

De bine, de rău Malko se-mbrăcase. Când fu gata, Karl dădu semnalul de plecare, deschizând uşa. Ei ieşiră unul câte unul din cabană, Heinz închizând coloana. În timp ce înaintau prin întuneric, bătrânul Sturmführer se apropie de Malko.

— Herr Linge, cine sunteţi dumneavoastră în realitate? întrebă el cu voce joasă.

— Herr Sturmführer, în interesul dumneavoastră, prefer să nu ştiţi. Aş vrea să nu pun un om de valoarea dumneavoastră în primejdie. Poate mai târziu o să vă spun. Pot să vă spun doar că *Obergruppenführerul* Sepp Dietrich m-a onorat cu amiciţia sa.

Celălalt păru vizibil impresionat de această discreţie.

Malko simţi că marcase un punct. El nu risca să fie contrazis: Sepp Dietrich fusese înmormântat în anul precedent.

Ei ajunseră la vila mare. Înainte de a intra se despărţiră. Karl şi Otto continuară să meargă, în timp ce Malko, Eva şi Heinz intrară.

Nu mai era acolo decât o mână de beţivi şi câteva perechi care se-nghesuiau prin colţuri. Heinz comandă o tură de Steinhegger. El privea ruşinat gâtul roşu şi îndurerat al lui Malko şi cicatricea de pe faţa lui.

— *Prosit!* În cinstea ta camarade. Onoare şi fidelitate!

— Onoare şi fidelitate, repetă Malko deviza SS-ului.

El îşi puse paharul pe masă. Heinz s-aplecă peste masă:

— Iertaţi-mă pentru tot, camarade, dar nu poţi avea încredere în nimeni.

— Dar cum se face că tu n-ai avut probleme? obiectă Malko, tutuindu-l.

Heinz făcu un gest fatalist.

— A! Eu n-am fost ofiţer. M-au lăsat în pace foarte repede. A trebuit să ajutăm o mulţime de camarazi. Când mă gândesc că bietul Rudi nu şi-a putut săruta mama înainte de-a muri. Cât este de inuman.

— Inuman, repetă Malko.

Heinz se ridică după un ultim Steinhegger şi se depărtă clătinându-se: emoţia de-a regăsi un camarad şi alcoolul. Eva, care nu-i adresase nici un cuvânt lui Malko de la plecarea de la cabană, puse mâna pe-a sa şi murmură cu ochii umeziţi:

— Pardon, pentru ce-am spus şi ce-am făcut. V-am… V-am făcut rău?

— Nu este grav, o asigură Malko, dar prietenul dumneavoastră Heinz, m-a demolat. Mi-ar place să mă culc.

Ea se sculă imediat supusă.

— Veniţi, mergem acasă.

Ei ajunseră-n sat fără să scoată nici un cuvânt. La jumătatea drumului, Eva luă mâna lui Malko. Când treceau prin faţa Gasthaus zum Post, Malko întrebă:

— Unde mergem?

— Acasă.

Nu mai era nici o lumină aprinsă în Rupholding. Eva îl precedă pe Malko pe scara vilei şi reintrară în camera pe care o cunoşteau deja. Îşi puse valiza, în timp ce Eva închidea cu grijă obloanele, întorcea cheia în broască şi plia cuvertura roz de pe patul mare din lemn.

Niciodată Malko nu se dezbrăcase atât de repede. Corpul său era presărat de vânătăi colorate de la albastru spre negru, din care una sau două se datorau tocurilor blândei Eva.

Păstrându-şi slipul pe el din decenţă, el se strecură în pat. Eva veni să se lipească de el. Încet, ea începu să-şi desfacă fundiţele corsajului său bavarez. Ea cambră sânii săi plini şi tari, apoi începu să se ocupe de fustă. Ea se mişca atât de natural, ca şi când Malko ar fi fost amantul ei dintotdeauna... Dar el nu mai vedea nimic. Deja dormea.

Mai târziu, el visa că era în cabană, că masivul Heinz apăsa cu toate forţele abdomenul său. Se deşteptă tresărind şi maşinal întinse mâna dreaptă spre burta sa. El dădu de părul blond al Evei. Lipită de el, ea acţiona ca şi când ar fi îndeplinit un ritual religios.

Camera era cufundată în întuneric şi el nu-şi putea da seama cât este ceasul. El îi mângâie părul şi ea se-ntrerupse un moment pentru a murmura:

— Ţi-am făcut rău mai devreme. Trebuie să-mi dobândesc iertarea.

El era atât de plictisit, încât nu-i mai ardea de-o asemenea discuţie. În orice caz, Eva nu era preocupată de asemenea reacţii. Un pic mai târziu, ea se-ntoarse către el şi îl întrebă:

— Tu ai iubit?

El ar fi fost mincinos să susţină contrariul. Din nou oboseala fu raţiunea veleităţilor sale erotice.

*

* *

Când se trezi de-a binelea, era ziuă şi obloanele erau deschise. Eva nu era acolo, dar ea reveni în momentul când el terminase cu îmbrăcatul. Ea părea destinsă, bucuroasă şi Veni să se aşeze pe marginea patului:

— Am vorbit cu Karl în această dimineaţă, îi explică ea. L-

am convins. Te vom ajuta să te ascunzi acolo unde se găseşte Rudi.

Malko crezu că i se vor opri bătăile inimii.

— Este în Germania? Nu se putu abţine să-ntrebe.

Ea scutură din cap cu tristeţe.

— Nu. El este foarte departe. Eu însămi nu ştiu unde este. Nu scrie niciodată, ca şi cum ne-ar fi uitat. Cred că îi este frică. Aş fi foarte bucuroasă să-l văd. Eu nu mi-l amintesc deloc. Eram aşa de mică…

— Dar cum vom face atunci?

Eva surâse:

— Karl mi-a dat o adresă din München. Acolo ni se va spune unde trebuie să mergem. Acolo sunt oameni siguri – Odessa. Ei au organizat evadarea atâtora de-ai noştrii care n-au mai fost regăsiţi. Karl îi cunoaşte bine.

— Tu ţii să vii cu mine? o întrebă el. Asta poate fi periculos. Eu sunt un om supravegheat.

Ea ridică din umeri.

— În orice caz, mă plictisesc la Rupholding şi apoi eu pot să-ţi fiu de folos. Te-aş încurca dacă te-aş însoţi?

— Nu, nu, se grăbi să răspundă Malko.

El s-aşeză la masă în faţa unui enorm bol de cafea cu lapte. Era aproape de ora prânzului şi un soare vesel lumina camera. El prefera să nu se gândească la viitor. Fusese destul de uşor să-i înşele pe Heinz, Karl şi Eva. Aceştia erau amatori plini de zel care nu aprofundau lucrurile. Dar acum urma să aibă de-a face cu adevăraţii profesionişti. Oamenii Odessei – Organisation der SS angehoring – trecuseră pe sub nasul serviciilor de informaţii aliate mii de nazişti. Nimeni nu ştia exact până unde se-ntindea reţeaua complicităţilor lor, dar aceasta era enormă şi complexă. Ei dispuneau de bani, arhive şi fanatici.

Malko nu putea să joace la infinit rolul său de SS-ist. El îşi risca pielea. Cunoscând filiera, el devenea foarte primejdios pentru Odessa.

Trebuia să reziste până-n momentul în care se va găsi faţă în faţă cu Rudi Guern.

— Eşti gata? îl întrebă Eva. Trebuie să plecăm.

— Da, sunt gata.

Fugitiv, el simţi un regret pentru vila mirosind a brad. Spre ce primejdii îl ducea Eva fără să vrea? Fără să mai vorbim de Ferenezi care se va amesteca în cercetările sale, văzând că nu reapare...

Capitolul VII.

Maşina era oprită la aproximativ cinci sute de metri în jurul intrării în sat, acolo unde drumul face un ocol, urcând spre un deal care domina toată localitatea.

Circulaţia era foarte intensă, dar nimeni nu dădea atenţie celor doi ocupanţi ai vechiului Opel gri. Unul dintre ei se dădu jos pentru a-şi dezmorţi picioarele. El era înalt şi masiv, cu o faţă bronzată, ochii albaştri şi o mustaţă scurtă blondă. Costumul său gros din tweed verzui, tipic germanilor din nord, contrasta cu eleganţa sa naturală.

El urină lângă un copac şi s-aşeză alături de tovarăşul său, acesta era încă şi mai înalt, dar un nas în formă de cioc de vultur şi o gropiţă-n bărbie, îi dădeau un aer copilăros. El fuma cu mâinile sprijinite de volan.

Deodată el aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi-i spuse un cuvânt scurt tovarăşului său. O maşină s-apropia pe drum din spatele lor.

Imediat blondul puse pe genunchi un binoclu puternic cu care observa o vilă mică la un kilometru distanţă. Odată trecută maşina, el îşi reluă pânda.

De departe, ar fi putut fi luaţi drept doi orăşeni care observau viaţa păsărilor. Micile pălării verzi puse pe rama oglinzilor retrovizoare, erau şi ele tipic nemţeşti.

Şi totuşi, Ben Uri era născut la Tel-Aviv şi Hayim Agmon la Jaffa…

Erau doi sabras israelieni născuţi în Israel. În timpurile normale, ei cultivau pământul într-un kiboutz, aproape de frontiera siriană.

Dar în 1945, ei erau ambii în brigada evreiască din armata engleză. Ei s-au bătut în Italia, apoi au colindat Germania în lung şi-n lat căutând criminali de război.

Apoi, reveniţi în agricultură, ei făceau „ore suplimentare”. Se numărau printre fondatorii mişcării „Cei care nu vor uita niciodată”.

Mulţi informatori voluntari şi anonimi culegeau informaţii pentru ei. Atunci când un nazist era identificat în mod

indubitabil şi erau siguri de crimele lui, Ben Uri şi Hayim Agmon dispăreau din kiboutzul lor, pentru o săptămână, o lună sau trei luni.

Ei vorbeau perfect araba, germana, limba idiş şi engleza. Fizicul lor le permitea să treacă drept „arieni”. Când plecau în misiune, ei aveau paşapoarte false perfect confecţionate de către serviciile de informaţii israeliene. Dar în cazul unei lovituri dure, ei ştiau că nu pot apela la ţara lor.

Câteodată câte unul dintre ai lor dispăreau. Oamenii Odessei erau la fel de nemiloşi, dar era un risc acceptat.

Ben Uri şi Agmon, încercau totdeauna să evite confruntarea directă. În portbagajul maşinii lor, se găsea o puşcă 22 cu ţeavă lungă, cu viteză iniţială mare, echipată cu o lunetă şi cu. Alte fleacuri mai puţin vizibile, dar la fel de eficace, dacă nu chiar mai mult.

Ben Uri îşi reglă înfrigurat binoclul. Acolo, două siluete, tocmai ieşeau din vilă.

— Iată-l, spuse el cu voce calmă.

Prin binoclul său, el îl vedea foarte clar pe omul blond şi pe însoţitoarea sa. Amândoi urcară într-un Ford Taunus oprit în faţa vilei şi maşina demară imediat spre ieşirea cealaltă a satului.

Israelianul îşi puse deoparte binoclul şi întoarse cheia în contact. Cu maşina lor mare 250 SL, ei vor ajunge repede mica maşină.

— De ce crezi că a revenit? întrebă Hayin Agmon.

Celălalt ridică din umeri.

— Dorul de ţară şi în afară de asta, ei se simt siguri acum.

— A avut chiar îndrăzneala să meargă să-l vadă pe Wisenthal.

— Asta nu-i prost. Dacă papa Simon n-ar avea al şaselea simţ pentru a-i mirosi pe aceşti porci, el s-ar fi instalat liniştit în satul lui, cu complicitatea tuturor concetăţenilor lui, poţi fi sigur de asta.

Ben Uri boţi în fundul buzunarului o telegramă.

— Şi după ce l-a lichidat pe unicul martor vulnerabil Săracul Isaak Kulkin.

Ben Uri încetini. Micul Taunus era la cinci sute de metri în

faţa lor.

— Îmi pare bizară această istorie spuse el. Acest tip nu avea nici un motiv să meargă la Atena. Bătrânul Kulkin nu s-ar fi întors niciodată în Germania. Este un lucru pe care nu-l înţeleg.

Agmon îşi mângâie mustaţa:

— Nu vom şti niciodată de ce l-a omorât, dar l-a omorât. Tu nu crezi nici atunci când este o coincidenţă? El cere adresa lui Kulkin şi două zile mai târziu, acesta este omorât de o maşină. Şi în plus, avem proba că Guern a fost la Atena... în orice caz, acesta va fi ultimul evreu pe care l-a omorât...

Cele două maşini se urmăreau în linişte. Până la intersecţia cu autostrada spre München, nu exista nici o problemă.

O lungă înlănţuire de evenimente îi condusese pe Ben Uri şi pe Agmon pe acest drumeag din Bavaria. După vizita lui Malko la Simon Wisenthal, acesta din urmă cuprins de bănuieli îi trimisese lui Isaak Kulkin o telegramă pentru a-l pune în gardă.

Telegrama se-ntorsese a doua zi cu menţiunea „decedat”.

Restul se petrecuse la telefon. Wisenthal aflase despre modul straniu în care a murit Isaak Kulkin. Cei doi israelieni erau deja puşi în gardă. Singura lor schimbare de plan fusese o escală la Atena, unde după o anchetă rapidă îi duseseră la descoperirea prezenţei lui Malko Linge alias Rudi Guern. Acesta era un argument în plus pentru a-l lichida pe fostul Scharführer. Acum, era o chestiune de ore. Ei veniseră în Germania special pentru treaba asta. Privind în spatele Taunusului, Ben Uri se simţi cuprins de o sumbră excitaţie – bucuria de a scăpa lumea de un monstru.

Un monstru, fără-ndoială, Rudi Guern era unul dintre aceştia.

*

* *

O maşină opri într-un scârţâit de frâne în faţa lui Gasthaus zum Bahnhof. Un mare Opel Admirai somptuos dar plin de noroi. Şoferul coborî grăbit, deschizând uşa

Gasthausului dar ieşi aproape imediat pentru a se urca în vehicul. El se-ndreptă spre ieşirea din sat pentru a opri în dreptul vilei familiei Guern. Din nou omul înalt şi brunet urcă treptele câte patru şi bătu la intrarea celui de-al doilea etaj. Neobţinând nici un răspuns, el ieşi şi se apropie de o fetiţă care se juca cu surcele de lemn.

Scoţând din buzunar o monedă de o marcă, el i-o întinse şi o întrebă cu un surâs larg:

— N-ai văzut-o cumva pe Frăulein Guern?

Fetiţa ezită câteva clipe apoi spuse cu o voce sigură:

— Ea a plecat cu un domn.

Janos Ferenezi se forţă să surâdă în continuare şi se aşeză pe vine în faţa fetiţei.

— Cum arăta acest domn?

Dar aceasta era o problemă care depăşea competenţa fetiţei. Aceasta rămase mută. Ferenezi schimbă atunci tactica.

— Au plecat de mult timp?

Micuţa scutură din cap.

— Nu de mult timp.

— Erau cu maşina?

— Da şi au plecat încolo.

Mâna sa mică întinsă arăta direcţia spre München. Janos Ferenezi se ridică, mângâie părul fetiţei şi se urcă în maşină.

Cu fruntea încruntată, cu ticurile nervoase scuturându-i faţa, el conducea bine dar foarte repede, reproşându-şi în mintea lui că nu se gândise mai devreme la Rupholding. Oare ce-avea de gând să facă acest drac de SAS cu sora lui Rudi Guern?

Fata cea înaltă aşezată în maşină lângă el, îşi aprinse o ţigaretă Benson şi spuse calmă:

— Nu te enerva Janos, o să-i prindem.

Nu frica o făcea să vorbească ci dorinţa sinceră de a-l calma pe tovarăşul său. Ei nu-i era frică niciodată în maşină. Ea avea de altfel puţine sensibilităţi. Puţine lucruri o făceau să vibreze la drept vorbind. Una din rarele ei plăceri era de a bate bestial o fetiţă foarte frumoasă, de a o auzi ţipând, de-a o vedea rostogolindu-se la picioarele sale, pentru ca în

final s-o omoare.

Pentru aceste momente prea rare, trăia ea cu Janos Ferenezi pe trei sferturi impotent şi pe deasupra zgârcit ca un scoţian.

Acesta din urmă era furios şi neputincios. De la-nceputul acestei afaceri, victima sa îl prindea pe picior greşit. Frână la intrarea pe autostradă, apoi se angajă pe pista de ciment şi strivi acceleraţia. Avea 90 de kilometri pe oră pentru a prinde cealaltă maşină.

*

* *

O broască de o severitate somptuoasă composta biletele în troleibuz. În faţa lui Malko, un Pierrot complet în alb şi o Colombină stăteau. Îmbrăţişaţi pe banchetă. El o privi pe Eva cu coada ochiului. În Walkyria, era perfectă. Pieptul său generos, îi deborda cu prisosinţă din corsaj şi casca ei ţuguiată nu mira pe nimeni. El trebuise să se mulţumească cu o uniformă de husar al morţii, totul la un preţ de douăzeci şi cinci de mărci.

Münchenul era cuprins de nebunie. Singurul mod de a te face remarcat, era să fii îmbrăcat normal. Taxatorul troleibuzului mascat în broască, nu mira pe nimeni. Malko văzuse ieşind dintr-o biserică un preot cu pălărie ţuguiată! Troleibuzul opri şi un cuplu se urcă. Bărbatul era îmbrăcat în smoking, iar femeia în rochie de seară, amândoi cu nasuri false stacojii, foarte gravi.

— Unde mergem? întrebă Malko.

— La balul din Bayerisherhof, răspunse Eva cu bucurie.

Ei ajunseseră la München în ajun. Eva îl condusese pe Malko direct într-un mic studio lângă restaurantul La Bonne-Aubergejn Schwabing, cartierul boem din München. Cheia era în cutia de scrisori şi ei nu văzură pe nimeni. Tânăra îl informase pe Malko că acel studio reprezenta unul din sediile clandestine ale Odessei. Acolo vor primi printr-un telefon parola de plecare spre următoarea întâlnire.

Malko stătea ca pe cărbuni aprinşi. El ar fi vrut să plece cât mai repede, dar nu avea ce face. Eva nu cunoştea următoarea etapă a călătoriei lor. „Ei” trebuiau să le dea telefon.

Eva fusese cea care insistase să iasă, Malko continuând să joace rolul omului urmărit, ceea ce nu era pe de deantregul neadevărat.

— Tu n-ai de ce te teme, îi promisese ea. Toată lumea este deghizată şi astăzi este ziua femeilor. Ele sunt cele care trebuie să-l invite pe cavalerul lor.

Ea se dusese să închirieze costumele şi Malko trebuise să accepte, de voie de nevoie. Pentru mai multă siguranţă, el îşi strecurase pistoletul la centură sub costumul său. Oricum era mai bine să-l ia cu el, decât să-l lase la studio, a cărui cheie era în posesia unor necunoscuţi.

În momentul în care voiau să plece, sună telefonul. Eva decroşă şi ascultă câteva secunde. Surâsul ei radios, îi spunea lui Malko înaintea cuvintelor ceea ce se întâmpla:

— Vom pleca mâine dimineaţă în Franţa. Întâlnirea este stabilită pe un vapor, *White Devil.* Acesta va fi la Saint Trapez, începând de mâine dimineaţă. Va trebui să întrebăm de Francisco Juarez.

— Plecăm imediat, propuse Malko. Vom călători toată noaptea.

Eva făcu o mutrişoară îmbufnată şi îi trecu braţele în jurul gâtului.

— Dragule, aş vrea atât de mult să merg la acest bal! Şi să petrec o noapte liniştită cu tine...

Ea se lipise de el atât de drăgăstos, încât nu mai încăpea nici un refuz. Apoi, fără să mai aştepte răspunsul său îl trase de mână şi se urcaseră în troleibuzul cu broasca.

Ei coborâră la mica piaţă unde se găsea imobilul impozant al Bayerisherhof, hotelul cel mai somptuos din München. Un cordon de poliţişti în mantale lungi albe, dirijau mulţimea de gură cască. Intrarea costa douăzeci de mărci.

La porţile turnante era un balamuc de nedescris. O mulţime pestriţă, deja beată, urlând se strivea în strâmtul tambur. Eva era cât pe ce să-şi piardă un sân acolo, dar reuşi să-l tragă pe Malko în interior.

Sudoarea curgea pe pielea mascaţilor, transformându-le feţele în palete de pictură abstractă. Cânta câte o orchestră în fiecare sală. Era o atmosferă delirantă. Erau cupluri

întinse peste tot, inclusiv pe mocheta luxoasă, beţi de bere şi de zgomot, flirtând sau bând. Altele se unduiau pe ringurile de dans. Grupuri de tineri mergeau pe scări urlând, în tumultoase farandole.

O mătuşică voluminoasă, roză ca un jambon de Westphalia, mustăcioasă ca un grenadier, încinsă într-o tunică de zână se aruncă asupra lui Malko şi îi aplică o pupătură cleioasă pe gură. El se luptă din toate puterile dar ea avea nişte antebraţe ca nişte jamboane. În final, pentru a scăpa îi aplică pe ascuns în tibii nişte lovituri de picior. La naiba cu galanteria; era un caz tipic de legitimă apărare.

— O să sfârşiţi prin a o supăra! zise Eva. Astăzi totul e permis.

Malko reuşi în sfârşit să se degajeze şi se agăţă ca un înecat de braţul Evei. Este ceea ce ar fi trebuit să numim, ororile dragostei. Pudibonzi şi rezervaţi în mod obişnuit bavarezii pierdeau măsura în cele trei zile de carnaval. Ei schimbau de la o masă la alta glume fără perdea, chelneriţe rubiconde duceau strecurându-se printre mese halbe de bere de un litru, de cinci sau de şase litri.

Femeile părăseau grupul în care erau pentru a merge să îmbrăţişeze alt bărbat, în văzul şi cu ştiinţa cavalerului lor. Un chelios enorm cu mustăţi de cazac deghizat în paj, veni să o smulgă pe Eva de lângă Malko, pentru a o duce pe ringul de dans.

Yul Brynner văzut de Frankenstein! Eva se lăsă dusă. Malko o văzu plonjând într-o mulţime, cu o mână înfundată în corsaj până la antebraţ.

Nici el nu rămase singur mult timp. Un spiriduş în minijupă, cu o magnifică coamă blondă veni şi se aşeză pe genunchi. Ea mirosea a sudoare şi parfum de bună calitate, dar era mult mai bună decât mătuşa de la intrare. Deja noua sa parteneră îşi înlănţuise braţele în jurul gâtului său suflându-i în faţă o răsuflare cu iz de bere. El vedea pieptul ei slab bălăbănind sub bluză.

— Eşti scump iubitule! zise ea. Cum te cheamă? Eu, sunt Helga!

Malko îndrugă un răspuns vag şi vru să se scoale. Helga însă, era tenace. Ea se ridică în picioare şi îl trase pe Malko

spre mulţimea dezlănţuită de pe ring.

— Să dansăm! zise ea.

Pentru mai multă siguranţă, ea strecură amândouă mâinile între cămaşa şi pantalonul lui Malko, în dreptul rinichilor, lipindu-l strâns de ea. Eva dispăruse. Nimeni nu ştia exact ce cântă orchestra, dar asta nu mai avea nici o importanţă. Helga profită de ritmul lent pentru a se lipi de Malko, întocmai ca o ventuză.

Ea îi murmura la urechi obscenităţi care ar fi făcut să roşească şi o cămilă. Între altele îl informă că ea nu poartă niciodată chiloţi în timpul carnavalului.

Oribil amănunt!

Deodată, doi cântăreţi de banjo a anilor 1925 cu pălării de paie şi veste reiate ieşiră din mulţime şi începură să se învârtească în jurul cuplului făcând bufonerii. Erau veseli, bronzaţi şi simpatici. Cel mai înalt avea o mustaţă blondă. Malko le surâse iar Helga le strigă obscenităţi şi îşi ridică bluza pentru a le arăta pieptul. Era beată criţă.

Malko o zări pe Eva, aşezată pe genunchii lui Yul Brynner, cu o gigantică halbă de bere în mână.

Cei doi cântăreţi de banjo îşi continuau dansul în jurul lor, ca şi când ar fi pus ochii pe Helga. Un nou personaj îşi făcu loc din mulţime: un Mefisto îmbrăcat complet în negru, cu faţa acoperită de o mască roşie cu două coarne în frunte. Helga scoase un ţipăt de bucurie şi-i dădu cu tifla.

Malko profită pentru a o şterge englezeşte. El nu dorea decât un lucru – să o recupereze pe Eva şi să părăsească acest loc nesigur. O căută din ochi dar ea se volatilizase cu admiratorul său mustăcios. El se amestecă cu curaj în mulţime în căutarea ei.

Dar, la capătul unui culoar, dădu nas în nas cu un alt husar al morţii, până la un punct asemănător cu propria sa deghizare. Celălalt îi căzu în braţe cu o exclamaţie de bucurie. El voia să-i ofere lui Malko de băut şi îl antrena spre direcţia de unde venea.

Ei ajunseră la un bar şi cel de-al doilea husar comandă două halbe de bere. Malko nu ştia cum să scape de el.

Brusc, lustrele începură să pâlpâie şi se stinseră amândouă, într-un concert de huiduieli. Malko, fără să

zăbovească, îşi abandonă berea şi pe sosia care-l încurca şi se repezi spre prima sală unde o pierduse pe Eva. Chiar dacă admiratorul ar fi supus-o la ultimele ultraje, ar fi avut tot timpul pentru a uza şi a abuza de ea. Obscuritatea nu era totală, aşa că putu să se descurce bine.

Mulţimea era însă aşa densă, încât el nu parcurse mai mult de zece metri până să se reaprindă lumina. Un vuiet şi strigăte îl făcură să se întoarcă. Erau oameni adunaţi în jurul a ceva care zăcea pe jos, în locul unde el fusese cu câteva clipe mai înainte. Dominat de un brusc presentiment, Malko făcu cale-ntoarsă. Dădu la o parte pe cei doi cântăreţi de banjo şi avu o impresie ciudată – că aceştia ar fi avut o tresărire de oroare văzându-l.

Un corp era întins la pământ – cel de-al doilea husar al morţii. Una din mâinile sale crispate se ţinea încă de taasă. Ochii săi erau daţi peste cap şi trăsăturile sale aveau deja tenta morţii.

Dând curioşii deoparte cu brutalitate, Malko îngenunche şi se aplecă asupra corpului, examinând faţa necunoscutului.

Deodată el remarcă uşoara umezeală a pielii, care ar fi putut trece doar ca transpiraţie şi simţi mirosul discret al migdalei amare. Era acid prusic.

Omul fusese asasinat cu un pistolet proiectând la mică distanţă acid prusic pulverizat – o armă perfect silenţioasă. Otrava pătrundea în organism prin porii pielii, provocând oprirea aproape imediată a inimii şi moartea. În cinci minute picăturile de acid şi mirosul dispar şi nu mai există nici o urmă a crimei.

Era o crimă de profesionist. Malko se ridică. În mintea sa stăruia expresia de surpriză îngrozită din ochii cântăreţilor la banjo: el era cel vizat, nu celălalt. Asasinii îi trecuseră pe sub nas. Înşelaţi de semiîntuneric, ei au tras asupra falsului husar!

În acelaşi timp îngheţat şi nebun de furie, el se ridică şi plecă în direcţia în care dispăruseră cei doi oameni.

O mână se puse pe umărul său şi el se întoarse, deja în poziţie de apărare.

— Nu-i veţi prinde, îi zise o voce pe care o cunoştea bine.

Janos Ferenezi costumat în Hamlet părea şi mai înalt. Din spatele măştii sale de velur, ochii negri îl fixau pe Malko cu o expresie răutăcioasă. Acesta vru să se elibereze, dar degetele de fier ale ungurului îl reţinură.

— Dumneavoastră i-aţi trimis pe aceşti asasini? îl întrebă Malko.

— Imbecilule, şuieră Ferenezi, eu nu-i cunosc, dar am remarcat figurile lor imediat, însă am ajuns prea târziu ca să te pot preveni.

Malko remarcă cu amărăciune:

— Dumneavoastră puteţi fi mulţumit pentru că sunteţi cel care i-a pus pe urmele mele.

— Ba dumneavoastră sunteţi de vină, cu vizita stupidă pe care i-aţi făcut-o lui Simon Wisenthal. Acum ei sunt siguri că sunteţi Rudi Guern, fără să le spunem noi.

O clipă, Malko rămase blocat.

Era prea caraghios. Ungurul părea nebun de furie. Era prins în propria capcană. Apoi izbucni într-un râs nervos.

— Ei bine, nu vă rămâne decât să vegheaţi asupra mea! Dacă nu, frumoasa dumneavoastră combinaţie se duce de râpă.

El se eliberă brusc şi se depărtă cu paşi mari. Janos Ferenezi strigă în urma lui:

— Nu uitaţi că eu încă vă pot salva viaţa.

Malko nu-l mai asculta. Vuietul şi ţipetele nu-i mai ajungeau la ureche. Era într-o stare de furie nefondată. Desigur, ungurul se jucase de-a ucenicul vrăjitor, dar victima era el, Malko.

Nu mai trebuia să piardă nici o secundă. Trebuia să-l găsească pe Rudi Guern, înainte ca ceilalţi să-l omoare. Din fericire, el o găsi repede pe Eva. Ea îl părăsise pe admiratorul său pentru un frumos arian blond care o săruta de zor. Malko o apucă de mâna dreaptă şi o smulse din braţele partenerului ei. Ea deschise gura ca să protesteze, când zări privirea lui Malko.

Atunci, ascultătoare, ea îl urmă, lăsându-l pe frumosul blond într-o stare greu de descris prin cuvinte decente.

Aerul răcoros îi învioră.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Au încercat să mă omoare, spuse sumbru Malko. Un altul a murit în locul meu.

El se urcă în maşină şi îi deschise portiera. Ea deveni palidă şi îşi muşca buzele.

— Ce vom face?

— Plecăm din München imediat.

Capitolul VIII.

Impozanta siluetă albă a vasului *White-Devil* părea gata să-i strivească pe Malko şi pe Eva. Fata privi coca enormă care măsura aproape patruzeci de metri lungime, cu un profund respect.

— Rudi este protejat de oameni puternici, murmură ea.

Aceeaşi părere o avea şi Malko. În momentul trecerii strâmtei pasarele de acaju lăcuit, legând puntea de cheiul portului Saint Trapez, el avu o imperceptibilă ezitare. De data asta, el se arunca efectiv în gura lupului. SS-iştii naivi şi feroci din Rupholding erau glumeţi pe lângă marii şefi naziști care reuşiseră să-şi salveze pielea şi banii şi trăiau liniştiţi la soare.

White-Devil era un vas cu trei catarge şi coca imaculată. Ancorat în noul port din Saint Tropez, în spatele marii parcări, era la adăpost de privirile curioşilor, dar catargele sale depăşeau de departe pe ale celorlalte arborade.

Discretul său pavilion panamez nu spunea nimic despre naţionalitatea proprietarului său.

În echilibru pe pasarela instabilă, Malko se-ntoarse o secundă ca pentru a admira panorama caselor înşirate în lungul portului. El căuta silueta liniştitoare a lui Krisantem. Turcul trebuia să fie acolo. Ori era pe acolo ascuns cu grijă, ori pierduse avionul.

În cazul ăsta, situaţia era proastă.

Doi marinari impozanţi cu feţele aprinse şi oacheşi, veniră pe puntea strălucind ca oglinda în întâmpinarea noilor sosiţi. Amândoi purtau pe maieuri brodat în litere de aur *White-Devil.*

— Noi suntem prietenii din München ai lui Herr Francisco Juarez, spuse cu mândrie Eva în germană.

Una din cele două gorile păru să înţeleagă şi se-ntoarse dispărând în adâncurile lui *White-Devil.* Celălalt, cu picioarele desfăcute şi mâinile încrucişate, continua să bareze puntea înaintea lui Eva şi Malko.

Nu prea domnea încrederea.

Cel de-al doilea apăru şi făcu un efort lăudabil pentru a schiţa un surâs pe oribilul său obraz.

— Herr Francisco vă aşteaptă, anunţă el într-o germană care l-ar fi făcut pe Goethe să tresară în mormânt.

Eva se precipită bucuroasă spre scara care ducea spre interiorul vasului. Malko o urmă mai încet. Înainte de a dispărea în penumbră, el mai aruncă o privire către cerul albastru. De această dată pista îl ducea până la Rudi Guern, sau până la un sac de ciment pe fundul Mediteranei.

Orbit după puternica lumină de afară, el bâjbâia la baza scării. Găsi mânerul unei uşi şi o deschise, intrând într-un salon somptuos care ocupa toată partea centrală a vasului. O comodă Louis al XV-lea, fotolii asortate, un încântător birou încrustat cu marchetărie, precum şi o canapea de velur roşcat, care ocupau un unghi al camerei, te făceau să uiţi că eşti pe un vapor.

Pe pereţi două mici Utrillo încadrau un mare Dufy. O mochetă deasă completa acest cadru feeric.

— Bun venit la bordul lui *White-Devil,* spuse o voce de bas în germană.

Francisco Juarez era aşezat pe canapeaua de velur roşcată. Era o viziune de apocalips. Torsul său în formă de butoi era îmbrăcat într-o helancă albă. Un pantalon galben canar îi mula jamboanele coapselor aproape într-un fason obscen. Multiplele sale bărbii se odihneau penibil una peste cealaltă şi tremurau uşor când vorbea.

Helanca fără mâneci lăsa să se vadă antebraţele incredibil de păroase.

Faţa îl fascină pe Malko: ochii de porţelan bleu, transparenţi şi ficşi, proeminenţi ca cei ai unei şopârle, o impozantă mustaţă roşcată ascunzând aproape în întregime buzele mici şi un nas atât de coroiat, încât părea caricatural. Ansamblul părea departe de a crea impresia de comic. Când Francisco Juarez se sculă ca să-i strângă mâna lui Malko, mişcările sale degajară o impresie de forţă deosebită. Mai de aproape, Malko zări o lupă mare ascunsă în păr, exact în vârful craniului.

Strângerea de mână era să-i strivească degetele. Francisco Juarez îl fixa cu faţa impenetrabilă. Eva îl mânca

din ochi. Era atracţia forţei brute. Cu o voce sugrumată ea rupse tăcerea:

— Herr Francisco – accentuă ea pe prenumele spaniol şi se corectă reluând – Herr Juarez este la curent cu problema dumneavoastră. El a promis prietenilor noştri de la München că vă va acorda o protecţie eficace…

— De… Defi… nitivă, se bâlbâi celălalt. Prie… Prietenii priete… nilor noştri s… sunt prietenii mei.

Nu exista nici o urmă de ironie în glasul său, dar Malko se puse în gardă. Prezenţa lui Francisco Juarez îi producea o proastă stare reală. Se sili să-l examineze pentru a-i percepe personalitatea. Dacă el se numea într-adevăr Juarez, Malko era atunci fiul papei. Deodată realiză că este pe punctul de a comite o nebunie. Istoria sa n-ar fi crezută nici cinci minute de către adevăraţii SS-işti, ca spre exemplu Francisco Juarez.

Pentru a putea dispune de atâtea mijloace, el trebuia să facă parte din cele mai înalte cercuri naziste, dintre cei care utilizau liniştiţi fondurile ascunse în străinătate la sfârşitul războiului.

Îi veni pofta să plece imediat, fără să-i mai pese de Rudi Guern. Trebuia să existe un alt mijloc pentru a-l găsi. Francisco Juarez, însă, se transformase într-o gazdă perfectă:

— Un pic de alcool Herr… Linge, cred? Întrebă el. Îm… îmi pl… ace să înt… ălnesc vechi camarazi.

— Şi mie.

Malko surâse crispat. Se gândea la Krisantem şi la laţul său. Ce bun tur de gât ar fi fost pentru cel din faţa lui.

— Un pic de votcă dacă doriţi.

Francisco Juarez bătu din palme. Cele două gorile apărură făcând să tremure scările sub greutatea lor. Unul dintre ei se apropie de tava încărcată cu sticle şi făcu serviciul, în timp ce celălalt stătea în picioare aproape de uşă cu mâinile încrucişate pe piept.

Băură toţi trei în linişte.

Deodată, un zgomot de lanţuri se auzi în faţă. Malko ascultă atent. Se ridica ancora. Deodată o uşoară vibraţie făcu vasul să tremure. Îşi lăsă paharul jos, efectiv neliniştit.

— Ce se-ntâmplă? întrebă el.

— N.. Noi ne pr... Pregătim de drum, răspunse Francisco Juarez.

El nu spuse de ce. Ochii de porţelan bleu, nu-l părăseau pe Malko. Sprijinit pe perne, se juca cu paharul gol. Se auziră oameni fugind pe punte, ordine strigate în limba germană şi spaniolă, apoi vuietul motoarelor crescu şi încet *White-Devil* se îndepărta de chei.

Eva bătu din palme veselă:

— Minunat! Herr Juarez, este prima dată când călătoresc pe mare!

Francisco Juarez surâse.

— Apropo, îl întrebă el pe Malko, în c... ce unitate eraţi dumneavoastră, iubite camarade?

Pe moment el nu se bâlbâia prea tare, însă se concentra aşa de tare, încât îi tremura mustaţa.

Faţă de ezitarea lui Malko, el spuse:

— Permiteţi să mă prezint eu însumi. Obergruppenführer Anton Brunner.

— Division Sepp-Dietrich, zise mecanic Malko, 17 Panzergrenadier SS.

— Dar pentru asta nu trebuiau să vă facă greutăţi, remarcă pe un ton părintesc Anton Brunner.

Malko ezită un moment înainte de a răspunde:

— Nu. Însă am fost transferat la Totenkopfverband, detaşat la Birkenau...

— Aşa deci! Dar eraţi indirect sub ordinele mele. Aşa cum ştiţi, eu conduceam Totenkopf-starmbanne-ul.

Ochii de porţelan erau din ce în ce mai candizi. Anton Brunner îşi mai turnă un pahar de alcool alb şi spuse cu un aer absent.

— Sunteţi pe mâini bune. Acest vas a servit de multe ori la transportul prietenilor noştri. Pot chiar să spun că Reichleiterul Martin Bormann îi datorează un pic libertatea sa. Noi a trebuit să-l transportăm de urgenţă din Montevideo, unde porcii de jidani îl încolţiseră prea strâns. Noi am luat unul cu noi într-un sac dar stupizii ăştia de rechini l-au devorat înainte ca noi să putem să-l interogăm. N-a rămas din el decât o bucată de braţ. E greu de făcut să

vorbească o bucată de braţ nu-i aşa iubite camarade Linge?

— Greu, desigur, spuse Malko cu o voce fără nuanţă.

Anton Brunner îşi turna pahar după pahar. Cu cât bea mai mult, cu atât se bâlbâia mai puţin. Acum dicţia sa era aproape normală.

— Ştiţi cum am câştigat ceva bani imediat după război? Întrebă el pe un ton hazliu.

— Nu.

— Ei bine, noi aveam un pic de aur. În India acesta costa foarte scump, de patru sau cinci ori mai mult decât în Europa. Noi făceam această cursă fără încetare. Nu-i aşa că este amuzant?

Conţinutul sticlei de schnaps se diminua văzând cu ochii. Anton Brunner avea o capacitate de absorbţie fantastică. Acum hula lovea în cocă. Ieşiseră din port. Neliniştitor şi curgător, neamţul îşi continua confidenţele. Din colţul ei, Eva îl asculta cu ochii măriţi de stupefacţie. Nervii lui Malko erau tensionaţi precum corzile unei viori. Anton Brunner nu părea drept un beţiv limbut. Deşi fiecare dintre cuvintele lui conţineau dinamită, el nu părea să-şi facă griji, ca şi cum acestea nu aveau nici o importanţă

— Dumneavoastră nu beţi? întrebă el deodată.

Malko se ridică şi spuse în modul cel mai natural:

— Cred că voi ieşi pe punte să iau un pic de aer, spuse el pe un ton degajat. Nu sunt obişnuit să călătoresc cu vaporul şi nu mă simt prea bine.

Ochii bleu, se umeziră de tristeţe:

— Ah! Iubite camarade! Am să te iau în grija mea.

Malko se apropiase deja de scară. Acum era sigur că neamţul se juca cu el ca şoarecele cu pisica. El căzuse în capcană, o capcană pusă la punct după München. Trebuia să se suie pe punte şi să sară în apă. Malko era bun înotător şi avea deci o şansă.

În momentul în care începea să urce scara, gorila se aşeză în faţa uşii fără să spună nici un cuvânt. Malko nu trebui să facă un efort prea mare ca să se îngălbenească.

— Eu nu mă simt bine, Herr Obergruppenführer. Risc să murdăresc frumosul dumneavoastră covor.

— N… nu este posibil!

Îi revenise bâlbâiala şi de astă dată tonul său era clar ironic. El se ridică cu paharul în mână, mereu surâzând. Un moment, el rămase în faţa lui Malko, cu un aer bonom. Apoi, deodată, el îi aruncă în faţă paharul şi conţinutul său. Ca şi cum acesta ar fi fost un semnal, cele două gorile interveniră. Malko avu impresia că a primit şocul unei locomotive. El lovi dar pumnii săi săreau din pachetele de muşchi tari ca fierul. Ei îi imobilizaseră braţele la spate şi-l lipiră de perete.

Cu stomacul scuturat de sughiţuri în urma loviturilor primite, el era pe punctul să cadă dacă nu ar fi fost sprijinit.

Cu ochii măriţi de groază, Eva privea scena terorizată, cu amândouă mâinile la gură.

— Deci, tu eşti un bun german, un camarad SS care vrea să se ascundă?

— Nu mai înţeleg, protestă Malko. Eva mi-a spus că sunteţi prieteni…

— A… Ai cui?

Malko nu răspunse. Arătătorul lui Anton Brunner i se înfundă cu brutalitate în plex cauzându-i un spasm. Momentul de care se temea sosise.

— Hei, a… al cui?

Deodată neamţul îl plezni şi Malko crezu că îi zburase capul de pe umeri. Un zumzet imens îl asurzi şi-l podidiră lacrimile. Brunner vorbea acum cu voce joasă şi aspră:

— Schweinerei! Eu eram cel care comanda Totenkopfverbandul. Şi am lista tuturor ofiţerilor. De trei zile fac anchete despre tine. Nimeni nu te cunoaşte. Tu nu eşti nici măcar un SS, gunoiule.

O nouă palmă îi punctă afirmaţia, spărgând în două buza superioară a lui Malko. El simţi sângele cleios şi cald curgându-i în gură. Curajoasă, Eva se apropie şi spuse cu o voce timidă:

— Herr Brunner, el poartă tatuajul camarazilor noştri. L-am văzut eu însămi.

— Imbecilo! Asta nu înseamnă nimic! urlă neamţul. Sau este un trădător şi merită să moară de două ori. El nu a fost niciodată urmărit de nimeni. Este o comedie ruşinoasă.

— Dar Herr Brunner…

El îşi vărsă furia cu brutalitate asupra ei. Cu mâna stângă o apucă de păr şi îi dădu o lovitură puternică în stomac. Ea scoase un „Oh!” sugrumat, deveni lividă şi căzu pe mochetă ţinându-se cu amândouă mâinile de stomac. Ea vomită dintr-odată şi un miros acru se răspândi prin cabină.

Abandonându-l pe Malko, neamţul se înverşună împotriva ei, cu lovituri de picior, vizându-i sânii şi abdomenul. Eva nu mai ţipa. Chircită, ea primea loviturile ca o minge. Un lichid verzui se scurgea printre buzele ei. Îngreţoşat, Malko îşi întoarse ochii. Anton Brunner, după o ultimă lovitură de picior, reveni la Malko, legănându-şi umerii săi enormi.

— O să-mi spui cine eşti şi ce vrei, mârâi el şi am să-ţi trag un glonţ în cap. Altfel o să-ţi scuipi maţele până o să vorbeşti.

— Omorâţi-mă imediat, zise Malko.

— Taci. Aici se moare când vreau eu şi cum vreau eu. Mai întâi, de ce porţi tu acest tatuaj?

— Mi l-au făcut în somn, spuse Malko, pentru a trece drept un SS-ist, pentru a mă compromite.

Brunner ridică din umeri:

— Ce înseamnă fabulaţia asta? Nu vrei să-mi spui adevărul odată?

Îi dădu două palme. Capul lui Malko lovi peretele de acaju. Deodată, primi o lovitură de genunchi în burtă în partea de jos, care-i provocă greaţă.

— Nemernicule, îmi murdăreşti lemnăria! Răspunde! De ce voiai să-l găseşti pe Rudi Guern? Ca să primeşti o primă?

Malko ezita. Rezistenţa sa fizică avea limite. De ce să mai tacă? Oricum, celălalt l-ar fi ucis, pentru că aflase deja prea multe. Trebuia să câştige timp şi să se roage la Dumnezeu.

— Eu sunt agent CIA, zise el.

— Agent CIA!

Anton Bruner izbucni în râs.

— CIA! Şi de când se interesează ea de noi?

Era greu de explicat:

— Un şir de coincidenţe m-au dus la dumneavoastră. Dumneavoastră nu mă interesaţi.

Ochii albaştri se-ncruntară din nou.

— Ba tu nu mă interesezi deloc jidan nenorocit!

— Eu nu sunt evreu, zise Malko.

Îşi întoarse capul pentru a nu vedea corpul inert al Evei. Femeia de-abia mai respira. Tricoul său era ridicat şi în dreptul ficatului, se vedea o vânătaie.

— Dezbracă-l, Gunther!

Una din gorile se aruncă asupra lui Malko, smulgându-i literalmente hainele bucată cu bucată, aruncându-le pe jos, până la slip, după care se retrase cu un râs de satisfacţie.

Neamţul se aplecă asupra lui Malko.

— Este adevărat că tu nu ai aer de evreu. Vrei să-mi spui odată ce cauţi aici?

— V-am mai spus o dată, îl caut pe Rudi Guern.

— De ce?

— Asta nu vă priveşte.

El aşteptă crispat lovitura, dar neamţul nu se mişcă. Distrat, el îşi mângâia antebraţul.

— Noi suntem acum departe pe mare, spuse el. Am un mijloc sigur de a te face să vorbeşti. Ai auzit vorbindu-se de scăldătoare?

Malko lăsă capul în jos. Era un supliciu folosit în mod curent de Gestapo. Victima era scufundată în apă cu săpun până la sufocare…

— Noi avem o scăldătoare, aici… sublinie Anton Brunner cu un râs grosolan.

Una din gorile scoase o cordeluţă fină şi îi legă lui Malko mâinile la spate, apoi îl împinse cu violenţă pe scări, dezbrăcat cum era.

*

* *

Lui Elko Krisantem nu-i plăcea apa. El avusese mereu o profundă aversiune pentru băile în mare şi alte festivităţi de acest gen. Cu această stare de spirit contempla el mohorât Mediterana. Pentru el, Saint Tropez nu era decât un mic sat fără interes. În plus, îi era frică şi de avion. Fără a rupe nici un cuvânt în franceză, îi fusese foarte greu să ajungă cu taxiul la Saint-Tropez. În picioare, în faţa unei staţii de benzină, el privea gânditor spre *White-Devil.* Trecuse o bună bucată de vreme, de când Malko dispăruse în pântecul vasului împreună cu fata.

Fără instrucţiuni precise, turcul ezita în privinţa conduitei de urmat. Vechiul său Astra era pus la centură şi el mai adăugase la panoplia sa un pumnal de comando primit din Coreea, ascuţit ca un brici. La acestea se mai adăuga nelipsitul laţ cu care îşi câştiga pâinea.

Un zgomot îl făcu să tresară: puţin obişnuit cu cele ale mării, lui îi trebui aproape un minut ca să-şi dea seama că era vorba de troliul ancorei lui *White-Devil.*

Elko Krisantem avea şi defecte dar raţiona rapid. Malko nu-i spusese despre o călătorie cu *White-Devil.* Se întâmplase deci ceva neprevăzut şi desigur nu era de bine. Fără să se gândească, el fugi spre cheiul unde era ancorat vasul, decis să urce la bordul său cu orice preţ.

Dar când era gata s-ajungă el, pasarela deja se ridicase. Ancora deja se ridica în lungul cocii albe şi netede. Trebuia să fii o muscă pentru a pătrunde acolo. Elko privea la vârtejul # elicelor nebun de nelinişte. El nu mai putea face nimic pentru Malko.

Dacă *White-Devil* pleca pentru o cursă lungă, totul era terminat. Cu un sentiment de culpabilitate şi cu ochii mohorâţi, el privea spre vasul care ieşea maiestuos din port.

*

* *

— Opriţi, ordonă Anton Brunner.

White-Devil se găsea la aproximativ două mile depărtare de ţărm. Marea era frumoasă, aproape fără valuri. Câţiva nori albi, fugeau pe cerul albastru. Anton examină cerul cu un binoclu mare. Nu se vedea nici un vapor în larg. Nu începuse încă sezonul şi pacheboturile treceau mai departe.

— Putem începe, anunţă neamţul.

Malko tremura de frig şi îl durea tot corpul din cauza loviturilor primite. Încheieturile îi fuseseră legate atât de tare încât sângele nu-i mai curgea prin mâini. Fusese legat de un panou al calei. Echipajul îşi vedea de treburile lui, fără să-i pese de ceea ce se întâmpla.

— Ciudat vas. Cine ar fi putut bănui că acest elegant iaht este un cuib nazist, mai mult chiar, la Saint Tropez?

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Anton Brunner spuse cu

amabilitate:

— Eu vreau să termin cu dumneavoastră încă în cursul zilei de azi. Mâine vom pleca într-o călătorie foarte lungă.

Unul dintre marinari aduse o bară de fontă cântărind mai mult de zece kilograme. Cu o coardă el legă picioarele lui Malko şi la celălalt capăt al corzii legă bara. Apoi, dezlegându-l pe Malko de panou, îl trase spre bastingaj. Brunner se apropie de el.

— Iubite camarade, spuse el. O să filez această coardă până ce veţi ajunge în apă. Cât credeţi că o să rezistaţi: două minute, poate trei?

Malko nu răspunse.

— Ah! Vă acord două minute! Gunther, începe!

Marinarul îl înhăţă pe Malko şi-l trecu cu brutalitate peste bord. Celălalt capăt al corzii era legat de bastingaj. Malko coborî răsucindu-se, suspendat de încheieturile mâinilor. Din cauza greutăţii barei, avea impresia că o să i se disloce oasele. Fu aproape ca o binefacere contactul cu apa rece în lungul corpului său. Disperat, reuşi să-şi umple plămânii cu aer, înainte să dispară sub apă.

El păstrase ochii deschişi. Atingerea lipicioasă a cocii acoperită cu alge şi cochilii îi produceau frisoane. În sinea sa, număra secundele. La 80, crezu că plămânii săi or să explodeze. Sângele îi bătea în tâmple. Aerul pe care-l păstrase în plămâni voia să iasă cu orice preţ.

Brusc el deschise gura expirând o enormă bulă de aer. Apa sărată îi intră în laringe. Se-năbuşea. Leşină într-un ultim spasm.

*

* *

— Haideţi, goliţi bine acest gunoi!

Cu enormele sale braţe păroase încrucişate pe piept, Anton Brunner contempla corpul lui Malko întins pe punte. El nu-şi recăpătase cunoştinţa de când fusese readus pe vas. Neamţul turba de furie. Trebuia să-l facă să vorbească; pentru a şti ce se ascunde în faţa acestei expediţii solitare. El nu credea nimic despre povestea cu CIA. Dar dacă se întâmpla să moară fără să-şi recapete cunoştinţa, trebuiau să schimbe multe lucruri în organizaţia lor. El ignora ce ştia

Linge deja despre ei.

Gunther încerca, lipsit de îndemânare, să-i facă respiraţie artificială corpului inert.

— Fă.... Fă-i d... de.., la gu... ră la gură, strigă Brunner.

În silă, marinarul se apropie de obrazul lui Malko.

Era un spectacol oribil. Gunther sufla ca o forjă. În fine, Malko mişcă abia perceptibil. Imediat, celălalt îi strecură printre dinţi gâtul unei sticle cu rom.

Malko avu un spasm violent şi vomă un jet de apă sărată, apoi fu cuprins de un acces puternic de tuse, dar îşi revenise.

Brunner respiră uşurat. Cu privirea sticloasă, Malko încerca să-şi recapete respiraţia. Neamţul se aşează pe vine lângă el ca o enormă şi răufăcătoare meduză.

— Nu vă credeam aşa fragil. Data viitoare n-am să vă las decât un minut şi jumătate. Nu voiam să vă fac rău.

Malko dădu din cap. Nu era îngrijorat de reluarea experienţei. Singura lui şansă era să câştige timp, în speranţa că Krisantem va putea interveni.

— Am să vorbesc, dar veţi fi foarte decepţionat.

Şansele sale de-a trăi scădeau văzând cu ochii. Când el va afla ce îl interesează, neamţul îl va putea arunca peste bord pur şi simplu.

— Iată povestea, zise Malko. Îl caut pe Rudi Guern pentru că vor să mă oblige să trec drept el...

El îi rezumă istoria cu ruşii şi conchise:

— Dacă israelienii m-au urmărit, n-ar servi nimănui moartea mea.

— Nu vă faceţi probleme din cauza mea. În două zile *White-Devil va* fi departe. Lumea este mare şi dumneavoastră veţi fi mort. Înţelegeţi că după cele ce v-am spus, nu-i aşa...

— Şi Eva? întrebă Malko. Ea este de partea dumneavoastră. Doar nu o veţi omorî şi pe ea...

Celălalt ridică din umeri.

— Este o imbecilă... Eu nu suport imbecilii... Ea este cea care v-a permis să ajungeţi la noi şi este o greşeală de neiertat. Gunther, du-te şi adu fata.

Gorila reveni peste câteva minute, cărând în spate trupul

inert al fetei, aruncându-l pe punte ca pe un pachet cu rufe murdare. Era încă leşinată.

— Ligheanul.

Privirea de porţelan albastru, străbătea corpul inert fără să-l vadă. Marinarul plecă din nou şi aduse, rostogolind în faţa lui, un butoi tăiat în două. Îl opri în faţa lui Malko şi începu să-l umple cu apă din mare cu un lighean de plastic. Anton Brunner îşi aprinsese o ţigară şi fuma scărpinându-şi mecanic pieptul. Malko nu voia să se mai gândească. Cine va muri primul, Eva sau el?

Femeia tocmai încercă să se ridice, dar Gunther îi dădu o lovitură de picior şi o făcu să cadă pe-o parte.

Butoiul era plin.

— Î… începe, ordonă Anton Brunner. Gunther înhăţă fata şi o trase până la butoi. În momentul în care ea deschise ochii, o băgă cu capul în apă până la umeri. Îngrozit, Malko nu-şi putea lua ochii de la acest spectacol. Timp de câteva secunde, nu se întâmplă nimic. Apoi corpul Evei fu cuprins de o contracţie puternică. Nemilos, pumnul lui Gunther o menţinu în apă. Firele de păr blond pluteau ca acelea ale unei Ofelii. Deodată, ea se zbătu cu furie, sprijinindu-se cu mâinile de fundul butoiului. Aceasta dură vreo douăzeci de secunde interminabile. Apoi bulele de aer urcară la suprafaţă, gambele i se destinseră dintr-o dată şi ea nu mai mişcă, dar Gunther nu slăbi apăsarea. Un minut mai târziu, Anton Brunner pocni din degete şi marinarul se ridică ascultător.

Corpul Evei se cufundă un pic mai mult în apă. Ea murise.

— Ar… runc-o în mare.

Fără nici o emoţie, Gunther o înhăţă de talie pe fata pe care tocmai o asasinase. Ochii ei erau ieşiţi din orbite şi gura îi era crispată într-un ultim ţipăt silenţios.

Corpul rămase o secundă pe bordul de acaju lăcuit, apoi dispăru. Se auzi o pufnitură surdă. Eva plutea pe apă. Un pescăruş se lăsă asupra cadavrului cu un ţipăt strident. Anton Brunner, trase satisfăcut un fum din ţigara sa.

— Doresc din toată inima mea ca într-o zi să muriţi în acelaşi fel, chiar dacă eu nu voi fi acolo ca să văd, zise Malko.

Neamţul făcu un gest dezinvolt cu ţigara sa.

— Ah! A... cum douăzeci şi trei de ani am fost condamnat la moarte.

— Este rândul meu, presupun?

Neamţul scutură din cap:

— Nu. V-am rezervat altceva, ce nu va fi prea dureros. Doi înecaţi ar putea atrage atenţia poliţiei. Prefer să vă sinucideţi.

White-Devil începuse să meargă spre coastă. Brunner se întinse cu voluptate, scoţând fumul pe gură.

— Frumoasă zi, remarcă el. Îmi place Mediterana când este un pic răcoare, aşa ca azi.

Malko nu răspunse. Execuţia cu sânge rece a Evei îl umpluse de furie. Ochii săi strălucitori deveniseră verzi. Mai beneficia de câteva ore de amânare – ultima sa şansă. Brunner lătră un ordin şi cinci minute mai târziu el se regăsea legat pe mocheta din salon.

Un pic mai târziu, el simţi că *White-Devil* reduce viteza, apoi începu să lase încet ancora. Se-ntorseseră în port. Încercă zadarnic să-şi desfacă legăturile. Reuşise doar să-şi învineţească încheieturile. Auzi oameni circulând pe punte. Anton Brunner nu se arătă şi puţin câte puţin, el pierdu noţiunea timpului. Lumina zilei se pierdu, lăsând loc întunericului. Niciun zgomot nu se mai auzea pe *White-Devil.*

După mişcările de pe punte, el înţelese că o parte din echipaj coborâse pe ţărm. La câţiva metri mai departe se afla jandarmeria din Saint-Tropez, poliţia, oameni normali care trebuiau să-l salute cu respect pe domnul Francisco Juarez, miliardar panamez. Ultima sa şansă era Krisantem, dar singur turcul nu putea lua cu asalt vasul.

Probabil că Malko adormise căci lumina se aprinse deodată. Anton Brunner se găsea în faţa lui cu eterna sa ţigaretă înfiptă în colţul gurii. Gunther era şi el acolo cu nişte obiecte ciudate în mână: două butelii de oxigen şi un tub respirator pentru scafandri.

A doua gorilă intră la rândul său şi-l ridică pe Malko, îi tăie legăturile cu un pumnal, apoi începu să-i maseze încheieturile cu o ciudată solicitudine. În timpul acestei

operaţiuni, Gunther ţinea în ceafa lui Malko ţeava unui P 38.

— E… eu îi voi spune lui Rudi ce… ce s-a întâmplat, zise Anton Brunner. El se… se va amuza copios.

Gunther luă un sul mare de leucoplast şi îi înfăşură picioarele şi încheieturile mâinilor lui Malko, apoi îl luă în spinare.

Anton Brunner îşi ridică ţigara:

— Adio, Herr Linge!

Cu căluşul în gură, Malko nu-i putu răspunde. Capul său se lovi de pragul uşii şi fu pe jumătate năucit. Aerul sărat al mării îl făcu să-şi revină şi se uită în jurul lui. Puntea era pustie. Un pic mai departe pe chei, Malko zări micul său Taunus.

Gunther, cu Malko în spate, coborî rapid puntea şi fugi spre maşină. Malko se trezi întins pe podeaua maşinii. Gunther se urcă la volan şi a doua gorilă se aşeză în spate cu picioarele peste Malko.

Maşina demară rapid. Ea ieşi din parcare, trecu prin faţa lui Hotel de Paris, ajunse în Piaţa Lices şi se angajă pe drumul spre Ramatuelle, pustiu la ora aceea. Pentru Malko era ultimul drum.

Capitolul IX.

Pătruns de vântul de est, Elko Krisantem dârdâia, făcând sute de paşi înaintea parcării portului nou. După o oră, *White-Devil* se-ntorsese în port şi ancorase în acelaşi loc. Îngrijorarea turcului se înteţise.

Niciun semn de viaţă de la Malko. Scruta nava de o bună bucată de vreme de la un cap la altul şi nu apărea nici Malko nici tânăra nemţoaică.

La fiecare sfert de oră, Krisantem lua câte o cafea la mini-market-ul instalat în spatele portului şi revenea la postul său de observaţie. După opt ore, în simplitatea sa, el luă decizia de-a ataca *White-Devil.* Sigur, dacă ar fi avut o bazooka şi câteva grenade defensive, ar fi fost mai uşoară treaba, dar în Coreea văzuse alte lucruri. Ori Malko fusese aruncat în mare şi atunci trebuia să-l răzbune, ori era încă în viaţă şi era ţinut prizonier.

El se îndrepta spre velierul imobil în întuneric când văzu un marinar coborând repede pasarela. El se ascunse în spatele unei maşini. Marinarul intră în parcare şi urcă într-un Taunus. Porni maşina şi o duse chiar în faţa lui *White-Devil,* după care urcă din nou la bord.

Krisantem nu ezită mult timp. Avea nevoie de o maşină. Se duse în parcare şi începu să încerce toate portierele. Prima care se deschise fu cea a unui Jaguar 3,8 litri foarte veche. Turcului îi trebuiră exact douăzeci de secunde ca să desfacă şuruburile care ţineau tabloul de bord, să-l basculeze şi să unească în mâinile sale firele de contact, apoi apăsă pe demaror. Motorul porni aproape la un sfert de tur.

El acceleră uşor, ieşi din parcare şi opri la circa o sută de metri mai departe de Taunus, cu motorul pornit, în aşteptare. Din fericire, rezervorul era plin.

Taunusul părăsi drumul strâmt ce ducea spre golful Caroubiers, pentru a se angaja pe un câmp care se termina pe malul apei. La circa doi kilometri de Saint-Tropez, locul trebuia să fie pustiu. În această perioadă nu erau nici

îndrăgostiţi nici turişti. Vilele rare erau nelocuite şi hangarul de vaporaşe, la două sute de metri mai departe, pustiu şi întunecat. Maşina merse până la capătul câmpului, la câţiva metri de ţărm.

Gunther opri motorul şi coborî din maşină. La fel făcu şi cealaltă gorilă. Îl scoase pe Malko din spate şi-l aşezară pe locul şoferului, fără să-i desfacă legăturile. Acesta nu pricepea încă ce vor să facă. Cea de-a doua gorilă, se îndeletnicea pe sub maşină cu o treabă misterioasă. Gunther îşi fixă în spate cele două tuburi de oxigen şi tubul respirator în jurul gâtului, apoi îşi puse nişte mănuşi şi-şi reluă locul din spate în Taunus. Avu grijă să închidă portiera şi să salte bine geamul. Cea de-a doua gorilă reapăru, ţinând în mână extremitatea unei ţevi de cauciuc. Redeschise portiera din faţă stânga şi coborî uşor geamul, strecurând ţeava spre interior, pentru ca aceasta să ajungă la acelaşi nivel cu faţa lui Malko.

Acesta înţelese: asasinii săi transformaseră maşina într-o cameră de gazare portativă. Nu se uitau bunele tradiţii. Gorila înfundă un ziar rulat în crăpătura pe unde intra ţeava, pentru a împiedica aerul să pătrundă în maşină. El bătu uşor în geam şi se pierdu în întuneric. Urma să supravegheze intrarea pe drum pentru cazul improbabil în care vreun curios ar fi vrut să se rătăcească pe acolo.

Gunther aşezat lângă Malko, întoarse cheia în contact şi apăsă pe acceleraţie şi motorul se ambală. Un fum albastru ieşi din ţeava de cauciuc direct în nările lui Malko.

Neamţul îşi ajustă cu grijă aparatul său de respirat, deschise alimentarea cu oxigen şi apăsă până în fund pedala de acceleraţie. Conform amintirilor sale de Einsatzgruppen[14], nu putea dura mai mult de aproximativ cincisprezece minute, închise ochii şi se întrebă unde ar putea găsi o fată în acest sat pustiu.

*

* *

Se auzi un trosnet abia perceptibil acoperit de ţârâitul greierilor. Gorila privea stelele: era ora sa de poezie.

Krisantem era întins la doi metri în spatele lui, cu laţul

[14] Grupare de exterminare SS (n.a.).

înfăşurat în jurul pumnului stâng. Jaguarul era garat la două sute de metri, în faţa hangarului de vapoare. El se descălţase şi-şi golise buzunarele, reamintindu-şi tradiţiile luptei de comando din Coreea. Motorul Taunusului mergea de mai bine de două minute. Nu trebuia să mai piardă nici o secundă mai mult. El nu ştia dacă omul care era cu Malko în maşină era sau nu înarmat. Dacă nu, el va folosi unul din gloanţele de pe ţeava Astrei, pentru a se debarasa de primul.

Înainte, spatele neamţului părea o pată întunecată. Noaptea era destul de luminoasă. Turcul reîncepu să se târască, apropiindu-se centimetru cu centimetru. Din fericire greierii nu se opreau.

Neamţul avu deodată impresia că o lamă îi tăia gâtul. Krisantem îi trecuse laţul în jurul gâtului. Acum strângea puternic cele două capete ale laţului. Celălalt nu avu timp să scoată nici un sunet. Cu o lovitură de genunchi îşi împinse victima, împiedicând-o să se ridice. Aceasta îşi zgâria propriul gât, încercând să smulgă firul care-i curma viaţa şi îl strângea mai mult cu fiecare secundă care trecea.

Întins asupra sa, Krisantem apăsa cu toată greutatea. Neamţul văzu stele verzi. Ochii îi ieşiră din orbite, apoi totul se întunecă. Inima încetă să-i bată şi un şuvoi de excremente îi invadă pantalonii, semn că moartea se apropia. Dezgustat, Krisantem se lăsă să cadă pe-o parte. Celălalt nu mai mişca, îşi recuperă laţul şi făcu un ocol ca să ajungă la maşină, pe partea în care era Malko. Lichidarea celuilalt nu durase mai mult de jumătate de minut.

Pentru Gunther totul se petrecu foarte repede. Când el văzu că portiera se deschide, era deja prea târziu. Mâna mare a lui Krisantem îl apucă de gât şi-l trase afară din maşină. Încurcat de materialul pe care-l purta, neamţul se apără prost. El vru să-şi scoată pumnalul de la centură şi asta îl pierdu. Laţul aducător de moarte i se legă în jurul gâtului, rapid ca un şarpe. Apoi, totul fu foarte uşor. Sprijinit de spatele lui, Krisantem trase câteva secunde vinele gâtului său umflate din cauza efortului. Când strangula pe cineva, el nu avea alt sentiment decât cel al unui sportiv în plin efort.

El nu aşteptă ca Gunther să leşine complet pentru a sări în maşină şi a opri motorul. Nemaifiind sprijinit de Gunther, Malko era întins pe toată bancheta din faţă. Krisantem îl trase afară din maşină apoi reveni la Gunther pentru a mai strânge un pic laţul, ceea ce de altfel, era de prisos. Gorila murise.

Krisantem pipăi faţa lui Malko. El ardea. Neliniştit, neştiind ce să-i facă, el îi descheie gulerul şi-i pălmui obrajii. Noţiunile sale de prim ajutor erau mai mult slabe. Văzând că nu face nimic cu palmele, el începu să-i facă respiraţie artificială.

Malko deschise ochii zece minute mai târziu şi-şi vărsă maţele. Avea impresia că se goleşte ca un sac de rufe murdare. Jenat, Krisantem îi susţinea capul. Malko avea o migrenă teribilă, ameţeli şi se simţea slăbit ca un copil.

— Repede, murmură el. Trebuie să ne întoarcem la *White-Devil.* Brunner ştie unde se află Rudi Guern şi pe vas nu este nimeni acum.

Efortul îl epuizase şi el leşină din nou. Krisantem îl duse în braţe până la Jaguar şi-l întinse pe bancheta din spate. Apoi el întoarse şi porni în direcţia Saint-Tropez. Cadavrele celor doi nemţi nu puteau fi descoperite înainte de a doua zi dimineaţă.

White-Devil era cufundat în întuneric. Pe timpul drumului, Malko gemuse şi mai vomă încă o dată. Înviorat, el încerca să reziste de bine de rău zdruncinăturilor care făceau să-i tresară inima.

Nimeni nu păzea puntea marelui velier. Malko era atât de slăbit, că turcul trebui să-l sprijine ca să treacă strâmta pasarelă. Ajuns pe punte, el ezită. O rază de lumină se vedea pe scara care ducea în salon. Malko i-o arătă lui Krisantem, fără o vorbă. Acesta îşi scoase pistoletul cât mai încet posibil. „Clicul” cartuşului care părăsise încărcătorul, avu asupra lui Malko efectul unei lovituri de trăsnet. Ameţelile persistau şi era în pragul leşinului. Pentru a nu cădea, se aşeză pe un panou şi se sprijini de catarg. După doar câteva secunde, putu să-l urmeze pe Krisantem.

El se simţea puţin eficace pentru a-l putea ajuta pe turc. Acesta coborî primul. Era imposibil să nu-l audă. Ajuns la

jumătatea drumului, auzi vocea lui Anton Brunner strigând:

— G... Gunther?

Krisantem urcă ultimele trepte dintr-un salt. El ţâşni în salonul slab luminat, cu Astra în mână. Neamţul era aşezat, cu faţa spre scară, cu veşnica sa ţigară în mână. El îşi ridică ochii bulbucaţi spre turc şi-şi duse mâna spre perne, punând ţigara într-o scrumieră.

Malko se-arătă în spatele lui Krisantem.

— Nu mişcaţi.

Anton Brunner semăna cu o fiară sălbatică gata să sară. Malko realiză că el calcula distanţa care-l despărţea de Krisantem. Dacă făcea vreo mişcare turcul trăgea şi atunci adio informaţii.

— Eu nu vreau să vă omor, zise Malko în germană.

Brunner se relaxă imperceptibil. Torsul său puternic se ridica şi cobora ritmic; el îşi regăsise sângele rece. Încet, mâna sa se-ndreptă către scrumieră de unde reluă ţigara.

— Unde s... sunt imbecilii? mormăi el.

Malko aprecie că n-avea rost să-i ascundă adevărul.

— Sunt morţi.

El avansase în cameră şi avusese grijă să se aşeze între neamţ şi Krisantem.

Neamţul nu se mişcă.

— Dacă mă omorâţi, spuse el şi dumneavoastră veţi muri. Nu veţi fi în siguranţă nicăieri în lume.

Malko scotocise printr-un sertar şi descoperise o_ coardă. Merse la divan şi descoperi între două perne un P 38. Îl verifică şi văzu că era încărcat. El zise turcului:

— Leagă-l.

Acesta era prudent. Apucând propriul său pistol de crosă, îi dădu neamţului în tâmplă o lovitură care-l năuci puţin. Turcul profită de acest moment pentru a-l lega şi a-l aşeza la pământ pe burtă.

Malko se simţi din nou cuprins de ameţeli. El trebui să se aşeze pe canapea. Gazul de eşapament, împreună cu „baia” era prea mult pentru un singur om.

Anton Brunner redeschise ochii.

— Unde este Rudi Guern? întrebă Malko. Este tot ce vreau să ştiu.

Neamţul nu răspunse. El închise ochii, de parcă n-ar fi auzit întrebarea. Malko o repetă şi din nou neamţul nu reacţionă.

Krisantem schimbă o privire cu Malko. Acesta cunoştea – foarte bine talentele turcului, dar tortura nu făcea parte din universul său. Revăzu apoi corpul Evei plutind pe apele Mediteranei şi îşi aminti de ce fusese în stare un Obergruppenführer SS.

— Fă-l să vorbească Krisantem, spuse el. Cu atât mai rău pentru el.

Turcul nu aşteptă să i se spună a doua oară. În Coreea interogatoriile erau specialitatea lui. El îl cântări pe Anton Brunner.

— Am o idee, spuse el.

Ieşi din cameră şi Malko îl auzi mergând pe punte şi scotocind. Apoi îi păru că turcul părăseşte vasul. Câteva minute mai târziu, acesta se întoarse cu o sticlă plină cu un lichid incolor.

Neamţul nu se mişcase. Krisantem îl întoarse cu faţa în sus, apoi îngenunche în dreptul capului său şi fără să spună nici un cuvânt îl apucă de nasul său acvilin şi începu să-l strângă.

Brunner se zbătu şi după câteva secunde, simţind că se sufocă, deschise gura ca să respire dar Elko introduse rapid gâtul sticlei. Malko auzi dinţii scrâşnind pe sticlă. Celălalt zbătându-se, înghiţi câteva guri de lichid.

Krisantem repetă tratamentul de câteva ori. Deodată Brunner urlă:

— Bestie, mă otrăveşti! O să crăp.

— Ce este? întrebă Malko.

— Benzină, spuse Krisantem candid. Este o reţetă turcească.

El goli restul sticlei pe capul şi faţa omului întins pe jos, până la ultima picătură, apoi aruncă sticla într-un colţ al camerei, se ridică şi scoase o cutie cu chibrituri.

— Nu veţi îndrăzni, mormăi Brunner.

Krisantem aprinse un băţ şi liniştit îl lăsă să cadă pe faţa celuilalt.

Se auzi un „pluff” surd, care fu acoperit de urletul lui

Anton Brunner. Capul acestuia era o torţă aprinsă. Repede, Krisantem luă una dintre pernele de pe canapea şi o aplică pe faţa neamţului în câteva secunde se stinseră flăcările, dar spectacolul era oribil. Părul, sprâncenele şi mustaţa lui Brunner dispăruseră. Pielea i se jupuia în zdrenţe, iar buzele erau o plagă.. Un geamăt îi ieşi din gură.

— Deci?

Lent, Brunner scutură din cap de la stânga la dreapta.

Krisantem apucă iar cutia de chibrituri şi s-aplecă la urechea neamţului.

— De data asta, o să-ţi dau foc în interior. O să arzi până la maţe şi te vom lăsa să crăpi aici.

Germana sa nu era perfectă, dar celălalt înţelegea. Unind, vorba cu fapta, el aprinse un chibrit şi-l apropie de victima sa. O mică flamă albastră izbucni imediat pe obrajii săi. Brunner scheună când degetele lui Krisantem strânseră nasul lui pentru a-l face să deschidă gura.

În salon domnea un miros de carne arsă şi Malko nu mai putea să suporte.

— Opreşte-te Krisantem, spuse el. Este inuman. Nu mai vreau. Nu-l mai tortura.

El se ridică, dar deodată, îşi întoarse capul. I se făcu din nou greaţă. Avea impresia că i se blochează plămânii. Leşină şi căzu pe mochetă.

Krisantem îl ridică pe Malko şi-l duse pe punte unde îl sprijini cu precauţie de un panou înainte de a se duce din nou în salon. Anton Brunner respira sacadat. El îi spuse în nemţeşte cu voce joasă:

— Ai două sute de mii de mărci în aur dacă mă dezlegi.

Acum câţiva ani nu l-ar fi lăsat să termine fraza, dar el avea o admiraţie profundă pentru Malko şi era fericit în Austria.

— Nu, spuse el. Unde este tipul pe care îl căutăm?

— *Schweinerei,* înjură Brunner.

Liniştit, Krisantem aprinse un nou chibrit şi apropie flacăra de obrazul neamţului. Imediat, pielea impregnată de benzină se umflă şi plezni oribil. Brunner deschise gura ca să urle şi asta îi fu pierzania. Krisantem nu avu timp să intervină. El văzu flama cuprinzându-i buzele şi limba. Ai fi

zis că este un înghiţitor de foc, într-o tresărire de agonie el scoase o înjurătură şi reuşi să rupă legăturile de la mâini, dar nimeni nu mai putea face nimic pentru el. Esofagul şi stomacul său ardeau în interior. Gemetele sale inumane îi făcură lui Krisantem pielea ca de găină.

Cu amândouă mâinile pe abdomen el se rostogolea cu ochii scoşi din orbite. Krisantem îşi scoase revolverul de la centură. Nu se mai putea scoate nici un cuvânt de la neamţ, deoarece corzile sale vocale arseseră. El văzuse cazul în Coreea. Oameni mai puţin rezistenţi, ar fi fost deja în stare de inconştienţă.

Anton Brunner reuşi să se ridice în picioare. Cu forţa sa herculeană declanşată de durere reuşise să-şi rupă legăturile de la picioare. Faţa lui era oribilă cu resturile de carne care atârnau, cu ochii injectaţi şi cu gaura neagră din dreptul gurii prin care ieşea un mormăit răguşit neîntrerupt: *rrau, rrau, rrau.*

Cu braţele sale enorme întinse în faţă, el se aruncă asupra lui Krisantem. Acesta nu ezită decât o secundă înainte să tragă. Glonţul îl lovi pe Brunner în piept la nivelul stomacului. Neamţul scoase un urlet nearticulat, făcu un pas înapoi şi sări, ca aruncat de un resort invizibil.

Krisantem surprins, nu avu timpul să se retragă şi primi şocul mastodontului în plin, scăpând pistoletul din mână. Brunner, chiar dacă-l văzu, nu căută să-l ia de pe jos. Ca un automat, el începu să se caţere pe scări.

Înfuriat, Krisantem apucă o vază grea şi o sparse în ceafa adversarului său. O secundă, neamţul se opri şi-şi întoarse faţa diformă spre Krisantem apoi îşi reluă mersul spre înainte. Turcul era îngrozit. Acest om care nu voia să moară, îi inspira o teamă superstiţioasă. El se aplecă în patru labe în căutarea pistolului său. Din momentul în care îl găsi se repezi pe scară.

Anton Brunner ieşi pe punte ca o fantomă însângerată. Aerul proaspăt îl zăpăci şi el se prăvăli peste bastingaj. Malko îşi recăpătase cunoştinţa şi se-ngrozi la vederea spectacolului. Unul din felinarele cheiului lumina din plin faţa neamţului.

Krisantem la rândul său ţâşni pe punte, cu Astra în mână.

Malko îl opri:

— Nu trage.

Zgomotul ar fi fost amortizat în salon, dar pe punte în aer liber ar fi trezit tot satul.

Centimetru cu centimetru. Brunner se târa în lungul bastingajului spre scara de coborâre. Dacă ar fi reuşit să ajungă la ţărm în această stare...

Turcul se aruncă asupra lui şi încercă să-l imobilizeze prinzându-l de mijloc cu braţele. Cu o singură lovitură de şale neamţul îl respinse. Krisantem reluă încercarea cu laţul său, dar nu reuşi să-l treacă în jurul gâtului neamţului, care-şi reluă drumul. Acestuia îi mai rămâneau de parcurs cinci metri.

Krisantem îşi scotoci buzunarele şi găsi pumnalul de comando. De astă dată, el îşi aşteptă adversarul, rezemat de bastingaj. Celălalt venea spre el grohăind şi clătinându-se. Când fu destul de aproape, cu toate puterile îi înfipse arma chiar deasupra ombilicului şi continuă să-l spintece până în dreptul sternului, după care smulse lama.

Anton Brunner se opri şi se clătină. Un sunet nou îi ieşi din beregată „grau, grau”, însoţit de un val de sânge.

Cu ochii închişi, el îşi duse mâinile la burtă pentru a reţine masa de intestine care se revărsau pe punte. El mai făcu câţiva paşi spre Krisantem.

— Nu este posibil, nu este posibil, zise Krisantem în turceşte.

Uitase germana.

Era livid. Nu văzuse niciodată atâta poftă de a trăi. Neamţul continua să avanseze într-o baltă de sânge care se mărea de la o clipă la alta, cu un plânset continuu de fiară care se luptă cu moartea. Avea rezerve de energie incredibile. Îşi scuipa plămânii, vomita sânge, faţa arsă probabil îl făcea să sufere cumplit, dar el avansa spre pasarelă.

Krisantem privi cheiul pustiu.

Luă pistolul, se apropie şi-i trase în cap foarte de-aproape, aşa cum ai înfige o seringă hipodermică.

Ratat.

Glonţul lovi doar falca inferioară, care acum atârna până

unde începea gâtul. Un nou val de sânge îşi făcu apariţia, dar el continua să avanseze.

Krisantem nu mai îndrăznea să tragă, nu mai îndrăznea să facă nimic, fiind deodată cuprins de un respect imens pentru omul care nu voia să moară. Îi era ruşine şi ar fi vrut să-l salveze.

Punându-şi pistolul la centură, se apropie de neamţ şi-l luă domol de braţ, ca un însoţitor pe un orb.

Anton Brunner nu mai înainta. Cu mâna dreaptă crispată pe bastingaj el continua să emită acel ciudat zgomot „grau, grau”. Turcul ar fi vrut să-şi astupe urechile. Când neamţul îi simţi mâna, încercă un gest pentru a se degaja, dar nu mai avu forţa necesară. Atunci rămase imobil, oribil, inuman. Krisantem, începu să tremure fără să poată scoate nici un cuvânt.

Deodată, Anton Brunner căzu pe-o parte, ca şi cum un arc s-ar fi rupt. Geamătul lui se transformase într-un scâncet foarte slab şi deodată încetă complet. Anton Brunner murise. Asta produse o pată dezgustătoare de sânge şi alte resturi pe frumoasa punte de acaju, dar cel puţin nu mai mişca. Krisantem se dezmetici, îşi şterse mâinile de sudoare şi se uită în ochii lui Malko, în care citi acelaşi dezgust visceral şi aceeaşi emoţie faţă de lupta supraomenească a neamţului cu moartea. Niciodată cei doi oameni nu vor uita seara aceea.

Focul de armă nu părea să fi alarmat pe cineva. Malko îşi recăpătă primul sângele rece. Ei nu mai aveau prea mult timp. Echipajul trebuia să revină şi Anton Brunner nu vorbise. El avu o idee.

— Aşteaptă-mă, îi ordonă el lui Krisantem.

El reintră în pântecele navei şi găsi uşor cabina căpitanului care dădea în salon.

Căutând prin sertare, el descoperi ce-l interesa şi anume că vasul panamez *White-Devil* avea ca port de domiciliu Montego Bay în Jamaica.

Nu-i mai rămânea decât această pistă. Încă ameţit, el urcă pe punte cu paşi mici. Malko simţi mirosul de benzină. Turcul găsise două canistre cu benzină într-un colţ. Prima servise ca să inunde cadavrul lui Anton Brunner şi cea de-a

doua servi la îmbibatul punţii, după care aruncă recipientul gol. Malko era deja la ţărm iar turcul îl urmă pe pasarelă. Înainte să sară pe pământ el aprinse un mănunchi de chibrituri pe care le aruncă în urma lui.

Flacăra imensă care izbucni lumină tot portul. Mica pată care fusese Anton Brunner ardea vesel. Cu un „vluf” sinistru se aprinseră pânzele. Vântul înteţea flăcările. *White-Devil* ardea ca o torţă.

În momentul în care Krisantem ieşea din port la volanul Jaguarului, primii salvatori se precipitau spre marele velier. În biroul său, îmbrăcat în pijama, acţiona frenetic sirena de alarmă.

Era însă prea târziu: nimeni nu mai putea salva *White-Devil.*

Capitolul X.

— Nemţii sunt aici, dar nu sunt văzuţi decât când merg pe vapor, pe *White-Devil.*

Patronul lui Red-Barrel, bar pentru marinarii din Montego Bay, era un jamaican primitor.

Prin uşa deschisă a barului, mâna sa neagră îi arăta o regiune toarte puţin locuită din Jamaica. Toate locurile şic, terenurile frumoase de golf se găseau înghesuite pe acea parte a insulei, între Port Antonio şi Montego Bay. Acolo aterizase marele jet al BOAC din care coborâse Malko în ajun. De atunci continuă ancheta sa. Nu era greu de găsit urma lui *White-Devil.* De cinci ani portul său de domiciliu era Montego Bay şi era unu] dintre cele mai frumoase veliere din port.

Îi era imposibil să afle mai mult. La un an după declararea independenţei, o colonie de germani şi paraguayeni venise să se stabilească pe insulă. Cumpăraseră pământuri şi cultivau trestie de zahăr şi nu se amestecau nici cu ultimii englezi rămaşi pe insulă, nici cu noua burghezie neagră. Bineînţeles că nu dădu de nici cea mai mică urmă a lui Rudi Guern. Şi totuşi, el trebuia să fie acolo, dar era ca şi cum ai căuta acul în carul cu fân.

Sprijinit pe tejgheaua soioasă a lui Red-Barrel, Malko se simţi cuprins de descurajare. Era mare tentaţia de a lua primul avion spre New York şi să aştepte acolo desfăşurarea evenimentelor.

În plus, ploua în continuu torenţial de nu vedeai nici la trei metri: aversa zilnică. Negrii profitau de aceasta ca să se săpunească în pielea goală, şocându-i profund pe turiştii anglo-saxoni din nenumăratele palate din Montego Bay.

Unde era Janos Ferenezi?

Ce făceau asasinii israelieni plecaţi în urmărirea sa?

Aici, în Jamaica, toate acestea păreau îndepărtate şi ireale. Era o altă lume. Montego Bay era populat de turişti liniştiţi.

Vuietul unui VCIO care decola, îl scoase pe Malko din

toropeala sa.

— Cum aş putea ajunge în vest? întrebă Malko.

Negrul ridică capul.

— Trebuie să închiriaţi o maşină. Nemţii se află în regiunea Negrii. Aveţi vreun prieten acolo?

— Asta nu-i greu, zise Malko cu imperceptibilă ironie.

— Trebuie, atunci, să mergeţi la Sundowners. Este un mic hotel, proprietatea unui neamţ aflat chiar la intrare în Negril. El trebuie să-i cunoască pe ceilalţi. Este un tip de treabă. S-a căsătorit cu o fată de pe la noi. Îi veţi da bună ziua lui Max.

Malko îşi jură că nu va abandona, acum când era atât de aproape de ţintă. Decizia sa fusese luată. Plăti şi plecă.

O oră mai târziu, el rula pe drumul îngust care mergea de-a lungul coastei, spre Negril. Nu existau nici măcar posturi telefonice. Recepţionerul hotelului său căscase ochii mari când auzise că pleacă în vest. Prudent, el îi indicase play-boy Clubul aflat în direcţia opusă, unde totul era de import, chiar şi elegantele fetiţe.

Evident acesta nu era acelaşi gen de distracţie.

Rulând printre câmpurile de trestie de zahăr pe drumul pustiu, Malko regretă deodată că nu-l luase cu el pe Krisantem, dar acesta era prea bătător la ochi ca să poată fi introdus într-o colonie nazistă. Era greu de crezut că ar putea trece drept un vechi SS-ist.

*

* *

Ben Uri şi Hayim Agmon îşi petrecuseră ziua certându-se. Nervii lor erau încordaţi la maximum. Ben Uri nu-şi putea ierta că omorâse un nevinovat. El nu avusese ce să facă. Pistoletul cu acid prusic era o armă care nu dădea greş. Cei doi agenţi nu erau asasini. De fiecare dată când suprimau pe cineva, aveau certitudinea c-au lovit un vinovat atât de monstruos, încât crimele sale scapă dimensiunilor umane. Ei nu-şi asumau nici un risc şi de fiecare dată loveau la sigur. Numai o coincidenţă extraordinară făcuse posibilă eroarea.

Ei îl urau acum şi mai mult pe omul pe care-l urmăreau – Schaführerul Rudi Guern. La acest punct opiniile lor

difereau. Ben Uri voia să continue imediat urmărirea, să-l caute şi să-l regăsească cu orice preţ.

Hayim Agmon era partizanul aşteptării. Rudi Guern trăise sub un nume fals în SUA. Ei cunoşteau acest nume. Graţie informatorilor lor, le va fi uşor să-i ia urma şi apoi nu va trebui decât să pregătească capcana.

Aşezaţi în holul lui Bayerischer-Hof la München, ei se certau cu voce joasă, fără a putea lua o decizie. Dar dacă părerea lor în privinţa metodelor de folosit erau diferite, scopul era acelaşi: lichidarea lui Rudi Guern.

*

* *

Janos Ferenezi transpira abundent. Aerul său trufaş şi crud, lăsase locul unei expresii de câine bătut. Mâna sa devenise la fel de alburie ca şi cicatricea sa şi îşi frământa degetele. El aproba docil din cap fiecare din afirmaţiile interlocutorului său. Totuşi acesta din urmă nu îndrăznea să ridice niciodată tonul şi vorbea cu o voce măsurată.

Cu costumul său de o culoare nedefinită prost croit, cu ochelarii săi fără rame şi cămaşa de nylon, el avea aerul unui mic funcţionar fără iniţiativă şi fără putere.

Janos Ferenezi ştia însă că soarta lui depindea de cel din faţa sa. El ştia că în meseria lor nici un eşec nu era iertat şi că e uşor să faci să dispară un agent de care voiai să scapi.

În final, interlocutorul lui Janos Ferenezi îl concedie cu un semn din cap. În sinea sa, ungurul oftă uşurat. Mai avea o şansă de a-şi salva viaţa şi libertatea. El nu întârzie prea mult pe coridoarele Ministerului Apărării. Regăsind aerul rece de pe cheiul Maurice-Thorez, respiră mai uşor, în ciuda frigului excesiv.

Râul Moscova curgea molcom în faţa lui şi era brăzdat de vaporaşe muscă. În depărtare se zărea turnul Kremlinului strălucind în soare.

O oră mai târziu, Janos Ferenezi se găsea în sediul Cartierului secret al GRU-ului din Piaţa Arbatskia. Imobilul din faţă găzduia celebra închisoare Liubianka – vecinătate sinistră.

Reluându-şi locul în Zim, ungurul era chiar bine dispus. El reuşise să smulgă o concesie importantă şefului celei de a

noua direcţii: pe viitor, rezidenţii şi „onorabilii corespondenţi” ai KGB din lumea întreagă vor căuta cu prioritate absolută pe prinţul Malko, alias Rudi Guern. Ruşilor nu le plăcea să fie învinşi.

— Să ne grăbim, ordonă el şoferului Zim-ului. El trebuia să fie la Aeroportul Şeremetievo înainte de ora trei şi n-avea la dispoziţie decât o jumătate de oră pentru a parcurge cei treizeci şi cinci de kilometri. Nu era o circulaţie intensă, dar era greu să-l faci pe un şofer rus să înţeleagă ce înseamnă repede.

Aparatul DC-9 al Scandinavian Airlines nu-l mai aştepta şi la Copenhaga, el trebuia să se urce în corespondenţa sa pentru New York. Îşi consultă repede biletul cumpărat puţin mai devreme la Hotel National, sediul Companiei Scandinavian. Zborul 919 decola la ora optsprezece. Datorită diferenţei de fus orar, el ar putea fi la New York la ora douăzeci şi unu patruzeci, după un zbor confortabil deasupra Atlanticului. Desigur, ca un bun comunist, el ar fi trebuit să meargă cel puţin până la Copenhaga cu Aeroflot-ul…

În final călătoria sa surpriză la Moscova se termina cu bine. El obţinuse o amânare şi mijloace mai substanţiale. Regăsirea lui Rudi Guern era o chestiune de zile. De această dată nu-i va lăsa. Atâta libertate.

Capitolul XI.

Fata nu purta decât un slip minuscul negru şi mergea cu torsul gol. Ea avea conformaţia unui adolescent crescut prea repede: picioare interminabile, musculoase şi slabe, fără talie, cu un bust lung şi sâni micuţi. Văzându-l pe Malko, ea-şi acoperi neglijent pieptul cu fularul de tul mov pe care-l ţinea în mână, ceea ce nu ascunse mare lucru.

Ei erau amândoi singurele fiinţe umane de pe plaja lungă din Negril. Ploaia cotidiană de sfârşit de zi tocmai se terminase şi grupul de americani care locuia ca şi el la micul Hotel Sundowners nu ieşiseră încă afară, deşi temperatura scăzuse cu două sau trei grade.

Malko se ridică punând pe fugă o mulţime de crabi mici. De o săptămână de când se găsea în Jamaica la Negril în partea de vest a insulei, tânăra necunoscută era prima sa întâlnire interesantă.

Ea era la o distanţă de câţiva metri de el. El remarcă atunci un ciudat animal care mergea cu paşi mărunţi pe nisip alături de ea: o ogarcă cu blana rasă, cu labele ciupite şi un bot de şoarece.

Oribila bestie se năpusti spre Malko cu un lătrat ascuţit. El simţi o durere supărătoare la gleznă şi scoase un ţipăt.

Ogarca îl muşcase. Cu o lovitură bruscă de picior el o alungă. Animalul se rostogoli pe nisip şi plecă să se refugieze la picioarele stăpânei sale. Malko îşi ridică ochii şi primi şocul privirii necunoscutei.

„Cei mai frumoşi ochi din lume”, gândi el. Imenşi, de culoare violet, mari şi aproape fără expresie. Pupila acoperea irisul ca la o pasăre de noapte.

Părul foarte scurt, gura proeminentă şi ovalul feţei treceau pe planul doi.

Necunoscuta se uită furioasă spre Malko. Ea era un pic mai înaltă decât el.

— Dumneavoastră i-aţi făcut rău câinelui meu, spuse ea furioasă în limba engleză, cu reproş în voce şi se aplecă spre a lua animalul în braţe.

Dată fiind singurătatea, Malko nu se supără prea rău. Îi făcea plăcere să vorbească şi cu altcineva decât cu americanii de la Sundowners. El se-ntreba de unde apăruse această fată. În afara hotelului, nu existau decât colibele din satul Negril şi farul.

— Dacă este adevărat mă simt dezolat, recunoscu el, dar eu cred că el s-a manifestat agresiv faţă de mine.

Ea îl fulgeră cu privirea:

— Lui *Putch* nu-i plac străinii. Ce căutaţi dumneavoastră aici?

Asta era prea mult. Ca şi cum plaja i-ar fi aparţinut.

— Dar dumneavoastră? o întrebă Malko, ce faceţi pe această plajă?

Expresia feţii i se mai îndulci.

— Mă plictisesc de moarte, spuse necunoscuta cu o voce domoală. Este plictisitor la Negril. Vreţi să vă scăldaţi?

Aceasta era prima albă pe care o întâlnea la Negril. Cu excepţia Hotelului Sundowners unde nu era telefon şi a colibelor din satul jamaican, nu se mai găsea nimic. Negril nu exista decât pe hărţile turistice ca centru turistic. La treizeci şi cinci de mile spre est, se găsea Montego Bay, de unde venise Malko şi la cincizeci de mile spre vest, Savanna la Mar.

Pe acolo pe undeva, între cele două puncte, se găseau câteva proprietăţi ocupate de nemţi. Într-una din ele, se ascundea Rudi Guern.

Fără să aştepte răspunsul lui Malko, necunoscuta lăsă câinele jos, îşi înfăşură fularul în jurul gâtului şi plecă în fugă spre apă. Un baraj de recifuri opreau valurile şi se vedea nisipul alb până la o sută de metri de mal. Din spate, nu puteai să-ţi dai seama dacă era o fată sau un băiat. Malko o urmă, supraveghindu-şi pulpele. Căţeluşa încă mârâia.

Tânăra deja înota în apa călduţă un crawl suplu. El o ajunse repede şi se adaptă ritmului ei. Părul dat pe spate o făcea să semene şi mai mult cu un băiat şi ei nu-i păsa că are pieptul gol.

Deodată, ea se opri din înot în picioare în apă şi spuse cu vocea sa aspră:

— Vă spuneţi probabil că sunt urâtă, nu-i aşa? O

adevărată prăjină. Că nu am sâni, păr, picioare frumoase, că nu sunt o femeie, că sunt dezagreabilă şi dumneavoastră încă nu ştiţi totul! Am un nume ridicol: Phoebe.

Malko o privi perplex. Ori ea avea insolaţie, ori o poftă nebună de-a fi acostată. Deodată, el remarcă urme fine brune brăzdând umerii, pieptul şi spinarea necunoscutei, ca urmare a unei flagelări mai vechi. Din ce în ce mai ciudat.

— Eu nu cred că sunteţi urâtă, o contrazise el cu prudenţă, în afară de aceasta, aveţi cei mai frumoşi ochi pe care i-am văzut.

Ea ridică din umeri şi începu să înoate spre plajă.

— Da, dar asta nu le provoacă bărbaţilor pofta de a face dragoste cu mine.

— N-aş fi atât de categoric, îi zise Malko înotând alături de ea.

Această necunoscută nu îl atrăgea în mod special, dar. Locuia probabil la Negril sau în împrejurimi. Ea l-ar fi putut ajuta dacă el ar reuşi să-i facă câteva apropouri coerente. Mica colonie germană din Negril era un cerc foarte închis.

Ea se aşeză pe nisip, îşi scutură părul şi-şi lăsă slipul atât de jos, încât el putu să vadă perişorii pubisului ei. Categoric, sentimentul de pudoare nu o domina prea tare. Un vultur se aşează aproape de un crab mare, mort. Marea era aproape fosforescentă. La un kilometru depărtare, micuţul hoinar al lui Sundowners luase drumul coralilor. Era ora de promenadă. Cu ochii închişi, ciudata Phoebe se întinse pe spate cu vârfurile sânilor săi mici îndreptate spre cer.

— Ce faceţi dumneavoastră la Negril? o întrebă Malko pentru a rupe tăcerea.

— Trăiesc cu soţul meu. Dumneavoastră vă plac câinii?

Avu un moment de şovăială. Oare ea…?

Nu, ea luă căţeluşa furioasă în braţe şi i-o întinse lui Malko.

— Mângâiaţi-o, îi comandă ea. Asta îi place şi o calmează. Eu fac totdeauna acest lucru.

Malko îşi trecu dezgustat mâna prin blana ei, rezistând tentaţiei de a-i suci discret gâtul.

Phoebe închisese ochii. Malko lăsă câinele. Ochii acestei fete îl obsedau, ca şi când i-ar fi deschis perspectiva spre o

lume necunoscută şi fantastică. Era o atracţie irezistibilă, ca între amanţi. În comparaţie cu aceştia, ochii săi strălucitori, păreau şterşi.

Phoebe se mişcă şi se aşeză pe-o parte. Fesele dezgolite de microslip aveau aceeaşi culoare ca şi restul corpului. Cu ochii închişi ea-l întrebă:

— Şi dumneavoastră cu ce treburi la Negril?

— În vacanţă, răspunse el.

— Unde locuiţi?

— La Sundowners.

— Veţi pleca apoi?

— Desigur, zise el.

Ea se ridică într-un cot şi el resimţi din nou şocul ochilor ca două lacuri mari de culoare violet scăldându-i faţa.

— Aţi vrea să mă luaţi cu dumneavoastră când veţi pleca?

Era cu totul neaşteptat. Malko îşi încruntă ochii strălucitori.

Phoebe era deja un pronume straniu. Era o nebunie ce se putea întâlni pe o plajă pustie în Jamaica.

— Dar soţul dumneavoastră?

Era prima obiecţie care-i veni în minte.

— Nu sunt măritată.

— Dar mai devreme mi-aţi spus…

— Nu trebuie să credeţi niciodată ce vă spun. Eu mint. Îmi place să mint – asta mă distrează. Ei, mă luaţi? întrebă ea pe un ton mai insistent.

— Dar nici nu ştiţi măcar unde mă duc, spuse Malko.

— Îmi este indiferent. Vreau să plec de-aici.

Deodată, ea se ridică în picioare şi-l privi ţintă:

— Dumneavoastră vă e frică de mine, nu-i aşa? Nu mă veţi duce de aici.

Fără a mai spune nimic, ea se depărtă cu paşi mari, cu câinele în urma ei. Malko se ridică la rândul său.

Ea se întoarse şi, văzând gestul lui Malko, plecă fugind. La vreo sută de metri, se-ntoarse spre el şi zise ironic:

— Pe curând.

Malko fugi puţin, apoi se opri, simţindu-se ridicol. Probabil, ea asta căuta. De altfel, picioarele interminabile

ale lui Phoebe înghiţeau nisipul ca un struţ. Ea pleca în direcţia opusă celei în care era hotelul, acolo unde nu erau decât cocotieri şt plajă.

Foarte repede, ea nu mai fu decât un punct negru pe plaja. Malko ar fi putut crede că visase. Se aşeză pe plajă. Pentru un moment el uitase că se află la Negrii, la sfârşitul lumii, pentru a-şi salva viaţa, pentru a găsi un om care se ascundea sub un nume fals, ceea ce reprezenta unica sa speranţă de a putea reîncepe o viaţă normală.

Nesemnificativa Phoebe, aşa nebună cum era, putea, probabil, să-l ajute. După spusele ei, locuia în regiunea Negriului. Dar cum să dea de ea?

Nu-i ştia decât prenumele, dacă era cel adevărat şi ea nu prea era sociabilă. De altfel, într-o săptămână nimic, nici un necunoscut la Sundowners, deşi proprietarul acestuia era şi el neamţ.

Plaja îi apăru deodată pustie şi sinistră. În faţa lui, soarele se pregătea să apună în Marea Caraibelor într-un joc de culori uimitor. Negril se afla la extremitatea vestică a Jamaicăi şi se bucura de un soare mai puternic decât coasta nordică. Ochii imenşi de culoare violetă, continuau să-l obsedeze pe Malko. Cine era Phoebe? În ciuda corpului ei de băiat, ea era teribil de atrăgătoare.

Malko îşi reluă drumul spre hotel cu capul plecat. Într-o oră soarele va fi apus. Nu-i va mai rămâne de făcut altceva decât să bea un daiquiri sau două şi să se culce. Cele opt cupluri de americani în vârstă, se culcau la ora nouă, după o cină fugară.

Făcându-şi duşul. Malko încă se mai gândea la Phoebe. Chiar şi primejdia prin care trecea, trecuse pe planul doi. Ce vârstă o avea? De ce locuia la Negril? Ce o fi fost adevărat din ce îi povestise?

După ce se schimbase, el se instală pe veranda mică ce dădea spre grădina hotelului, în faţa unui daiquiri. Aceasta fusese băutura cea mai apropiată de votcă.

Deodată, un claxon tulbură liniştea Sundowners-ului. Un Mercedes mare, negru cu cromaje strălucitoare, intră lent pe poartă şi se opri la trei metri de Malko.

Phoebe, coborî din el şi veni direct la masa lui. Ea avea,

mai mult ca oricând, un aer de băiat deşelat şi incomodat de pielea sa. Un pantalon de flanelă strâns pe talie cu o curea de piele maro îi mula gambele sale interminabile şi fesele mici. Ea purta o bluză din crepon încheiată la un nasture din doi, şifonată şi pătată. Şireturile unuia din tenişii săi care fuseseră odată albi, erau dezlegate şi atârnau pe jos.

Ochii săi, însă aveau aceeaşi nuanţă de un violet admirabil, scoţând în evidenţă geometria dură a feţei sale.

Ea se aşează la masă, trăgând un scaun spre ea.

— Aş vrea un rom, zise ea cu aceeaşi voce metalică.

Vecinii de cameră ai lui Malko, examinau apariţia înmărmuriţi şi se lansară într-o convorbire cu voce joasă. Malko merse în interior ca să comande băutura pentru Phoebe.

Când îi sosi băutura, ea goli paharul dintr-un foc. Lui Malko i se păru că imensele pupile ale fetei, se măreau încă.

Ea rămase un moment tăcută, cu privirea în gol, apoi spuse, aproape fără să mişte buzele:

— Am venit să vă invit.

— Să mă invitaţi?

— Noi organizăm în seara aceasta o mică petrecere cu bufet rece. Se vor aduna vreo douăzeci de persoane. Mama m-a autorizat să vă invit. Dumneavoastră sunteţi american, nu-i aşa?

Malko ar fi trebuit să mintă, dar era periculos.

— Nu, sunt austriac.

Această noutate nu păru s-o impresioneze. Ea se juca mecanic cu paharul său gol. Malko o privi dezorientat. Cele două pete mari violet, semănau cu un tablou abstract. Nu i se mai întâmplase să întâlnească la nimeni nişte pupile atât de dilatate în permanenţă înecând ochii în culoarea lor.

Cel puţin să nu fie drogată la maximum…

— Dumneavoastră călătoriţi în ţara dumneavoastră? îl întrebă ea brusc.

— Câteodată.

Cele două pete violete se-nsufleţiră puţin şi ea zise:

— Mă veţi lua şi pe mine?

Era o obsesie. Malko zâmbi:

— Ar fi o plăcere, dar…

Deodată Phoebe luă o expresie rece care-i dădea un aer de fetiţă.

— Mai ales, nu-i spuneţi niciodată mamei că mă veţi lua! Îmi promiteţi?

— Jur.

— Atunci, daţi-mi un alt daiquiri, vă rog frumos.

Ea bău alcoolul dintr-odată, la fel ca pe primul. Obrajii i se înroşiră şi-şi descoperi două şiruri de dinţi perfecţi ascunşi sub buzele sale senzuale groase.

— Se bea mult la Negril… veţi vedea.

Malko tresări.

— De ce voi vedea?

Phoebe ridică din umeri:

— Când veţi sta aici trei sau patru luni, vă va veni poftă să muriţi, să faceţi orice, să beţi, să strigaţi, să dormiţi, să nu vă mai gândiţi…

— Dar eu n-am să rămân atât de mult timp, zise Malko. V-am spus doar că sunt în vacanţă.

Deodată Phoebe se ridică.

— Eu plec. Mă întorc să vă iau pe la ora nouă, însă nu trebuie să mă minţiţi. Dumneavoastră n-aţi venit în vacanţă. Dac-ar fi aşa, n-aţi fi singur.

El n-avu timp s-o mai întrebe ceva. Deja Mercedesul se întorsese într-un nor de praf. Ce dracu o fi vrut să spună? Oare Rudi Guern o fi fost prevenit de sosirea sa? Asta părea imposibil *White-Devil* era distrus şi Anton Brunner mort. Nimeni nu putea şti cu ce intenţii a venit el la Negril şi totuşi remarca lui Phoebe era neliniştitoare.

Deodată, întâlnirea ca şi invitaţia îi părură suspecte lui Malko. Aceasta putea fi o capcană şi Phoebe o Dalila în versiune jamaicană.

Autorităţile de la Kingston nu şi-ar fi bătut capul cu dispariţia unui străin despre care nimeni nu s-ar interesa.

Malko se-ntoarse în camera sa pentru a îmbrăca o cămaşă roz brodată şi un pantalon de pânză de în. Îmbrăcat astfel, nu se putea pune problema de a lua o armă, nici chiar un pistolet extraplat. Locatarii Sundowners-ului mâncau deja când el ieşi pentru a o aştepta pe Phoebe.

Noaptea căzu brusc în zece minute, ca-n fiecare zi la tropice. El auzi zgomotul Mercedes-ului înainte să-l vadă şi îi ieşi în întâmpinare.

Phoebe se metamorfozase. Un pantalon de velur negru, foarte ajustat, prins cu o centură grea de aur. Torsul îi era mulat de un pulover de mătase neagră foarte strâmt care-i desena în detaliu sânii săi mici. Ea-şi pieptănase părul scurt.

Dar nu purta nici urmă de machiaj.

— Sunteţi încântătoare, zise Malko, ducându-şi vârfurile degetelor la buze.

— De ce spuneţi asta? Nu-i adevărat, replică ea acid. Eu nu am piept, nu am…

— Şi totuşi sunteţi plină de farmec.

Ea ridică capul, concentrându-se asupra manevrei de întoarcere. Ei merseră pe unicul drum asfaltat spre Negril, paralel cu coasta. După ieşirea din sat, Phoebe viră la stânga, pe un drum de pământ tăind în două o plantaţie de banane. Mercedesul se zdruncina din toate încheieturile. Plantaţia de banane lăsă locul junglei. Ei trecură printr-un vad, proiectând câte o jerbă de apă de fiecare latură a maşinii. Phoebe înjură cu voce joasă la fel ca un bărbat.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Malko.

— Urăsc această ţară, zise ea cu buzele strânse. Aş vrea să se-ntâmple un cutremur de pământ sau orice altceva ca Negril să nu mai existe, pentru a merge într-un oraş adevărat, pentru a vedea oameni.

— Atunci, de ce rămâneţi aici?

Buzele i se strânseră într-un rictus de ironie.

— Este din cauza mamei mele, care nu-mi va da nici un ban dacă plec. De altfel, nici n-aş şti unde să merg. Nu cunosc pe nimeni şi nu sunt nici aşa frumoasă ca să fac pe prostituata.

Remarcile ciudate ale tinerei fete reveniră în memoria lui Malko.

— De ce mi-aţi spus mai devreme că mint? întrebă el.

Phoebe surâse senzual şi crud.

— Pentru că aţi omorât. De cele mai multe ori, eu pot spune dacă cineva a ucis, doar privindu-l. Eu am acest obicei. Dumneavoastră sunteţi aici pentru a vă ascunde, nu

în vacanţă.

Vocea îi tremura uşor. Ea opri brusc maşina, în plin câmp şi se aplecă asupra lui Malko.

— Sărutaţi-mă, îi ordonă ea.

Gura îi era caldă. Ea tremura din toate încheieturile, ca un câine scos din apă şi se-ncolăci în jurul lui Malko precum o caracatiţă neagră. Printr-un gest hotărât rabată scaunul său pentru a-l putea înlănţui mai bine pe Malko.

Apoi, deodată, ea îşi întrerupse baletul şi-i suflă lui Malko la ureche:

— Povestiţi-mi, aceasta mă excită.

Surprins, Malko reuşi să-şi recapete suflul. Era ciudată şi primejdioasă această Phoebe.

— Ce aţi vrea să vă povestesc?

— Despre moarte. Cum aţi omorât oameni.

Pupilele violete i se dilataseră mai mult. Nările îi palpitau involuntar.

Aşa de brusc cum se oprise, ea reîncepu, fără să-l privească pe Malko. El îi vedea sânii ridicându-se sub mătasea pulovărului şi nu se putu împiedica s-o întrebe:

— Unde aţi învăţat să recunoaşteţi asasinii cu atâta certitudine?

Ea surâse misterios fără să răspundă.

— Vom ajunge peste un sfert de oră.

Jungla se rări şi Mercedesul intră într-o curte înconjurată pe trei laturi de clădiri albe şi joase şi opri în faţa unei porţi mari cu vitralii dând spre o cameră luminată de trei candelabre. De-a lungul peretelui transparent, Malko zări grupuri de oameni mâncând şi conversând. Erau oameni albi.

O femeie aştepta în cadrul uşii, îmbrăcată într-un pantalon de lastex strălucitor mulat pe corp şi un pulovăr asortat. Ea avansă spre Malko cu mâna întinsă.

— Bun venit la Ochorios, spuse ea cu o voce înaltă, în engleză. Phoebe mi-a spus că sunteţi încântător şi că i-aţi ţinut companie pe plajă. Sunt bucuroasă să vă primesc aici. Eu mă numesc Elsa.

Malko se-nclină asupra mâinii întinse.

Mama lui Phoebe se dădu uşor în lături şi lumina unuia

dintre lampadare îi căzu pe faţă. El îşi stăpâni o tresărire. Probabil suferise multe operaţii estetice de lifting, deoarece pielea îi era aşa de întinsă încât abia putea deschide gura fără să-nchidă ochii. Ochii săi albaştrii străluceau în mijlocul unei feţe roz şi lucioase, imposibil de privit. Fandoselile sale de fetiţă nu puteau ascunde cei aproximativ cincizeci de ani vizibili.

— Am să vă prezint soţului meu, spuse ea. Urmaţi-mă!

Malko o urmă în interior. Nimeni nu părea preocupat de venirea sa. Nu erau decât cupluri între patruzeci şi cincizeci de ani, prost îmbrăcaţi. Toţi erau oameni albi. Ei stăteau în jurul unui bufet somptuos garnisit cu fructe tropicale şi gustări reci. Mai multe boluri mari de punch incolore alternau cu sticle de whisky.

Fără a-şi putea explica, Malko era stăpânit de o senzaţie de indispoziţie în mijlocul acestor oameni care păreau că-l ignoră.

Deodată, realitatea îl frapă: toţi cei prezenţi vorbeau nemţeşte între ei.

Intrase în plin centrul a ceea ce căuta: colonia germană din Negril. Erau oamenii printre care se ascundea cel pe care-l căuta: Rudi Guern.

Malko nu prea avu timpul să mediteze la descoperirea sa.

Elsa se oprise în faţa unui bărbat îmbrăcat în cămaşă cu mânecă scurtă. O cicatrice îi brăzda obrazul de la pometul obrazului drept, la ceafă, umflată pe alocuri. Rană de război, fără-ndoială.

Omul cu obraz ascuţit, cu ochii dispreţuitori şi mereu în alertă, fără o culoare bine definită şi bine înfipţi în orbite, îl privi pe Malko.

— Bun venit la Ochorios, zise el politicos, într-o engleză bolovănoasă. Sper că această mică prostuţă, Phoebe, nu v-a plictisit prea tare... Serviţi un pahar de băutură şi petreceţi o seară plăcută.

Acestea fiind spuse, el nu se mai ocupă de musafirul său şi-şi reluă conversaţia cu un om blond şi soţia sa, o masivă walkyrie. Elsa şuşoti la urechea lui Malko:

— Soţul meu nu este tatăl lui Phoebe. Acesta a murit în timpul războiului. Trebuie să spun că ei nu se-nţelegeau

prea bine.

— Văd, zise Malko prudent, muindu-şi buzele într-un pahar de rom. Poate ar trebui să vă trimiteţi fiica într-un pension bun în provincie…

El înţelese deodată că făcuse o gafă. Faţa Elsei se-ntinse şi mai mult şi spuse cu o voce amară:

— Copiii sunt egoişti remarcă ea. Ei nu se gândesc decât cum să te părăsească. Phoebe are aici tot ce-şi doreşte.

— De asta sunt sigur.

Malko încercă să-şi îndrepte gafa.

— Cu oameni tineri ca dumneavoastră, ea nu trebuie să se plictisească…

Elsa susură deodată.

— Desigur! Ea nu-şi cunoaşte interesul…

Malko se-ntreba cum să se debaraseze de gazda sa cu pielea întinsă, când noi grupuri de invitaţi apărură, aşa că ea se scuză şi plecă să primească noii invitaţi.

Malko circula printre grupuri. El era emoţionat. Rudi Guern poate era şi el prezent în această seară, printre invitaţi. Îl va recunoaşte el?

Din toate părţile îi parveneau la ureche fragmente de conversaţii în germană.

El era în apropierea bufetului, când Phoebe apăru lângă el.

— Aţi văzut-o pe mama mea? scrâşni ea. Dacă ar crăpa…

— Nu trebuie să vorbiţi astfel, zise Malko. Se spune „ar muri”.

Phoebe avea un aer sumbru. Degetele sale lungi se jucau nervos cu capătul centurii sale.

— Cine sunt aceşti oameni? întrebă Malko.

Ea lăsă să-i scape printre buze:

— Sunt mereu aceiaşi prieteni ai părinţilor mei. Ei locuiesc într-un sector la treizeci de kilometri. Se reunesc odată pe lună pentru a bea şi a-şi aduce aminte de trecut, dar în primul rând pentru a bea. În trei ore ei vor fi toţi beţi morţi.

Malko o privi cu coada ochiului.

— Cum se face că eu am fost invitat la această reuniune de familie?

Un surâs ironic descoperi un rând de dinţi strălucitori:

— Eu am ameninţat-o pe mama că dacă nu-i de acord, voi omorî cu maşina pe cineva în sat, ceea ce-i va aduce multe necazuri, deoarece jamaicanii sunt foarte susceptibili.

— De ce aţi ţinut aşa de mult să particip şi eu?

Phoebe îşi turnă un pahar mare de punch pe care-l bău dintr-o înghiţitură. Din nou, cu pupilele imobile, ea semăna cu o pasăre de noapte.

— Deoarece…

Ea se-nchise ca o stridie.

Cu Phoebe alături de el, Malko făcu un tur printre musafiri. Prezenţa sa era sesizabilă. Avea impresia că este o fantomă. Nimeni nu-i dădea nici o atenţie, dar conversaţia se oprea, de îndată ce se apropia de un grup. Din când în când, câte un bărbat sau vreo femeie se înclinau politicos şi asta era tot.

El era un intrus, un străin, printre toţi cei de acolo.

Fără Phoebe, n-ar fi reuşit să penetreze acolo. El înţelegea de ce acestor oameni nu le plăceau străinii. Cu câteva săptămâni în urmă, probabil că Anton Brunner, căpitanul lui *White-Devil* o fi fost şi el prezent.

El scrută cu atenţie dar discret feţele tuturor bărbaţilor. Majoritatea lor, aveau între cincizeci şi şaizeci de ani, prea bătrâni ca să poată fi luaţi drept Rudi. Ei aveau aerul unor oameni bravi, cu craniile pleşuve şi burţile revărsate. El închise ochii o clipă pentru a şi-i imagina în tunica neagră SS…

Phoebe îl trase de braţ.

El se pregătea s-o urmeze, când remarcă într-un colţ, aşezat între două femei, un bărbat care părea să fie Rudi Guern. Mai avea câteva fire de păr blond şi faţa lui semăna vag cu Malko. Îl frapară mai ales ochii, albaştrii gălbejiţi, reci, ficşi şi neliniştiţi.

Omul îl privi pe Malko şi acesta se grăbi s-o tragă după el pe Phoebe, ca şi când ar flirta cu ea. Dar el simţi ochii albaştri aţintiţi asupra ca, cât mai fu în cameră.

Fără să ştie unde-l ducea, el o urmă pe Phoebe. Afară era la fel de cald ca în sala de recepţie.

Ei ieşiră în curte şi merseră pe o potecă până la un fel de

mic turn, vopsit în alb, la patru sau cinci sute de metri de casa cea mare. Phoebe se opri în faţa uşii şi se ridică pe vârfuri. Vârfurile degetelor sale erau la doi metri şi jumătate de sol. Ea bâjbâi în perete şi luă o cheie.

— Mi-e scârbă să se amestece în afacerile mele, explică ea.

Ea intră, frecă un chibrit şi aprinse o lampă de petrol. Camera era foarte înaltă, cu o foarte mică ferestruică. Puţină mobilă. Un pat jos şi peste tot piei de vaci.

Phoebe se aruncă în pat. Întinsă, ea părea încă şi mai înaltă. Malko căută din ochi un scaun. Degetele interminabile ale tinerei fete se agăţară de centura lui şi-l trase spre ea.

— Veniţi aici.

Înainte ca el s-o poată împiedica, ea îşi ridică puloverul de mătase şi apăru cu pieptul gol. Nu era o descoperire pentru Malko dar, acolo, în această cameră sumbră din acest gest emana o senzualitate animalică pe care Phoebe o împingea până la provocare.

Deodată ceva mişcă într-un colţ mai puţin luminat. Malko nu-şi putu reţine o tresărire şi luă lampa de petrol. Phoebe izbucni în râs. Ogarca sa ieşi din obscuritate şi sări în pat şi se frecă de pieptul stăpânei sale.

— De ce vă este frică? întrebă ea cu ironie.

Apoi ca pentru ea, adăugă:

— Voi toţi sunteţi laşi.

Apoi, fără nici un avertisment, ea aruncă ogarca în capul lui Malko. Căţelul scoase un scheunat plângăreţ, căzu jos şi fugi. Malko, stupefiat se uită în ochii violeţi. Phoebe îl dispreţuia.

— Haideţi, spuse ea, cu vocea stridentă la fel ca la prima lor întâlnire. Bateţi-mă, pentru că sunt odioasă.

El rămase mut de surpriză.

Ea căută pe sub pat şi aruncă pe cuvertură o cravaşă neagră lungă şi fină de bambus garnisită cu piele. Era un produs de lux, în această insulă pierdută.

— Bateţi-mă, vă spun, zise ea cu o voce joasă. Nu voi ţipa. De altfel nimeni n-ar auzi.

— Dar eu *n-am* poftă să vă bat.

— Eu sunt cea care are poftă.

Malko căzu pe gânduri: câtă perversitate la o fiinţă atât de tânără. Acum înţelegea el de unde proveneau urmele pe care le văzuse pe corpul fetei după-amiază pe plajă.

Phoebe se aplecă asupra lui şi-i spuse:

— Flagelează-mă, căci altfel nu faci nimic cu mine.

Gânduri tulburi se-nvârteau în capul lut Malko. Era sigur că-l are pe Rudi Guern la-ndemână. Niciodată el nu va mai avea o asemenea ocazie, însă singura aliată posibilă era această fată pe jumătate nebună, probabil nimfomană şi masochistă.

În genunchi pe pat, Phoebe îl înjura cu voce joasă, folosind cuvinte extraordinar de obscene. Văzând că el nu pune mâna pe cravaşă, ea sări din pat şi-l apucă de pieptul cămăşii:

— Cară-te! mormăi ea. Nu eşti bun de nimic. Nu mai vreau să te văd niciodată.

Ea tropăia din picioare, plină de furie. Malko se gândi la Janos Ferenezi şi la asasinii israelieni. Dacă pleca cu mâna goală din Jamaica, totul era pierdut şi fără Phoebe nu-l putea găsi pe Rudi Guern.

Aşa că, îşi ceru în gând iertare de la strămoşi şi puse mâna pe cravaşă, el care nu lovise o femeie în viaţa lui nici măcar cu o floare...

Cravaşa căzu pe spatele gol şi Phoebe scoase un mormăit plin de satisfacţie.

— Mai tare, ordonă ea.

Malko trecu peste dezgust şi continuă să lovească cât mai încet posibil. Phoebe se ondula sub loviturile sale. Cu pupilele dilatate şi cu gura întredeschisă.

Prin ţesătura subţire a pantalonului abdomenul ei se ondula ca şi cum ar fi fost cuprinsă de un orgasm.

Ea îşi desfăcu singură centura şi pantalonul negru se lăsă în jos rămânând goală în întregime. Phoebe se aruncă în pat.

Malko nu mai putea. Acest gen de intimităţi nu aveau nimic erotic în ochii lui. Încet, el lăsă cravaşa şi se culcă lângă ea în pat. Acest corp înalt, subţire, întins care i se oferea, era departe de a-l lăsa indiferent.

— Mai vreau! ceru ea.

Malko de această dată făcu pe surdul. El n-avea poftă să se transforme în marchizul de Sade.

Phoebe se-ntoarse pe spate şi el îi întâlni privirea, nebună, de nepătruns, întoarsă spre interior, asupra unor viziuni pe care el nu îndrăznea să şi le imagineze.

Când el o cuprinse în braţe, ea ţipă ca o pisică aflată sub un motan. Corpul îi era întins în arc de cerc, dinţii îi scrâşneau, din gură îi ieşea un horcăit neîntrerupt iar picioarele sale lungi loveau nervos în cuvertura de piele.

Era o tornadă, o forţă a naturii, zeiţa Şiva cu douăsprezece braţe. Ea îl atrase spre ea cu o brutalitate uimitoare şi-l strânse de crezu că o să-l omoare. Toate oasele din corpul său subţire se imprimau în carnea sa. Ea mârâia, murmura cuvinte fără noimă, îl zgâria pe spate pe Malko.

El avea impresia că încearcă să călărească un cal sălbatic. Şalele i se cambrau în elanuri furioase ca şi când ar fi vrut. Să scape de el, dar în acelaşi timp, ea îşi încolăcise picioarele interminabile pe spinarea lui. Zăvorând strânsoarea lor.

Ea îi muşcă buzele atât de tare încât el ţipă la rândul său. Reuşise pentru câteva minute să-l facă să uite de Ferenezi, de primejdia mortală prin care trecea şi de Rudi Guern.

Ea se calmase un pic şi spuse cu voce joasă legând bine cuvintele:

— Povesteşte-mi în amănunt ultima împrejurare în care ai omorât un om.

Ea ar fi fost o bucurie pentru oricare psihiatru cât de cât conştiincios. Cum Malko încă nu răspundea, ea îi spuse:

— N-ai frică, nu voi spune nimănui nimic.

Frumoşii ei ochi mov se dilataseră. Era în plină criză de isterie. Abdomenul său continua să se mişte mecanic, ca şi cum ar fi fost dotat cu o viaţă independentă. Sentimentele lui Malko erau împărţite între dezgust, dorinţă şi o nestăpânită curiozitate. Phoebe trebuia să-l cunoască pe Rudi Guern. El trebuia să afle de unde avea ea aceste gusturi morbide şi masochismul.

El o lăsă să se liniştească, fără să răspundă la oribila sa

întrebare. Movul ochilor se limpezea puţin câte puţin şi trăsăturile i se destindeau. Acum, ea părea extrem de tânără.

— Câţi ani ai? o întrebă Malko, aproape cu tandreţe.

— Douăzeci, răspunse ea, din nou cu voce dură şi furioasă.

Phoebe murmură pentru ea însăşi:

— Este bine.

Ea îşi aprinse o ţigaretă. Corpul ei era agitat în continuare de un tremur nervos. El se simţi cuprins deodată de milă pentru Phoebe, atât de vulnerabilă şi de monstruoasă în acelaşi timp.

— Eu aş vrea să te duc de-aici, spuse el spontan fără să se gândească.

Faţa lui Phoebe se lumină deodată. Mâna ei o strânse pe cea a lui Malko şi spuse cu vocea sa metalică:

— Aş da orice să plec din Negril.

Era momentul pentru Malko să-şi încerce norocul, însă nu ştia până la ce punct putea avea încredere în Phoebe. El îşi punea soarta în joc, mergând pe mâna unei fete pe jumătate nebună.

Ochii ei mari îl fixară pe Malko cu o expresie rugătoare. Lui îi fu ruşine de târgul care era obligat să i-l propună.

— Phoebe, zise el, eu sunt gata să te duc de-aici, dar trebuie să mă ajuţi.

— Te voi ajuta, spuse ea cu voce hotărâtă.

— Acest lucru poate fi extrem de periculos.

Tânăra îi răspunse, redobândind întreaga sa agresivitate:

— Nimic nu e mai periculos decât să trăiesc aici. Într-o zi mă voi omorî.

Ea părea sinceră.

— Eu caut un om, îi zise Malko. Acest om după toate probabilităţile trăieşte aici, dar probabil că şi-a schimbat numele şi eu nu-l voi putea recunoaşte.

— Vrei să-l omori?

Phoebe se ridicase într-un cot, cu gura lacomă.

— Nu, zise Malko. Vreau doar să-l găsesc.

— Ah! Ce păcat, zise Phoebe, vizibil decepţionată. L-am fi omorât aici amândoi. Spuneţi totuşi, mă veţi lua de aici?

— Jur!

— Dacă nu vrei să-l omori, atunci de ce îl cauţi pe acest om? îşi urmă Phoebe logica sa aparte.

— Ar fi prea complicat ca să-ţi explic, zise Malko. Poţi să mă ajuţi să găsesc acest om?

Nervozitatea lui Phoebe creştea vizibil. Urmele cravaşei în lungul corpului ei se vedeau foarte clar.

— Despre cine-i vorba? întrebă ea.

— El se numea Rudi Guern, îi explică Malko. Acum probabil poartă alt nume. Este un criminal de război, un fost ofiţer SS responsabil de mii de asasinate.

Phoebe izbucni într-un râs amar.

— Eu îi cunosc bine pe toţi. Ei mă urăsc, dar eu sunt singura femeie tânără pe-aici, aşa că toţi vin pe ascuns să facă dragoste cu mine şi să-mi povestească istoriile lor.

— Vrei să spui că tu te-ai dăruit tuturor celor care sunt aici. În seara asta? întrebă Malko îngrozit.

Ea aprobă din cap.

— Da. Primul a fost când aveam cincisprezece ani. Este Otto, grasul cu vesta galbenă. El m-a violat, apoi mi-a povestit viaţa lui. El a fost în Rusia, în timpul războiului şi a omorât mulţi oameni spânzurându-i. Acest amănunt m-a făcut să-l doresc. Pe moment, nu i-am spus nimic mamei şi am continuat, dar le ceream să-mi povestească înainte de-a face dragoste, pentru a mă excita. Unii m-au bătut pentru că nu le plăcea, dar toţi au revenit ca nişte câini. Din cauza asta mă urăşte mama. Tatăl meu vitreg vine şi el din când în când pe aici. Ea ştie acest lucru.

— De ce nu te lasă să pleci?

Buzele sale se strâmbară într-un rictus viclean.

— Ei îi este frică să nu vorbesc, să nu spun cine este el şi unde trăieşte. Ea este obligată să mă păzească şi speră că într-o zi mă voi sinucide.

Din ce în ce mai bine.

— Tu-l cunoşti pe Rudi Guern?

— Rudi, repetă Phoebe căzând pe gânduri. Cred că da. El mi-a spus într-o zi adevăratul său nume. Aici el trece drept Peter Calto şi era aici în seara aceasta.

— Un om înalt blond un pic chel?

— Da.

— El este.

Phoebe se întinse:

— Ce vrei să fac?

Malko nu răspunse imediat. Din acest moment problema devenea mai complicată. Singura soluţie era să-l răpească pe Rudi Guern şi să-l predea autorităţilor din Kingston. Scandalul odată declanşat, neamţul nu mai putea dispărea. Mai întâi, trebuia să reuşească să părăsească Negriul.

— Aş vrea să-l întâlnesc, zise Malko, însă cu discreţie şi fără să ştie că mă va vedea.

Phoebe îşi termină ţigara şi îşi aranjă un pic părul.

— Este simplul, zise ea, dar nu în seara asta. El este împreună cu soţia. Însă mâine îi voi cere să vină aici să ne vedem.

— Va veni?

Ea surâse dispreţuitoare:

— Bineînţeles. Eu sunt singura lor distracţie. Acum să ne întoarcem la recepţie. Altfel, mama va spune că nu ştiu să mă port cu musafirii.

Ei plecară pe poteca pe care veniseră şi intrară în curte. Zvonul conversaţiei era mai puternic. Un invitat aşezat într-un fotoliu sforăia cu gura deschisă, ţinând un pahar gol în mână.

Aşezată în patru labe, mama lui Phoebe, se amuza lingând whisky dintr-o farfurie adâncă pusă pe covor în mijlocul unui grup care făcea haz. Nimeni nu le dădu nici o atenţie lui Malko şi lui Phoebe. Aceasta îi spuse cu jumătate de gură:

— Rudi este cel care discută cu cele două scârbe.

Era tocmai omul pe care Malko îl remarcase. Inima îi bătea mai repede. Aşa că el găsise un criminal de război care trecea drept mort de douăzeci de ani, ceea ce israelienilor nu le reuşise.

Acum el nu avea decât o singură dorinţă: să părăsească această recepţie ciudată unde amanţii lui Phoebe se distrau de minune. Îl cuprinse o senzaţie de milă pentru biata fată.

Cea pe care el o compătimea îşi umplu un pahar de punch şi-şi privea mama cu dispreţ. Unul din cei care o

înconjurau, se-ntoarse spre ea. Phoebe îi adresă un surâs complice:

— Într-o zi am să-i fac să se bată pentru mine, chiar în faţa mea.

— Eu voi pleca, zise Malko. Prefer să nu fie remarcată prea mult timp prezenţa mea aici.

Ochii ei violeţi se-ntunecară:

— Păcat. Eu am încă poftă să fac dragoste. Aş fi preferat, dac-ar fi fost posibil, la tine..

Ea îl privea cu coada ochiului, dar el nu intră în joc.

— Asta-i treaba ta, spuse el cu răceală. Contractul nostru rămâne în vigoare?

— Bineînţeles, răspunse ea cu convingere. Vino la mine mâine după dejun. Este ora siestei, aşa că nu e nimeni. Mergi pe plajă, nu vei fi văzut.

El o părăsi fără s-o sărute. Ea stătea sprijinită de bufet şi privea prin sală; un şofer negru aştepta lângă Mercedes. În momentul în care el urca în maşină, văzu un om care se apropie de Phoebe şi o luă de braţ. Serata încă nu se terminase...

El nu avusese niciodată o aliată atât de ciudată şi de neliniştitoare.

Capitolul XII.

Chiar înainte de a-i recunoaşte trăsăturile feţei, Malko ştia că este el. Silueta sa deosebit de slabă, se contura în lumina zorilor. El mergea de-a lungul plajei, venind dinspre hotel.

Janos Ferenezi!

Brusc lumina soarelui i se păru rece, plaja cu nisipul ei alb şi cocotierii ei părându-i sinistră. Pe Malko îl cuprinse pofta de a fugi, de a se ascunde cât mai departe.

Aşa că, el îl găsise chiar în momentul când era aproape de rezolvarea problemei. Era nedrept!

Malko se ridică în picioare. Ungurul nu mai era decât la câţiva metri. Corpul său presărat cu cicatrice părea deplasat în acest loc paradiziac. El purta un costum de baie din lână neagră cumpărat direct din Goumul de la Moscova.

Cei doi oameni se priviră o secundă fără să-şi spună nimic. Apoi, Ferenezi spuse pe un ton amar:

— Nu-mi oferiţi un pahar de bun-venit? Am avut ceva de furcă până v-am găsit. Noroc că poliţia franceză a identificat cadavrul Evei Guern. Restul a fost relativ uşor. De ce naiba aţi venit aici? Credeţi că o să ne scăpaţi?

Tonul fals paşnic al ungurului ascundea o serioasă angoasă. Malko înţelese deodată că mai are un atu în mână. Sigur Ferenezi îl găsise, dar el ignora existenţa lui Rudi Guern.

Dacă el ar afla că acesta trăia, atunci l-ar fi omorât imediat şi Malko avea întâlnire cu el mâine la ora patru, cel mai târziu. Trebuia să intre în jocul ungurului.

El se forţă să surâdă şi se apropie de adversarul său.

— Este adevărat că eu credeam c-o să scap aici. Eva Guern mi-a dat această idee. Dacă dumneavoastră vreţi să fiu nazist, de ce să nu mă ascund printre ei? Dar acest sistem este idiot şi eu nu sunt făcut pentru această viaţă, aşa că tocmai intenţionam să plec mâine.

Îi păru că vede o lucire de uşurare în ochii adversarului său.

— Sunt dezolat, zise Ferenezi. Pot să vă întreb unde?

— La New York.

Faţa ungurului se crispă imperceptibil.

— Ce să faceţi acolo?

Malko închise ochii strălucitori ca pentru a-i proteja de soare.

— Să povestesc totul la CIA. Chiar dacă mă omoară, prefer ca aceasta să vină de la ei decât din partea dumneavoastră.

— Haide, haide, zise Ferenezi jovial, nu e vorba de asta. Eu vă vreau doar binele.

El se apropie şi mai mult de Malko, deşi acesta ar fi vrut să se găsească la o milă distanţă şi îi spuse pe un ton confidenţial:

— Încetaţi această fugă ridicolă. Nu veţi putea dovedi niciodată că nu sunteţi Rudi Guern celor care vor dori să vă omoare. Eu singur pot doar s-o dovedesc, aşa că acceptaţi-mi oferta. Întoarceţi-vă în SUA şi cumpăraţi o fermă, acolo unde vi s-a spus. Ne veţi da anumite informaţii iar eu voi trimite dosarul dumneavoastră israelienilor. În acelaşi timp, le voi spune cine la omorât pe Isaak Kulkin la Atena iar dumneavoastră veţi fi deasupra oricăror bănuieli.

— Şi apoi?

Ungurul depărtă braţele, paşnic şi liniştitor.

— Apoi veţi trăi liniştit ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Din când în când, ne veţi face un serviciu. Iar în aceste condiţii vă gândiţi că suntem ultimii care vă vom compromite din prostie.

— Vom vorbi despre acestea la New York, replică evaziv Malko. În aşteptare, aş dori să profit de ultimele mele ore de soare, singur.

El plecă îndepărtându-se cu paşi mari spre hotel. Janos Ferenezi se uită după el, gânditor.

Malko mergea cu ochii plecaţi asupra nisipului. Trebuia să-l mai întârzie pe Ferenezi cel puţin câteva ore, adică timpul necesar pentru a-i răpi pe adevăratul Rudi Guern şi a-l preda la Kingston. În închisoare el ar fi protejat de ungur.

Când ajunse aproape de hotel, Malko îşi întoarse capul. Ungurul nu mai era decât un punct negru pe plajă, acolo

unde-l lăsase.

*

* *

Valurile calde ale Mării Caraibelor veneau să se spargă lent peste nisipul alb al plajei pustii. Vulturii zburau de colo – colo în căutarea nucilor de cocos putrede sau a crustaceelor moarte eşuate. Cocotierii pătrundeau direct pe plaja atât de strâmtă în acest loc.

Niciun turist nu venea până acolo. Negrii era la cinci sau şase kilometri mai la est.

Malko privi cu precauţie în jurul lui. Reşedinţa părinţilor lui Phoebe era pe partea cealaltă a pădurii de cocotieri sălbatici, la cinci sute de metri în zbor de pasăre. Micul său Hillman era ascuns într-un buncăr în spatele lui.

El plecase de la hotel în urmă cu o oră, afişându-şi ostentativ intenţia de a se îndrepta spre Montego Bay. Janos Ferenezi dejuna pe plajă şi nu păru prea alarmat. Apoi Malko reluase direcţia corectă pe drumurile şerpuind printre plantaţiile de banane şi în junglă. În orice caz întâlnirea sa nu putea fi amânată. Partea cea mai grea era aceea de a-l transporta pe Rudi Guern din Negril.

Malko supraveghea turnul în care locuia Phoebe de vreo jumătate de oră, fără să observe nici un semn de viaţă. Era dezorientat: cu ea orice se putea întâmpla. Era posibil ca legăturile sale să nu fie decât rodul imaginaţiei, sau omul pe care i l-a arătat nu era poate Rudi Guern. Dar dacă a spus adevărul, atunci neamţul era acolo cu ea în acest moment.

Era foarte cald şi nu se simţea nici o adiere de vânt. Malko îşi verifică pistoletul şi pătrunse în pădure mergând prudent: locul fiind plin de şerpi şi de scorpioni, ascunşi în butucii putreziţi smulşi de taifunuri.

El zărea printre tulpini reşedinţa. Din fericire nici o fereastră nu dădea spre pădure. Ajunse fără probleme până la lizieră şi inspectă terenul deschis din faţa lui.

Turnul în care locuia Phoebe era la o sută de metri, calm şi liniştit. Poarta grea din lemn sculptat era închisă.

Malko aşteptă câteva secunde înainte de a pătrunde. El lipi urechea de uşă. Nu se auzea nici un zgomot.

El ezită o secundă care i se păru interminabilă. Se putea foarte bine ca aceasta să fie o capcană. Malko îşi aminti într-o clipă feţele brute ale invitaţilor din seara precedentă. Dacă ar fi ştiut adevăratul scop al vizitei sale la Negril, l-ar fi tăiat în bucăţi fără nici o ezitare.

Uşor, el suci mânerul porţii. Dacă Phoebe nu minţise, atunci poarta trebuia să fie descuiată şi Rudi Guern se găsea în casă, neapărat.

Poarta se deschise şi Malko intră dintr-o săritură, cu pistoletul în mână, dar rămase imobil în cadrul uşii. Poarta se închise în urma sa. Nu distingea nimic în penumbră. Apoi îi ajunse la ureche un zgomot: gâfâielile şi gemetele lui Phoebe. El distinse masa clară a celor două corpuri pe pat. Era un frumos exemplu de conştiinţă profesională. Bărbatul era atât de absorbit, că Malko se putu apropia la doi metri de pat. El provocă un zgomot uşor şi Phoebe întoarse uşor capul. Ochii săi mov îi eclipsau faţa. Când îl văzu pe Malko, un rictus de cruzime îi strânse buzele. Ea-şi desfăcu picioarele lungi şi-l apucă strâns de ceafă pe companionul său, răsturnându-l într-o parte.

Restul se petrecu foarte repede.

Phoebe sări din pat goală. Urmele loviturilor îi brăzdau corpul. Neamţul nu fusese atât de delicat ca Malko.

Bărbatul se aruncă spre fată cu un mormăit furios, apoi îl văzu pe Malko cu arma în mână şi rămase imobilizat în patru labe pe pat.

— Cine sunteţi dumneavoastră?

Vocea sa era ezitantă şi foarte ridicată. Nu-i era frică. Era doar surprins.

Phoebe strigă cu vocea sa răguşită:

— Omoară-l, omoară-l!

Ea îşi muşca pumnul surescitată. Partenerul ei surâse greţos.

— Ah! zise el, este loc pentru amândoi dragul meu! Eu nu sunt gelos…

Cu voce joasă, Phoebe continua să murmure obscenităţi.

Malko îndreptă ţeava revolverului spre corpul dezbrăcat al omului şi zise în germană:

— Îmbrăcaţi-vă, Rudi Guern, repede. Nu e vorba de-o

glumă.

O licărire de panică trecu prin ochii săi aproape incolori. Ei deveniseră încă şi mai palizi iar un cerc alb îi apăruse în dreptul buzelor. Neamţului îi trebuiră mai bine de zece secunde pentru a articula cu voce sugrumată:

— Ce glumă e asta? Eu mă numesc Peter Calto.

— Minte, interveni Phoebe. El este Rudi! El mi-a spus tot despre toţi evreii pe care i-a omorât pentru a o excita pe mica sa Phoebe…

— Târâtură!

Neamţul se năpusti peste ea. Mâna sa dreaptă, porni cu toată forţa şi Malko auzi zgomotul surd al loviturii. Phoebe fu aruncată în peretele din faţă cu o enormă echimoză în obraz. Ea căzu jos.

— Târâtură! repetă Guern. Dacă mai scoţi un cuvânt, te omor cu lovituri de picior.

El se întorsese cu spatele la Malko, dezbrăcat, aplecându-se asupra lui Phoebe.

Malko îşi armă revolverul şi spuse cu răceală:

— Dacă o mai atingeţi pe această fată, eu sunt cel care vă va omorî imediat. Îmbrăcaţi-vă repede sau vă trag câte un glonţ în fiecare genunchi…

Phoebe, cu ochii ieşiţi din orbite, se sculase încet şi tremura din tot corpul. Malko o supraveghea cu coada ochiului, îndreptând toată atenţia asupra neamţului. Deodată, el o văzu sărind, cu un obiect strălucitor în mâna dreaptă. Rudi Guern îi întorsese spatele.

— Atenţie!

Neamţul, fără măcar să se-ntoarcă, se aruncă în pat cu faţa în jos. O tăietură mare îi sângera în spate. Phoebe îşi luă elan pentru a înfige un pumnal lung curbat în spatele ce se oferea.

— Phoebe! Dacă îl omori, nu te mai iau cu mine.

Ea se opri, apoi lăsă mâinile în jos. Lacrimi mari curgeau din frumoşii săi ochi violeţi şi buzele i se mişcau fără să scoată un sunet. Lăsând pumnalul, ea merse şi se aşeză pe cufărul de pe care luase arma. Malko îşi şterse fruntea. Voiajul de întoarcere devenea posibil împreună cu cei doi…

Rudi Guern se ridică cu o privire de ură de nespus pentru

tânăra fată. De asta dată se-mbrăcă repede fără să-şi ia privirea de la Malko. Întrebă cu brutalitate:

— De unde aţi venit, cine sunteţi şi ce doriţi de la mine?

Malko ridică din umeri:

— Numele meu nu v-ar spune nimic. Ceea ce vreau, este să veniţi cu mine.

— Ce să fac? urlă celălalt.

— Să vă predaţi, replică liniştit Malko. Apoi, soarta dumneavoastră puţin mă interesează.

Ochii săi albaştrii deveniseră încă mai palizi.

— Dumneavoastră lucraţi cumva pentru evrei? întrebă Rudi Guern.

El îşi pierduse toată aroganţa.

Malko scutură din cap.

— Nu.

Celălalt se redresă:

— Atunci, de ce faceţi asta? Ei mă vor băga la închisoare pentru a mă judeca. Eu nu mai sunt un om tânăr. Nu am făcut mai multe decât ceilalţi. Asta nu ar fi drept.

Tonul său plângăcios îl agasă pe Malko.

— Nu eu sunt cel care vă va judeca, zise el. Eu vreau doar ca dumneavoastră să reapăreţi, ca să se ştie. Că n-aţi murit în 19.45, că sunteţi Scharführerul Rudi Guern, adjunctul comandantului sectorului nr. 1 de la Treblinka.

Rudi Guern îşi strânse pumnii:

— Dar evreii mă vor omorî! gemu el.

Malko ridică din umeri.

— Se poate, dar aceasta nu este treaba mea. Veniţi, căci altfel vă trag câte un glonţ în fiecare genunchi şi vă car în spate...

El ar fi făcut acest lucru. De altfel, nu resimţea decât dispreţ pentru fostul SS-ist. Acesta făcu un pas înainte pentru a încerca să se agaţe de cămaşa lui Malko. Panica şi frica viscerală îi deforma trăsăturile.

— Ascultaţi, eu ştiu unde este cineva care vă interesează şi mai mult decât mine şi pe care toată lumea îl caută: Reichsleiter Martin Bormann. Vă voi ajuta să-l capturaţi.

— Eu pe dumneavoastră vă vreau, răspunse sec Malko. Pentru ultima dată vă spun să mergem.

El se-ntoarse spre Phoebe.

— Noi plecăm prin pădure. Maşina este pe micul drum de la dreapta. Du-te acolo pe drumul normal. Este mai sigur. De acord?

— De acord, gâfâi tânăra fată.

Ea nu-şi lua ochii de la Rudi Guern.

Malko îl împinse spre uşă şi o deschise.

— Prefer să vă duc viu, zise Malko, dar dacă nu, mă voi mulţumi şi cu un cadavru…

Asta nu prea corespundea adevărului, dar Rudi Guern nu era obligat s-o ştie. Neamţul ieşi încet clipind din ochi din cauza luminii şi se-ntoarse spre Malko.

— Lăsaţi-mă să plec, murmură el, cu vocea un pic mai sigură. Dacă nu, prietenii mei mă vor răzbuna.

Malko îl împinse cu ţeava pistoletului său.

— Mergeţi repede.

Ei intrară în pădure. Inima lui Malko bătea să i se spargă. El reuşise imposibilul: să-l găsească pe Rudi Guern pe care toată lumea îl credea mort. Îi mai rămânea doar să-l ducă viu la Kingston. Autorităţile jamaicane aveau să rămână cu gura căscată.

Neamţul mergea cuminte înaintea lui. Din când în când, el se-ntorcea spre Malko. Ochii îi erau speriaţi şi bărbia îi tremura.

El ajunse primul la liziera plajei. Malko îl văzu încordându-şi muşchii, dar nu avu timp să strige. Brusc neamţul se aruncă înainte căzând în nisip, dar se ridică şi continuă să alerge fugind în zig-zag pe plajă.

Malko, încurcat de rădăcinile cocotierilor, pierdu câteva secunde preţioase. Rudi Guern se afla deja la treizeci de metri.

— Opriţi-vă, strigă el.

El trase. Uşor în faţă pentru ca Guern să poată vedea impactul glonţului, apoi se lansă la rândul său pe plajă în urmărirea neamţului. De departe păreau doi copii jucându-se de-a prinselea.

Rudi Guern nu se opri, ci continuă să fugă în zig-zag ca un iepure hăituit. Malko fugea din toate puterile sale. Rudi mort nu i-ar fi fost de nici un folos. El trase un nou foc, dar

celălalt fugea mai tare.

Plaja era pustie. Puţin câte puţin distanţa dintre cei doi oameni se micşora. Rudi se uita în urmă tot mai des. Malko îi vedea picioarele înfundându-se în nisip. El se epuiza. Măcar dacă Phoebe l-ar aştepta cu maşina.

Acum el auzea răsuflarea celui urmărit la zece metri în faţa lui. Cei doi fugeau acum în paratei cu marea, cu picioarele aproape în apă.

Deodată se auzi un şuierat ascuţit şi o mică plescăitură în apă însoţită de un vârtej, apoi zgomotul îndepărtat al unui foc de puşcă. Malko îşi întoarse capul spre pădure şi zări strălucirea metalică a unei puşti, printre primii arbori.

Ferenczi reuşise să-l urmărească şi voia să-l omoare pe Rudi Guern înainte ca el să-l poată preda autorităţilor.

Această idee îi declanşă forţele. După câţiva metri îl ajunse pe neamţul care căzu de oboseală. Ei se rostogoliră amândoi pe nisipul umed. Rudi Guern se apăra cu furie în ciuda oboselii. El fugise până la epuizare. De două ori încercă să-i bage degetele mari în ochi lui Malko.

Ei se luptau cu ferocitate fără un cuvânt. Malko primi o lovitură de genunchi în partea de jos a abdomenului, care-i tăie respiraţia. Cu o lovitură a patului de armă, îşi ameţi adversarul care rămase cu braţele încrucişate la spate, cu părul muiat de valuri. Malko îi făcu imediat un scut din corpul său. Janos Ferenczi n-o să-l omoare. El îl căută din ochi pe ungur, dar ţeava puştii dispăruse. Dacă acesta avea lunetă, lui Malko i-ar fi fost greu să traverseze plaja...

Rudi Guern deschise ochii. Aceştia erau tulburi. Pieptul încă îi sălta ritmic.

— Omorâţi-mă aici, murmură el. Asta va fi un câştig de timp.

Malko îl luă de pieptul cămăşii:

— Guern, eu n-o să te omor. Dar cineva pe aici vrea pielea ta. Este vorba de omul care a tras asupra ta cu puşca. Singura ta şansă de a supravieţui este să faci exact ceea ce îţi spun, aşa că ascultă-mă.

Celălalt îl privi fără să-nţeleagă.

— Cine vrea să mă omoare? De ce mă protejaţi dumneavoastră?

Malko era turbat de furie; lipit de neamţ, având grijă să se interpună între el şi cocotier, el îi spuse scrâşnind:

— Imbecilule, dacă mergi trei metri pe această plajă pe teren deschis, vei muri. Celălalt are o puşcă cu lunetă. A ratat o dată mai devreme pentru că fugeai, dar nu o va face a şi a doua oară. Voi merge în faţa dumneavoastră până la drum. Eu nu risc nimic...

Rudi Guern dădu din cap încăpăţânat:

— Ce înseamnă istoria asta? Eu nu merg nicăieri...

Malko insistă:

— Dacă veţi fi judecat riscaţi o pedeapsă de cinci ani de închisoare. Dacă nu faceţi ce vă spun, veţi muri în cinci minute, ceea ce va fi cu atât mai rău pentru dumneavoastră. Eu mă ridic.

El făcu întocmai. Tonul său a fost probabil convingător, căci Rudi Guern se ridică în silă. Malko îi simţea răsuflarea în ceafă. El îşi ţinea pistoletul în mână, dar de la această distanţă nu putea angaja un duel contra unei puşti cu lunetă. El se rugă pentru ca Janos Ferenezi să nu-şi fi schimbat părerea.

Încet, el începu să înainteze, încercând să meargă perpendicular pe lizieră. Era singurul loc unde Ferenezi se putea ascunde. Erau două sute de metri periculoşi de parcurs, după care, ungurul va fi în bătaia armei sale. Era ferm hotărât s-o folosească.

Primii cincizeci de metri fură parcurşi cu bine. Rudi Guern, tăcut, mergea scrupulos pe urmele sale. Suflul său îşi căpătase ritmul regulat. Mai aveau o sută de metri până la cocotieri. La stânga lor era domeniul părinţilor lui Phoebe. Aceasta fu o tentaţie prea mare pentru Rudi Guern.

Deodată Malko fu proiectat în faţă. Rudi îi pusese o piedică însoţită de un pumn în ceafă. Malko căzu în nisip. Până să se ridice, neamţul avea un avans de zece metri şi fugea din toate puterile spre casă. De astă dată el nu fugea în zig-zag.

— Culcaţi-vă Rudi! strigă el.

Neamţul fugea încă mai repede, în linie dreaptă pe nisipul uscat.

La liziera pădurii se văzu un fulger luminos. Malko trase

în direcţia sclipirii de oţel a ţevii puştii, însă era prea departe. Rudi Guern păru oprit de o mână invizibilă. El îşi duse mâna la faţă, se-ntoarse în jurul său şi căzu. Când Malko ajunse în dreptul lui. Acesta nu mai mişca, culcat pe burtă. Îl întoarse.

O pată de sânge se vedea în locul ochiului său drept. Glonţul lovise exact în tâmplă smulgându-i ochiul, înainte de a pătrunde în creier.

Acum Rudi Guern zăcea pe nisip cu unicul său ochi deschis, complet inutil. Toate eforturile lui Malko fuseseră zadarnice. Acesta ridică capul. Ţeava puştii lucea în soare. Janos Ferenezi îşi savura victoria.

Malko avu deodată o idee nebună. Chiar şi mort Rudi Guern îi putea fi de folos. Acest lucru depindea de Phoebe.

Împreunând mâinile mortului, el îl luă în spate şi reuşi să se ridice. Cadavrul era greu şi paşii i se înfundau în nisip la fiecare pas. Furia îl făcea să înainteze. Maşina lui Phoebe era la trei sute de metri.

Era ultima şansă de a dejuca planurile lui Janos Ferenezi şi de a-şi salva viaţa cu această ocazie.

Capitolul XIII.

Malko se opri cu răsuflarea tăiată. Sudoarea îi curgea în ochi. Ultimii trei sute de metri care îl mal separau de maşină păreau cinci ani lumină. Cadavrul lui Rudi Guern îl înfunda în nisip. Ciudata ironie a sorţii făcea ca după ce-l urmărise nemilos pe fostul SS-ist, acum să-l poarte pe umerii săi ca pe un fost camarad de arme.

Janos Ferenezi nu se mai arătase. Potrivindu-şi cadavrul pe umeri, Malko porni din nou. Fiecare are destinat locul unde va muri, dar cine ar fi spus că cel destinat Scharführerului Rudi Guern va fi această plajă însorită a Caraibelor, atât de îndepărtată de pădurile sale bavareze?

Phoebe aştepta în apropierea maşinii. Când îl văzu pe Malko clătinându-se sub greutatea cadavrului, ea veni spre el.

Tânăra purta un blue-jeans murdar şi o bluză reiată căreia îi lipseau din nasturi. Cu un mic ţipăt, ea pipăi capul neamţului.

— E mort! zise ea încet.

— Aşa s-ar spune.

— Eu n-am văzut niciodată un mort, zise Phoebe.

Ea nu-şi lua ochii de la cadavru. Cu o mănă, Malko deschise portiera din spate a Hillmanului şi îl aruncă înăuntru. Trebui să-i îndoaie picioarele pentru a putea închide portiera. Ochii săi strălucitori luaseră culoarea verde şi capul îi vuia continuu din cauza oboselii.

Se instală la volanul maşinii şi îi făcu semn lui Phoebe.

— Plecăm.

Ea se aşeză în faţă lângă el. Fata îşi lăsă mâna foarte încet pe coapsa lui Malko şi avu impresia că pune mâna pe un fir electric neizolat.

Tânăra fată îşi schimbă imperceptibil poziţia bazinului ca pentru a i se oferi. Îşi duse mâna dreaptă la extremitatea cataramei strălucitoare.

Zgomotul îl aduse la realitate. El ridică mâna lui Phoebe cu un gest hotărât şi întoarse cheia în contact. Motorul

porni. Câteva secunde dorinţa lui Phoebe i se transmise şi lui cu intensitate. Ea îşi desfăcuse centura şi el îi vedea pielea bronzată a abdomenului între bluză şi pantalonul desfăcut.

— Te doresc atât de mult, murmură ea. Vocea sa era mai aspră ca de obicei. Malko schimbă în viteza întâi.

— Nu este momentul acum, spuse el pe un ton sec.

— Unde mergem? întrebă ea, cu o voce un pic mai calmă.

Maşina deja mergea hurducăind pe drumul de pământ, între două rânduri de bananieri.

— Unde locuieşte Rudi Guern?

— La zece kilometri de aici, zise ea, spre Savannah la Mar.

— Arată-mi drumul.

Ea-l privi surprinsă.

— Pentru ce?

Malko îşi şterse sudoarea de pe faţă şi o întrebă:

— Ştii cumva dacă a păstrat amintiri din trecutul său, fotografii, acte de identitate, scrisori?

Ea izbucni într-un râs acru:

— Bineînţeles! Era foarte mândru de ele. Mi-a arătat de o sută de ori o fotografie în care îi strângea mâna Reichsführerul Heinrich Himmler în cursul unei inspecţii. El păstrează livretul militar cu toate decoraţiile. Îmi spunea deseori: „Sunt un *haimatlos,* dar altădată făceam parte dintr-un corp de elită”.

Acum, el nu mai era decât un cadavru, înghesuit în spatele unei maşini. Deja, o mulţime de muşte mari se-nvârteau în jurul feţei mortului.

— Unde păstra toate aceste hârtii?

Ea nu răspunse imediat. Pocnindu-şi degetele de la mână unul câte unul şi privindu-l cu o expresie care ar fi ispitit şi pe un arhiepiscop, ea spuse:

— Nu ştiu… Cred că nu-mi mai amintesc…

Ea nu-şi încheiase încă centura de la blue-jeans. Malko îi spuse dur:

— Fără comedii, Phoebe. Nu vom face dragoste şi dacă continui, vei primi cea mai frumoasă pereche de palme din

viaţa ta…

Ea îşi coborî capul cu o mutriţă de copil pedepsit şi zise cu voce joasă:

— Ştiu unde sunt…

Malko zise îngrijorat:

— Dar probabil că soţia sa trebuie să fie acolo!

Phoebe dădu din cap.

— Nu! El a trimis-o la Montego Bay. Altfel l-ar fi urmărit când venea la mine… Nu sunt decât servitorii care mă vor lăsa să intru, căci mă cunosc.

Ei rulară timp de douăzeci de minute pe poteci identice încadrate de bananieri sau de junglă. Din loc în loc, se vedeau cabane izolate ale jamaicanilor în pădure. În sfârşit, apăru la capătul unui gard viu de palmieri o casă joasă şi albă în formă de L cu o curte plină de flori şi o minunată peluză verde. Peisajul inspira calm, fericire şi pace. În spatele maşinii, cadavrul lui Rudi Guern căzuse jos de pe banchetă. Doar un braţ arăta în sus ca semn prevestitor de mare nenorocire pe care Malko îl vedea prin oglinda retrovizoare.

El opri maşina la intrarea în curte. Treaba asta îi părea suspect de uşoară. Ideea unei capcane îl obseda. El îşi amintea de invitaţii din casa lui Phoebe. Ei cu toţii trebuiau să totalizeze vreo douăzeci de condamnări la moarte şi câteva secole de închisoare… Un grădinar jamaican ridică capul auzind zgomot de motor, dar apoi continuă să se ocupe de udarea orhideelor.

Malko întoarse maşina pentru a putea pleca mai uşor şi îi spuse lui Phoebe:

— Du-te acolo singură. Eu aştept aici. Dar atenţie, dacă nu te întorci în cinci minute, am plecat.

Ea îl privi. În ochi i se citea frica.

— Doar n-o să mă laşi aici.

— Nu am încredere-n tine cu ideile tale ciudate, zise Malko cu voce blândă. Haide, du-te repede.

El privi în urma siluetei ei de cataligă, îndreptându-se spre casă. Ea se-ntoarse şi îi surâse, înainte să dispară.

În continuare, timpul trecu foarte greu. Grădinarul cânta cântece vechi de sclav, nostalgice şi sincopate. Două muşte

mari dădeau târcoale mâinii ridicate a lui Rudi Guern şi mirosul fad al sângelui invada puţin câte puţin maşina.

În sfârşit, Phoebe ieşi din casă, dar cu mâinile goale.

Malko deja înjura printre dinţi, când îi zări faţa radioasă. Din patru paşi, ea fu lângă el. Abia urcată în maşină, ea scoase din bluză, un plic mare cenuşiu şi-l aruncă pe genunchii lui Malko.

— Totul este aici.

Râdea veselă ca o ştrengăriţă după o farsă reuşită. Plicul conţinea un pachet de fotografii, pe care Malko se uită rapid. Una dintre ele, îi provocă un surâs de satisfacţie: îmbrăcat în uniformă neagră, Rudi Guern, strângea mâna lui Heinrich Himmler, în faţa unui grup de SS-işti. Era dificil de trucat aşa ceva.

Era de asemenea şi un livret SS, care avea fotografia lui Rudi Guern, numărul său şi toată starea sa civilă. Incontestabil, fotografiile reprezentau pe omul al cărui cadavru era în spatele lor.

Fără să mai aştepte, Malko puse hârtiile în ordine şi porni maşina. Rămânea acum partea cea mai grea: să iasă din ţară cu cadavrul şi cu Janos Ferenezi pe urmele lui, fapt care va îngreuna şi mai mult problema. Conştiincioşi ca cei din toate statele nou formate, grănicerii jamaicani vor pune multe întrebări. Era greu de spus că Rudi Guern murise de moarte naturală şi el trebuia să ascundă cadavrul, undeva în siguranţă, în Caraibe, dolarul era încă bine cotat…

Din nou începu încâlceala de drumuri şerpuind prin junglă. Din fericire Phoebe cunoştea zona ca pe propriile buzunare. Ei ieşiră pe drumul asfaltat spre Montego la vreo zece kilometri la est de Negrii şi Sundowners.

În spatele lor cadavrul lui Rudi începuse să miroasă insuportabil. Malko fu cuprins deodată de o senzaţie de greaţă şi opri maşina pe coasta joasă în iarbă. Phoebe coborî şi ea, foarte palidă. Ea părea neajutorată şi lipsită de apărare. Malko strânse braţele mortului, ca să nu fie vizibile din exterior, apoi plecară. Planul său er i conceput: urma să iasă din ţară fără a trece prin Kingston.

Avionul fiind exclus, îi rămânea doar vaporul.

— Există multe cargouri care opresc la Montego Bay? O

întrebă Malko pe Phoebe.

Ea ezită:

— Cred că ar trebui să existe. Nu ştiu sigur.

Malko rula cu viteza maximă. Din fericire, şoseaua era aproape goală. În câteva ore apărură primele case din Montego Bay. Malko opri la un bazar. În timp ce Phoebe aştepta în maşină, el cumpără trei prosoape de baie pe care le întinse peste corpul lui Rudi Guern. Era mult mai prudent, totuşi.

Un pic mai liniştit, el plecă şi opri în faţa lui Red-Barrel.

— Aşteaptă-mă, îi spuse el lui Phoebe.

Era devreme şi barul era gol. Patronul picotea la tejghea. El deschise un ochi şi. Sări în picioare când îl recunoscu pe Malko.

Cei doi oameni îşi strânseră mâinile îndelung. Malko aşteptă însă un al treilea rhum-et-ginger – Băutura locală – pentru a-i pune întrebarea care-l interesa. El îşi apropie capul de părul creţ, scoase o bancnotă de douăzeci de dolari din buzunar o puse pe tejghea şi întrebă:

— Dacă aţi avea ceva de făcut şi ar trebui să ieşiţi din ţară, cui v-aţi adresa?

Mulatrul îl privi cu o expresie total zăpăcită, ca şi când n-ar fi înţeles, dar degetele sale deja înhăţară bancnota, Fără să-l privească pe Malko, el spuse:

— Eu aş merge la Shaw-Park Club, aproape de port şi aş întreba de „captain” Fred Perry…

Trei minute mai târziu, Malko era afară şi o găsi pe Phoebe îngrozită. Mai mulţi negrii atraşi de această femeie albă singură, dădeau târcoale maşinii. Din fericire, ei nu aveau mirosul fin. Malko se urcă în maşină şi demară în direcţia portului.

Shaw-Park Clubul era un fel de hangar aflat pe un teren viran între Gun Point Wharf şi United Fruit Pier, departe de Montego Bay-ul turistic. Construcţia din beton armat, nu prea mare, era refugiul echipelor de hamali care încărcau banane fără oprire, zi şi noapte, pe vase mici atât de îmbătrânite că pereţii lor se scămoşau în fire de praf.

Malko opri maşina în Harbour Street şi începu să inspecteze împrejurimile. Un negru în vârstă, cu părul albit

în întregime şi uscăţiv, îşi fuma pipa consternat în faţa uşii.

— Aşteaptă-mă, îi spuse Malko lui Phoebe.

Înainte să intre, el îşi scoase pistolul de la centură şi-l puse sub scaun, pe jumătate pentru a o asigura pe tânăra fată, pe jumătate pentru că nu-i era frică să intre într-un asemenea loc fără o armă de foc.

Malko împinse poarta Shaw-Park Clubului sub privirea intrigată a negrului şi intră. El era prea bine îmbrăcat. Larma conversaţiei şi ţipetele îl izbiră în timpane ca o grenadă. Noroc că Phoebe nu-l însoţise... Intrarea sa ar fi avut efectul unei bombe atomice. Un poliţist gras jamaican, cu coltul nichelat prins la centură, cu burta debordând din toate părţile, încerca să-şi ţină fesele pe un taburet în apropierea uşii. El bea cu un pai dintr-o sticlă ginger-ul cu rom.

Marinari şi fete stăteau aşezaţi în grupuri compacte la mese minuscule din lemn jegoase. Exista şi un ring de dans, dar spectacolul era la bar. O metisă cambrată şi bine făcută, dansa un fel de meringue, cu slipul lăsat pe coapse, acompaniată de un cor care ar fi făcut să roşească până şi pe patroana Sfinxului din Fedala.

Malko se aplecă la urechea unui barman negru şi îi spuse cu voce tare ca să se poată face auzit în acest tumult:

— Îl cunoşti pe Fred Perry?

Celălalt îi indică o masă aproape de uşă la care stăteau trei bărbaţi cu două fete foarte negre. Malko se apropie şi-ntrebă:

— Fred Perry?

Un mulatru foarte mare, cu cap de cal şi un nas turtit, întoarse uşor capul, dar ochii săi dilataţi nu părăseau coapsele tinerei care dansa pe tejghea. Malko avu impresia că deranjează un preot în timpul rugăciunii. Se aplecă la urechea marinarului şi îi spuse:

— Caut un tip care să fie gata să câştige o mie de dolari.

Fu nevoie să aştepte cinci minute ca fraza sa să percuteze creierul mulatrului. Mâna care părea împietrită pe gamba vecinei sale îl luă pe Malko de braţ. Fred Perry mormăi într-o răsuflare cu un oribil miros de ginger-et-rhum:

— Este cumva o glumă?

— Nu, dar nu vreau să discut aici. Să ieşim.

Din fericire, dansatoarea îşi terminase numărul. Fred Perry se ridică cu regret. Era mai mic decât Malko, dar la fel de gras, pe cât era de înalt, îmbrăcat cu o bluză de culoare gri şi un blue-jeans. El îşi luă casca incredibil de jegoasă, îşi trecu mâna prin păr şi ieşi afară cu Malko.

Bătrânul negru cu pipa nu se mişcase de acolo. Ei făcură câţiva paşi pe un teren viran, după care negrul se opri:

— Despre ce-i vorba?

Zgomotul din club parvenea uşor până la ei. Interesat, negrul privea cu coada ochiului spre cei doi oameni. Dacă se băteau, va avea probabil ceva de cules.

— Aveţi un vapor? întrebă Malko.

Arătătorul mulatrului indică în direcţia unui cargou la două sute de metri de Pier United Fruit. Nişte negrii încărcau la lumina unui puternic proiector. Aspectul său era jalnic.

— *Oracabeza.* Acolo.

— Dumneavoastră sunteţi căpitanul?

— Desigur.

— Când plecaţi?

— Mâine dimineaţă în zori, când vor termina de încărcat.

— Unde?

— Galveston Texas.

Malko îl privi în faţă.

— Vreţi să câştigaţi o mie de dolari?

Fred Perry scuipă pe jos:

— Cunoaşteţi vreun tip care s-ar da la o parte de la aşa ceva? Care-i treaba?

Ochii săi cenuşii îl fixau pe Malko cu interes.

— Trebuie transportat cineva la Galveston sau în oricare alt port american.

— Dumneavoastră?

Malko scutură din. Cap.

— Nu.

— Unde este persona?

Malko arătă maşina oprită pe Harbour Street.

— Acolo.

Fred Perry se-ndreptă rapid spre maşină şi văzu privirea violetă a lui Phoebe. Acesta rămase cu gura căscată. Malko ar fi renunţat imediat dac-ar fi ştiut ce gânduri treceau prin capul mulatrului.

— Ea este? întrebă Fred Perry cu vocea sugrumată.

— Nu este ea. Este el, zise Malko smulgând prosoapele care acopereau cadavrul lui Rudi Guern.

Mulatrul scoase capul din maşină şi spuse:

— Păi eu nu văd altceva decât un mort.

— Eu n-am spus că e viu. Altfel nici nu aş plăti o mie de dolari.

— Este periculos! De ce vreţi să transportaţi un cadavru?

— Este treaba mea, replică sec Malko. Puteţi să faceţi treaba sau nu?

Trecu o secundă lungă cât un secol, apoi mulatrul spuse:

— Trebuie să mă gândesc. Ce voi face pe urmă?

— Îl predaţi poliţiei din Galveston – îi explică Malko. Cei de la FBI vor fi bucuroşi.

De astă dată, Fred Perry era zăpăcit de tot.

— La dracu'! Nu, că dumneavoastră sunteţi căzut în cap! Eu credeam că-i pentru ca să-l arunc în apă.

— Nu! Nu! îl întrerupse Malko. Eu ţin mult la acest cadavru. Dacă faceţi acest lucru, nu vă dau nici un ban.

Ochii mulatrului se plimbau de la maşină la Malko.

— Ei îmi vor face greutăţi acolo, conchise mulatrul.

— Eu voi fi acolo şi vă asigur că nu veţi avea nici o încurcătură. Trebuie să vă spun că veţi beneficia şi de un premiu.

Fred Perry nu era prea convins. Malko scoase din buzunar un teanc de dolari. Nu prea mai avea timp de discuţii:

— Răspunsul este da, sau nu?

Fred Perry se transformă dintr-odată, ca şi cum Dumnezeu i-ar fi pus mâna în cap. Vederea hârtiilor verzi îi înflăcărase privirea.

— De acord. Daţi-mi biştarii.

Nimic mai uşor.

Malko se deplasă un pic mai la lumină. El avea în mână teancul de dolari. Erau doar hârtii de o sută de dolari. Îi aranjă cap la cap, după care, cu un gest sec, îl rupse în

două jumătăţi. Fred Perry scoase un mormăit la vederea acestui sacrilegiu care-l făcu pe fumătorul de pipă să-şi întoarcă privirea spre ei. Deja Malko îi întinsese una dintre jumătăţi.

— Asta este pentru început. Celelalte jumătăţi le veţi primi la Galveston. Nu va fi greu. În felul acesta, dumneavoastră nu veţi fi tentat să-l aruncaţi pe prietenul meu peste bord.

Fred Perry luase jumătăţile de bancnote şi le privea cu neîncredere, apoi cu regret, le băgă în buzunarul blue-jeanş-ilor, după ce le numărase cu grijă.

— Ah! Încă ceva, zise Malko. Veţi intra într-o farmacie.

— În ce? zise negrul, cu ochii mari.

— Într-o farmacie pentru a cumpăra un bidon mare cu formol şi o siringă hipodermică. Vreau ca acest mort să ajungă în bună stare. Am să-l îmbălsămez eu însumi…

— Asta costă mai mult pentru un astfel de bidon. Va costa mai mult de o mie de dolari. Dumneavoastră sunteţi vreun maniac, sau ce? Doar dumneavoastră l-aţi omorât pe acest tip, după părerea mea.

— Nu eu – zise Malko. Vreau însă să vă las imediat corpul acesta. Cum să facem?

Perry îşi ridică capul de cal:

— Mergem imediat la vas. Trebuie să am pe-acolo lăzi vechi. Aşa afacerea noastră va merge rotund.

Malko se urcă în Hillman şi Phoebe se-nghesui lângă el, pentru a-l lăsa să urce pe Perry. Acesta se uita din când în când la cadavru.

În mod vizibil, el nu putea înţelege de ce trebuie atâta osteneală pentru a transporta un cadavru, dar dolarii din fundul buzunarului formau o mică grămăjoară caldă şi dulce.

Ei ajunseră lângă United Fruit. Un vameş jamaican îl salută pe „căpitan” şi lăsă să treacă Hillmanul care se opri chiar lângă vas. *Oracabeza* era o ruină de cargou. Cojile de vopsea prezente din loc în loc, aminteau că acesta avusese cândva culoarea bleu. Undeva în spate un pavilion zdrenţăros purta culorile statului Panama. Altceva nimic de spus.

— O să-l ducem ca şi când ar fi beat, zise Fred Perry.

Trecând de la vorbe la fapte, el ieşi din maşină, înhăţă cadavrul deja rigid şi îl încărcă în spate. Avea o putere herculeană. Braţele rigide ale lui Rudi Guern, se bălăbăneau ca ale unui beţiv dar nici unul din negrii striviţi de greutatea bananelor nu părea să-l bage în seamă.

Fred Perry urca pe pasarelă între doi hamali şi Malko îl urma împreună cu Phoebe. Cabina „căpitanului" Perry era un pic mai puţin jegoasă şi mai mică decât o celulă din Sing-Sing. Era o murdărie respingătoare. Perry dormea fără cearceafuri. El întinse cadavrul fără fasoane pe cuşetă şi-şi şterse fruntea. Mirosul cadavrului nu făcea decât să se adauge un pic la mirosul caracteristic al locului.

— Nu-mi plac morţii, spuse el sumbru. Nu se ştie niciodată.

— Nu se ştie niciodată ce?

Mulatrul făcu un gest vag, alungând gândurile despre superstiţii. El ieşi din cabină şi reveni câteva minute mai târziu.

— Am trimis un tip la magazin, anunţă el. Phoebe stătea rezemată de o masă micuţă. Ea era foarte palidă, nepărăsind cadavrul din ochi. Glonţul făcuse o pagubă mare.

Fred Perry îi părăsi pentru a căuta lada promisă. Malko o cuprinse cu blândeţe pe fată de umeri.

— Du-te pe punte, îi spuse el. Acesta nu-i un spectacol pentru tine.

Ea se apropie de el.

— Nu, singură nu merg. Mi-e frică.

Mulatrul reveni trăgând după el o ladă, în care, după miros, probabil fusese coprah. Apoi căută într-un sertar din care scoase un ciocan şi nişte cuie enorme.

— Să aşteptăm formolul, zise Malko.

Ei se aşezară toţi trei pe cutie, cuşeta fiind ocupată de cadavru. Perry scoase o sticlă de rom fără etichetă şi bău direct din ea. *Oracabeza* trosnea fără-ncetare.

După douăzeci de minute, se auziră paşi pe punte, iar o voce strigă „Captain". Perry urcă scara şi reveni cu un bidon mare cu un lichid gălbui şi cu un pacheţel în mână.

— Iată recuzita pentru micul dumneavoastră truc, îi zise Perry lui Malko. Eu plec, nu vreau să asist la asta.

Malko nu îmbălsămase niciodată pe nimeni. Luă siringa mare ca pentru cabaline şi o umplu, apoi, învingându-şi senzaţia de dezgust, înfipse acul în gâtul mortului, împingând pistonul încet. El văzu lichidul penetrând în ţesuturi. Aceasta ar fi suficient pe timpul drumului. Pentru el era foarte important ca FBI-ul să-l poată identifica fără nici un dubiu pe Rudi Guern.

Phoebe îl privea fascinată. Malko se opri transpirat leoarcă după o jumătate de oră. Bidonul era gol. Malko luă sticla de rom lăsată de „captain” şi luă un gât zdravăn, după care ieşi la aer şi-l chemă pe Fred, care fuma rezemat de bastingaj. Amândoi reuşiră să bage cadavrul în ladă. Trebuiră să-i preseze capul ca să poată închide lada. Malko luă plicul cu hârtiile fostului ofiţer SS în care introduse o notă scrisă de el adresată FBI-ului. El cerea să se întocmească un raport împreună cu David Wise către CIA la Washington în care să se spună că acest corp este al unui criminal de război căutat de douăzeci şi cinci de ani.

El puse plicul pe pieptul mortului, apoi îl supraveghe pe Fred Perry până bătu în cuie capacul lăzii. Zarurile erau aruncate.

— În momentul în care ajungeţi la Galveston, contactaţi poliţia locală. Eu voi fi acolo…

— Şi celelalte jumătăţi de bancnote?

— Vi le voi înmâna eu însumi, în acel moment.

Ei urcară din nou pe punte şi Malko îi strânse mâna lui Fred Perry.

— Pe săptămâna viitoare.

Mulatrul îl privi coborând pasarela, cu ochii fixaţi pe silueta lui Phoebe. Dacă Malko ar fi fost mai puţin galant ar fi putut economisi o mie de dolari.

Acesta mai aruncă o privire spre rabla care-i transporta ultimele speranţe. Acum încerca să ghicească ce făcuse Ferenezi după moartea lui Rudi Guern. Se urcară în maşină şi plecară. Malko o luă imediat pe drumul care mergea spre aeroport.

— Plecăm din Montego Bay, îi spuse el lui Phoebe.

Tânăra fată bătu din palme bucuroasă, apoi brusc se schimbă la faţă.

— *Putch!* murmură ea.

Malko o privi fără să-nţeleagă:

— Care *Putch?*

— Câinele meu, îi explică ea. A rămas la Negril. Nu pot pleca fără el.

Malko surâse amuzat.

— La New York am să-ţi cumpăr o duzină. Vei putea să-ţi faci o crescătorie…

Phoebe negă din cap şi zise:

— Nu plec fără *Putch.* Este singurul meu prieten. Dacă eu plec, ei îl vor omorî.

Ei ieşiseră din Montego Bay şi rulau pe Kent Avenue, în lungul malului mării. În întuneric se vedeau rotocoalele de spumă la jumătate milă de mal. Aeroportul se găsea încă la două mile. În colţul său, Phoebe plângea în tăcere.

Malko îi mângâie faţa conducând în continuare. E [nu credea că ea poate fi aşa de ataşată de oribilul animal. Într-adevăr, ea era paradoxală.

— Nu mai plânge, îi zise el cu blândeţe. În câteva ore vei părăsi Jamaica şi va începe o nouă viaţă pentru tine.

Ea nu răspunse.

Aeroportul era mic şi modern, dar pustiu la acea oră târzie. Malko opri Hillmanul în faţa holului.

— Vino, îi zise el lui Phoebe.

Ea scutură din cap şi zise hotărâtă:

— Prefer să rămân aici.

El consultă rapid panoul de afişaj. Zborurile cotidiene ale BWIA şi ale Panam erau deja plecate. Delta şi Mexicana nu aveau curse. El se adresă la Informaţii, unde trona o metisă foarte drăguţă cu piele arămie.

— Aveţi un zbor mâine la ora şase dimineaţa cu Panam, îi răspunse ea, spre Miami şi New York.

Era perfect. Comandă două rezervări şi merse să ia biletele. Zece minute mai târziu era la maşină. Phoebe nu se mişcase.

— Ne vom culca aici, îi zise el.

Ea nu reacţionă în nici un fel, chiar şi la vederea biletelor

albastre ale Panam. El porni maşina şi plecă din nou pe Kent Avenue. Primul hotel pe care-l găsi fu Chatam, pe malul mării, mult în afara lui Montego Bay.

Era mai degrabă un motel, decât un hotel. El intră în parcare, apoi se duse să vorbească la recepţie. Pentru doisprezece dolari i se dădu o» cameră cu vedere la mare. El coborî s-o ia pe Phoebe, care stătea tot timpul nemişcată.

— Rămânem aici până mâine dimineaţă? întrebă ea.

Malko luase deja valiza.

— Până la ora cinci fix, spuse el. Nu trebuie să pierdem avionul. Vino.

El intră primul şi începu să completeze fişele pentru poliţie sub privirea indiferentă a recepţionerei de culoare.

Deodată auzi un zgomot de motor. Cuprins de o presimţire neagră, Malko ieşi afară.

Phoebe şi maşina dispăruseră.

Capitolul XIV.

Se auzi un zgomot abia perceptibil în întuneric. Phoebe strigă:

— *Putch!*

Nu auzi nici un lătrat. Fata pipăi pentru a găsi comutatorul electric. Îl învârti, dar lumina nu se aprinse. Nu se scurseseră două ore de când fugise de la Montego Bay cu maşina. Inima deja îi tresărise puternic când întorsese cheia în contact.

Era o idioţenie ceea ce făcea. *Putch* era un animal cu creier minuscul, însă ea plânsese de atâtea ori când îl ţinea în braţe, încât îi părea că acum este o mică parte din corpul său. Până atunci totul fusese în regulă. Acum, deodată, începu să-i fie frică. Vru să se retragă.

Era însă prea târziu. O mână o prinse de gât, în timp ce alta îi aplica un căluş, cu nişte degete puternice. Phoebe se zbătu, dar necunoscutul o aruncă cu putere în pat cu faţa în jos. Ea simţi în ceafă apăsarea unui obiect rece şi o voce îi ordonă în limba germană:

— Nu ţipa şi nu te apăra că te omor imediat.

Phoebe simţi că necunoscutul îi leagă mâinile la spate, cu ceva ce-i păru un fir electric. Din toate forţele, ea voi ca Malko să fie lângă ea, dar acesta era la şaizeci de mile, la Chatam Hotel. Ea nu înţelegea ce voia necunoscutul de la ea şi îi era frică. Omul o întoarse cu faţa-n sus după ce-i legase picioarele şi aprinse lampa de petrol. O mică grămadă de carne însângerată zăcea lângă uşă. Era *Putch,* căruia i se strivise capul cu lovituri de picior.

Ea scoase un ţipăt şi vru să se ridice. Necunoscutul o îmbrânci cu brutalitate în pat. Era fascinată de ochii negri incredibil de duri şi marea cicatrice albă îi împărţea părul în două.

— Vreau să ştiu unde a dus prietenul dumneavoastră cadavrul neamţului, o întrebă el.

Phoebe îl privi cu lacrimi în ochi:

— De ce mi-aţi omorât câinele? întrebă ea cu voce tristă.

Janos Ferenezi o pălmui. Suspinele sale încetară deodată şi începu să tremure. Îi era frică. Nu era prima dată când era bătută, dar împrejurarea aceasta nu avea nimic erotic. Nu era nici o legătură între ea şi necunoscut. Ea deţinea o informaţie şi el o voia cu orice preţ. El o mai pălmui odată la fel de dur. Era pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa. Ei îi păruse că el repetă întrebarea, dar ea nu înţelese…

Tânăra nu se gândea decât la un singur lucru: să ia cadavrul lui *Putch* ca să-l sărute pentru ultima dată.

Janos Ferenezi o privea cu sprâncenele încruntate de gânduri. El nu dispunea de prea mult timp pentru a o face să vorbească şi trebuia să fie relativ discret. Deşi nimeni nu venise de când o aştepta pe Phoebe, el ştia că locuinţa vecină era locuită. El aştepta în întuneric de la ora patru după masă. Încă odată, Malko nu acţionase aşa cum se prevăzuse, luând cadavrul lui Rudi Guern. El nu ştia unde se putea afla acesta. Singura sa şansă era această fată. Ea trebuia să revină. Îi trebuia răbdare. Gerard, neamţul patron al lui Sundowner, îi spusese unde stă fata. Restul fu uşor.

El scoase din buzunar o cutie şi o deschise. Din ea scoase un flacon plin cu un lichid incolor. Janos Ferenezi era un om de ştiinţă. El ştia că o şedinţă de narcoză este infinit mai de preferat decât smulgerea tuturor unghiilor.

El umplu siringa cu un lichid: sodiu amythal, care e mai bun decât pentothal-ul. El provoacă o scădere a voinţei şi un dialog cu cel care te interoghează. Singurul său inconvenient era că nu avea efect decât un sfert de oră. Apoi îi făcu o doză mare de amfetamină ca să trezească subiectul.

Cu siringa plină, el se aplecă asupra lui Phoebe, mută de spaimă.

— Asta n-o să-ţi facă rău, spuse el, dar să nu te mişti.

Phoebe nu putea să-şi ia ochii de la micuţul câine şi acesta era omul care-l omorâse. Ea mai ştia că el voia s-o facă să vorbească, ceea ce ea trebuia să ascundă.

Simţi o durere uşoară în braţul stâng. El îi ridicase mâneca de la bluză şi îi înfipse acul deasupra cotului. Celor patru centimetri de lichid, le trebuiră câteva clipe pentru a pătrunde. Janos Ferenezi smulse acul cu un gest scurt, îl

puse la loc în cutie şi aşteptă.

Phoebe nu se mişcase. În timpul primului minut, ea nu simţise nimic. Apoi un fel de zumzet îi invadase creierul. Ea închise ochii şi îi redeschise. Corpul lui *Putch* părea ceva foarte mic şi îndepărtat. Faţa omului aplecat asupra ei era simpatică şi deschisă. El o întrebă:

— Eu mă numesc Janos. Care-i numele dumneavoastră?

Asta nu putea fi primejdios.

— Phoebe, zise ea. Este un nume ciudat. Nu-i aşa?

Brusc, ea începu să transpire cu picături mari. Avea impresia că fiecare dintre nervii săi era un fir electric târându-se pe sub pielea sa. Lampa care lumina camera îi păru strălucitoare şi când vorbi vocea îi păru mai puternică decât în mod obişnuit. În acelaşi timp însă, se simţea invadată de o forţă supraomenească, clementă.

Simţea că poate rupe legăturile şi să-l sugrume pe omul din faţa ei. Simţea că este de zece ori mai puternică decât el, dar nu se mişca deloc. Creierul nu mai transmitea ordine muşchilor. Phoebe scoase un geamăt.

Janos Ferenezi se uită la ceas. Trecuseră şapte minute. Ea nu spusese încă nimic. El urmărea pe faţa ei progresele drogului. Era speriată şi nu simţea acum nevoia să vorbească.

— Ceva nu merge? o întrebă el amical. La ce te gândeşti?

— La vapor... începu Phoebe.

Apoi ceva acţionă în zonele obscure subconştientului lui Phoebe şi ea reîncepu:

— Vapoarele. Mie-mi plac vapoarele şi marea.

Janos Ferenezi percepuse schimbarea vocii şi insistă:

— Aţi văzut astăzi un vapor împreună cu prietenul dumneavoastră Malko?

Phoebe scutură din cap şi nu răspunse. Sudoarea îi curgea pe faţă şi ochii îi erau aproape daţi peste cap. Ungurul schimbă tactica:

— Pentru că un cadavru era greu de transportat...

— Noi l-am urcat în maşină, răspunse maşinal Phoebe.

Apoi mecanismul se blocă şi mai tare. Din tot ce îi mai rămăsese ca voinţă, ea încerca să lupte. Ce ştia el? Ce nu trebuia să spună? Avea impresia că ani de zile trecuseră de

când intrase necunoscutul în viaţa ei.

Acum totul avea atât de puţină importanţă…

Ferenezi înjură cu voce joasă. Phoebe se sucise în pat, inconştientă. Cu toată viteza, el luă siringa şi o umplu cu un lichid cu miros de ambră dintr-o fiolă mică: amfetamina pentru a combate efectul hipnotic al primei injecţii. Desigur că nu era indicat pentru creier şi inimă, mai ales că el folosea o doză ca pentru un cal, dar trebuia s-o trezească.

Phoebe deschise ochii câteva secunde mai târziu. Pupilele sale străluceau foarte puternic. Din nou ea avea impresia că este un obiect strălucitor şi electric. Nu mai simţea oboseală, nici o durere, nici un fel de probleme.

— Ce aţi făcut pe vapor?

— Ei au…

O luă de la capăt:

— Vorbeşte! Haide vorbeşte!

*

* *

Janos Ferenezi părăsi camera lui Phoebe la treizeci şi cinci de minute după ce aceasta se-ntorsese. El ştia acum tot ce-i trebuia. Înainte să plece o dezlegă pe tânăra fată şi o întinse pe pat. Nici pe deplin conştientă, dar nici inconştientă, ea stătea cu ochii mari deschişi. Creierul îi fierbea şi pulsul îi urcase la 140. Când fu singură, se repezi la cadavrul lui *Putch* pe care-l luă în braţe năclăindu-şi mâinile de sânge. Pentru ea nu mai exista altceva, decât această bucată de blană deja rece.

*

* *

Malko ajunse la două ore după plecarea lui Janos Ferenezi, după ce pierdu o oră pentru a găsi o maşină de închiriat. El găsise un Mustang la preţul unui Rolls. Cuprins între deznădejde şi furie, condusese pe drumul îngust cu optzeci de mile pe oră. Opri Mustangul pe drumul pietros şi înaintă spre turnul lui Phoebe. El avu o strângere de inimă când văzu Hillmanul. Phoebe era deci acolo.

Înţelese imediat că a ajuns prea târziu. Ghemuită în colţul cel mai întunecos al camerei, ea strângea la piept corpul inert al câinelui, fără să se mişte, cu ochii ficşi. El se apropie

şi se ghemui lângă ea.

— Phoebe.

Ea nici măcar nu tresări.

El o luă pe după umeri şi vru s-o facă să se ridice, fără însă să reuşească. Ea părea lipită de pardoseală. Ochii săi erau dilataţi şi sticloşi în acelaşi timp, cu o nuanţă de violet şi mai pronunţată ca de obicei. Ghemuit în faţa ei, el îi căută privirea:

— Phoebe, ce s-a întâmplat? Cine a fost pe aici?

Niciun răspuns, nici o umbră în ochii ei. El vru s-o ia de mână.

— Vino, vom pleca imediat...

Nu reacţionă în nici un fel. Deodată, un zgomot straniu şi înăbuşit îl făcu să tresară. Îi trebuiră câteva secunde ca să-şi dea seama că era zgomotul produs de inima lui Phoebe care bătea într-un ritm furibund şi care răsuna în liniştea camerei. Doar atunci el văzu urma a două înţepături pe antebraţ şi înţelese: fixitatea ochilor, starea de comă hipnotică, inima dereglată...

Ea fusese supusă unei şedinţe de tortură ştiinţifică şi nimeni nu rezistă unui interogatoriu sub narcoză.

Făcu o ultimă încercare de a-i disipa apatia, scuturând-o. Ar fi putut să-i vorbească unei statui de sare, la fel de bine.

Mâinile şi faţa îi ardeau. Singurul gest pe care-l făcea era de a mângâia cadavrul câinelui. Malko o examină cu atenţie. Sigur, el nu era medic, dar cunoştea efectul narcozei pe subiecte mai puţin echilibrate, ca Phoebe.

Ea părea victima unei crize de schizofrenie, declanşată de efectul drogurilor. Exista o singură şansă din zece ca ea să-şi revină în fire şi de a mai putea comunica cu lumea exterioară. Era aproape un reflex de autodistrugere. Supusă unei presiuni mentale fantastice, ea îşi găsise refugiul în nebunie ca să nu vorbească.

Singur, Janos Ferenezi ştia ce-a vorbit ea. Faptul că el plecase, nu era un semn bun.

Malko ezită. El ar fi vrut să-şi ţină promisiunea, dar a o transporta pe Phoebe în această stare, era practic imposibil. Dacă ar fi forţat-o să se mişte, ea ar fi devenit furioasă...

O privi pentru ultima oară şi îi pronunţă numele cu voce

joasă. Ochii ei nici nu clipiră. Cu inima strânsă, el ieşi, închizând uşa în urma sa. Biata Phoebe, ea nu va mai părăsi Negriul! Extraordinarii ochi mov îl vor urmări multă vreme.

Afară, cerul era plin de stele. Broscoii îşi începeau serenada.

Nenorocirea lui Phoebe îl făcuse să uite pe moment propria-i problemă. Dar acum ea revenea mai acut ca niciodată.

Unde era Janos Ferenezi şi ce ştia el?

Primul său reflex fu să se ducă la *Oracabeza.* Dar dacă tocmai asta aştepta ungurul? Nu exista decât un singur drum de la Negril la Montego Bay şi el îl putea aştepta la intrarea în oraş ca apoi să-l urmărească. La ora aceea nu era prea mare circulaţie.

El era poate ascuns prin apropiere ca să-nceapă imediat urmărirea lui Malko.

El porni maşina şi plecă spre şosea. Negriul era pustiu, cu excepţia unui camion care venea dinspre Savannah la Mar şi se târa cu douăzeci de kilometri pe oră. Malko îl depăşi înainte de Sundowners. Şi dacă Janos Ferenezi a aflat că trupul lui Guern se află pe *Oracabeza?*

El încercă să se gândească. Ce-ar fi putut să facă ungurul? Fred Perry era în stare să se apere. Sigur, mai era posibilitatea să se lase cumpărat, dar îi era frică şi în afară de asta, Ferenezi nu avea o asemenea sumă de bani la el.

Farurile albe luminau cele două ziduri de vegetaţie tropicală, întrerupte ici-colo de câte un teren de golf impecabil. Montego Bay nu era decât la douăsprezece mile. Malko reduse viteza.

Era ispitit să meargă până la United Fruit. Mergând încet, el se întoarse puţin spre oraş, după care se angajă pe Harbour Street. De-acolo se vede bine *Oracabeza,* la chei. Încărcarea se terminase şi la bord nu mai era nici o mişcare.

Malko îşi privi ceasul: *era* două şi jumătate.

În câteva ore, cargoul cu corpul lui Rudi Guern va pleca. Trebuia să-şi încerce norocul. El acceleră, întoarse pe United Street şi o luă pe strada care mergea de-a lungul mării. La Hotelul Chatam toate luminile erau stinse.

Lui Malko îi fu greu să adoarmă. Patul gol de lângă el îl

făcea să se gândească la Phoebe. Ochii violeţi ai tinerei fete dansau în fundul camerei ca o halucinaţie. În fine, tot sucindu-se în pat, adormi.

*

* *

Malko fu trezit de un coşmar îngrozitor: Janos Ferenezi ţinea îndreptat spre el un pistol automat. Îi vedea degetul apăsând pe trăgaci.

El se ridică într-o tresărire, exact în momentul în care ungurul apăsa pe trăgaci, în visul său.

Îi trebui o bună bucată de vreme ca să-şi răspundă la întrebarea dacă explozia fusese reală, sau visase. Pentru a-şi lămuri gândurile, el merse la geam şi privi marea.

O trombă de fum se ridica dintr-un punct situat la o milă în larg, în Mahoe Bay. Era o navă care ardea.

Malko se-mbrăcă cu toată viteza şi se duse în port. Strada era plină în ciuda orei matinale. Malko află rapid că *Oracabeza* fusese distrus de o explozie, puţin după plecarea sa. Acum tocmai dispărea în fundul mării. Minibomba japoneză modernă, nu mai mare decât o carte, făcuse treabă bună.

De astă dată Janos Ferenezi câştigase. Malko părăsi portul. Avionul său pleca într-o oră şi jumătate. Avea tocmai timpul necesar să-l prindă.

Capitolul XV.

Funcţionarul de la Emigrări răsfoi registrul său enorm după ce Malko îi dăduse paşaportul său. Dar, în loc să i-l înapoieze imediat ca de obicei, el decroşă un telefon şi formă un număr interior.

— Bill este acolo? întrebă el. Aş vrea să vină până aici o secundă.

Fără să-i restituie paşaportul lui Malko, el îl rugă:

— Fiţi amabil şi aşteptaţi aici câteva clipe, domnule, este vorba de o simplă verificare.

Malko se supuse. Asta nu-i spunea nimic bun, dar el avea deseori asemenea probleme. Nu-i mai rămâneau decât câteva ore pentru a lua o decizie irevocabilă: să trădeze, sau să nu trădeze. El nu aşteptă prea mult. Un tip înalt, bronzat, cu faţa agreabilă, venea spre el cu mâna întinsă.

— Bill Leyden. Am un mesaj pentru dumneavoastră. Vă rog frumos să mă urmaţi.

Malko intră într-un birou luminos împreună cu Bill Leyden. Pe uşă era o mică plăcuţă: „Federal Bureau of Investigations”. Tânărul funcţionar îi arătă un telefon.

— Va trebui să-l chemaţi la Washington pe domnul David Wise. El a cerut să-l contactaţi imediat ce ajungeţi în SUA.

Malko făcu numărul CIA: 351.1 1.00, un pic neliniştit. Această grabă, nu-i spunea nimic bun. Îi răspunse secretarul lui Wise, apoi patronul Direcţiei de perspective.

— Pe unde v-aţi plimbat? întrebă el imediat pe un ton puţin amabil.

Acest lucru nu-i prea era în obicei.

— În Europa, răspunse el evaziv. Nu aţi primit cumva o scrisoare?

Fu un moment de linişte la celălalt capăt al firului.

— Ba da. Mi-ar place să vorbim în jurul acestui subiect. Apropo despre voiajul dumneavoastră. Mi se pare că aţi fost în Grecia.

Malko oftă:

— Veţi fi foarte mirat când vă voi spune povestea mea…

David Wise tuşi înainte să-l întrebe:

— Aveţi cumva intenţia să plecaţi din nou?

Malko răspunse cu o voce amară:

— Fiţi sigur că n-am nici cea mai mică intenţie. Mă vor îngropa aici.

Celălalt tresări:

— Cum adică? Ce vreţi să spuneţi?

— Am să vă explic tot. Pentru moment, sunt obosit. Vin mâine la Washington.

El închise telefonul şi se-ntoarse spre Bill Leyden care nu scăpase nici un cuvânt din convorbire.

— Presupun că aveţi ordinul să nu mă scăpaţi din ochi.

Tânărul agent FBI roşi ca o fetiţă. Proaspăt absolvent al Universităţii Columbia, el nu era obişnuit cu brutalitatea lumii super agenţilor.

— Ei… nu.

— Aveţi o maşină?

— Da.

— Ei bine, vă rog să-mi faceţi serviciul să mă duceţi până la mine acasă. În felul acesta veţi fi mai liniştit. Locuiesc la Poughkeepsie, la şaizeci de kilometri pe drumul spre Parkway.

Un sfert de oră mai târziu, după ce recuperară valiza lui Malko, ei rulau pe Whitestone Express Way înspre nord, în Fordul gri al FBI-ului. Niciunul dintre ei nu vorbea, fiecare din alte motive: Bill din timiditate, Malko pentru că se gândea.

El era prins între trei focuri. Rudi Guern era de astă dată mort de-a binelea. Mai exista Sabrina ca să-l dezvinovăţească şi care putea fi şi ea foarte bine în fundul Hudsonului. Era singura însă, care putea depune mărturie, cu condiţia s-o regăsească.

Le trebuiră trei ore ca s-ajungă la Poughkeepsie. Bill Leyden se pierdu în labirintul de mici drumuri care duceau spre vila lui Malko, după ce părăsiseră şoseaua 52. Ei se opriră, în sfârşit, pe mica colină care domina valea Hudsonului.

— Puteţi să mergeţi să vă culcaţi, îi zise Malko lui Bill Leyden şi să dormiţi liniştit. Mâine vom pleca împreună la

Washington. Sunt mai multe hoteluri bune în oraş.

Tânărul ezită. Conştiinţa profesională îi spunea că trebuia să stea în faţa vilei, dar Malko părea sincer şi perspectiva de a dormi în maşină, nu-i surâdea. Malko îl asigură pe un ton amabil:

— Nu vă fie teamă, nu-mi voi lua zborul.

După o strângere de mână viguroasă, se-ntoarse şi coborî colina. Malko deschise uşa şi intră în vestibulul obscur.

Prima sa grijă fu să inspecteze vila în amănunţime, cu o enormă prudenţă. Nimic nu părea să fi fost atins. Ridică şi capota Falconului pentru cazul în care un glumeţ ar fi plasat un mic pachet cu dinamită la demaror. Nu găsi nimic suspect.

Îşi turnă un pahar de votcă „Krepskaia”, când zgomotul soneriei tulbură liniştea.

Îşi prinse pistoletul la centură şi ieşi pe terasă în spatele vilei. De-acolo sări fără zgomot în grădină şi, prin poarta vecinului, ieşi şi urcă pe colină în faţa celor două vile.

Vecina sa, doamna Astor, era în faţa porţii cu un plic în mână. Malko se grăbi să facă calea-ntoarsă, ca să-i deschidă poarta. Voluminoasa doamnă avea faţa luminată de un surâs şi el o invită câteva clipe înăuntru. Soţul ei lucra la New York şi ea se plictisea de moarte toată ziua.

— Iată scrisorile dumneavoastră, zise ea. Nimeni nu v-a căutat. Ah! Totuşi, doi domni, dar cred că nu pe dumneavoastră vă căutau.

— Doi domni? se nelinişti Malko în sinea lui. Oare FBI-ul începuse deja să-l ancheteze?

Doamna Astor profită pentru a se instala cu masa sa impozantă într-un fotoliu. Totul era să alunge zece minute de plictiseală.

— Ei au venit acum trei zile, îi spuse ea. Erau nişte domni foarte bine. Voiau să cumpere o vilă în această zonă. Vila dumneavoastră părea să-i intereseze foarte mult. Dar dumneavoastră nu vindeţi, nu-i aşa?

— Nu mă gândesc, replică Malko, lăsând să treacă o mare înghiţitură de votcă în lungul gâtului său uscat. Cum arătau aceşti doi domni?

Doamna Astor surâse maliţios:

— Ah! Ştiam că asta vă va interesa. Eu cred că erau străini. Aveau accent străin. Unul dintre ei era foarte înalt cu nas borcănat ca un indian. Celălalt era blond cu ochi foarte albaştri şi mustaţă. Un băiat foarte drăguţ. Desigur, era scandinav.

Malko nu mai asculta sporovăiala vecinei sale. În fantastica sa memorie trecea în revistă pe cei doi cântăreţi de banjo de la balul de carnaval din Bayerischer-Hof. Cei care eşuaseră atentatul împotriva sa – cei doi agenţi israelieni. Deci ei îi luaseră urma. Ei vor reveni, dacă nu cumva erau acolo pentru a-l pândi. Niciodată ei nu vor crede explicaţiile lui, mai ales cele referitoare la moartea lui Isaak Kulkin.

El se ridică şi-şi puse paharul pe masă:

— Mulţumesc, doamnă Astor. Cred că mă duc să mă odihnesc puţin.

Nu trecuseră zece minute când sună telefonul. El aşteptă câteva minute, înainte de a decroşa.

— În fine, aţi revenit.

Era vocea seacă a lui Janos Ferenezi. Coincidenţa era fortuită, dar dezagreabilă. Capcana se-nchidea din toate părţile.

— Am noutăţi plăcute pentru dumneavoastră, îi zise Malko ironic.

Ungurul avu un râs rece.

— În fine, aţi revenit la gânduri mai bune!

— Israelienii mi-au luat urma, zise Malko. Ei nu sunt animaţi de cele mai bune intenţii după câte se pare. Sper că le veţi putea servi urgent proba că nu eu sunt cel pe care-l caută. Dacă nu, tot inteligentul dumneavoastră eşafodaj cade.

— Idiotule, urlă Ferenezi, or să te omoare!

Malko, închise telefonul şi-şi turnă un al doilea pahar. Ferenezi nu ar ceda. Ultima sa şansă era Sabrina. Probabil de acolo ar fi trebuit să-nceapă. Pentru moment asta părea imposibil.

Unde ar putea fi aceasta? Trecu în revistă toate elementele coşmarului său, după ultima întâlnire cu

Sabrina. Ajunse la intervenţia căpitanului Pavel Andropov, zis Martin, apoi la plecarea sa de la New York. El analiza imaginea mintală pe care o păstra, ca şi când ar fi uitat ceva. Deodată se făcu lumină – veşmintele rusului. El nu era îmbrăcat ca un american.

Pantalonii săi – labă de elefant, pălăria sa grosolană de fetru maro, la fel ca şi costumul său larg, l-ar fi dat de gol peste tot.

Deci „Martin" nu era un clandestin. El aparţinea uneia dintre reprezentanţele ruseşti acreditate în SUA şi cel mai probabil la New York.

Ambasada rusă fiind la Washington, la New York nu rămâneau decât două asemenea organisme: Amtorgul – agenţia comercială care folosea personal puţin şi delegaţia permanentă la ONU. Malko eliminase Agenţia TASS. Ea nu folosea decât adevăraţi jurnalişti, informatori KGB.

Dacă el l-ar descoperi pe Pavel Andropov, ar putea ajunge poate, la Sabrina.

Se auzi un zgomot pe terasă. Malko sări din fotoliul în care se aşezase şi stinse lumina. Apoi dădu uşor perdeaua la o parte, cu pistoletul în mână.

O pisică se plimba pe planşeul de lemn. În mod cert, Malko devenise prea nervos.

Fu tentat să-i telefoneze lui David Wise spre a-i cere ajutorul. CIA l-ar găsi pe Pavel Andropov mai uşor decât el. Dar în acest timp el, Malko. Ar juca rolul iepurelui în vânătoarea de tigri, faţă de israelieni.

Acesta nu ar fi primul caz când israelienii ar lichida un om protejat de FBI.

Deci nu-i rămânea decât o soluţie; să dispară, să se ascundă la New York şi să-l caute pe „Martin". Într-un oraş cu şaisprezece milioane de locuitori era mai uşor să scape de asasinii care-l vânau, decât la Poughkeepsie.

În orice caz, el nu avea altă alegere şi temperamentul său se-mpăca mai bine cu lupta.

El îşi luă valiza pe care încă nu o desfăcuse. Din fericire, mai avea destui bani lichizi.

Era timpul să plece cu Falconul. Încuiase totul. Mai aruncă o ultimă privire spre marea fotografie a castelului

său, care trona pe şemineu. Oare când va veni ziua să se retragă acolo?

Bill Leyden urma să aibă prima sa decepţie profesională. Mai târziu, Malko îi va explica faptul că nu trebuie să ai încredere în nimeni. Dacă va mai exista un „mai târziu”.

Ieşind din Poughkeepsie, el mersese pe şoseaua 52, o milă. Brusc el viră pe un drum care ducea spre un cimitir de maşini vechi şi aşteptă.

Nu apăru nici o maşină. El îşi reluă drumul şi ţinu acceleratorul la podea până la Taconit Parkway..

*

* *

Bowery se născuse din unirea contra naturii a III Avenue cu IV Avenue, la înălţimea străzii nr. 9, în partea joasă a Manhattanului. Ea continuă până la Canal Street, unde dădea în cartierul polonez cu o mulţime de străduţe greţoase.

Pe lângă acestea, Harlemul era un cartier rezidenţial. Bowery reprezenta caricatura Americii, o stradă leproasă, împărţită în două printr-un square central, încadrată de cocioabe, terenuri virane; cimitire şi hoteluri dubioase. Strada era populată de prostituate şi vagabonzi de toate culorile. Nu exista rasism pe Bowery. Aici trona jegul şi mizeria. Toţi decăzuţii oraşului veneau să-mbătrânească acolo, omorându-se între ei pentru a trăi câteva zile în plus.

Malko coborî din rama rapidă a IRT la Cooper Square şi o luă pe jos pe Bowery. El îşi lăsase maşina într-o parcare de pe Strada 42, luând cu el doar mica sa valiză neagră.

Nimeni n-ar veni să-l caute acolo, aşa că era mai în siguranţă chiar decât pe lună.

Tot felul de umbre îl studiau ca să vadă dacă conţinutul buzunarelor sale meritau o lovitură de cuţit sau de sticlă. Aici puteai fi omorât pentru douăzeci şi cinci de cenţi. El se opri în faţă la Boweries Follies. Era un music-hall ca toate celelalte, numai că fetele erau între cincizeci şi şaizeci de ani. Fotografiile îţi făceau poftă să vomiţi.

Un tip îl opri şi îi propuse cu voce joasă o „călătorie”. El se făcu că nu aude. Totul era periculos în Bowery. La intersecţia cu Strada 4, era un hotel un pic mai curat decât

celelalte, Stanton-ul. Malko îşi ridică gulerul pardesiului ca să nu se vadă gulerul alb al cămăşii sale şi intră. Holul era luminat de un bec având puterea unei lumânări mijlocii. În spatele tejghelei era un tip cu antebraţul tatuat, care îi adresă un surâs vâscos.

— O cameră?

— Da.

— Doi dolari.

Malko, prudent, scoase un teanc mai mic, dar era încă prea mult. Ochii celuilalt se aprinseră. El se aplecă trimiţând o răsuflare de cheeseburger rânced:

— Nu aveţi plăcere să vă distraţi din întâmplare?

— Nu, zise Malko tranşant. Sunt obosit.

Cu părere de răii, tatuatul îi întinse lui Malko un formular pentru a-l completa. Malko scrise Jim Jones din Buffalo şi luă cheia camerei sale.

— Este la primul etaj, camera 6, zise gorila. Dacă vă schimbaţi părerea, eu sunt aici până la ora şase.

Trei sferturi din camerele hotelului găzduiau partide de poker, peşti sau vagabonzi în „voiaj”.

Camera lui Malko, era o sfidare a lui Conrad Hilton. Tapetul de pe pereţi data din perioada prohibiţiei şi cearceafurile se schimbau doar când erau alegeri prezidenţiale. Mirosul lavaboului negru şi jegos îţi făcea poftă să te speli într-o băltoacă. Prin fereastră, firma luminoasă a lui Joe’s Lunch Room clipea nemilos: perdelele fuseseră luate de un locatar nevoiaş.

Aplecându-se pe fereastră, Malko văzu un vagabond care, de fiecare dată când semaforul era pe culoarea roşie la colţul cu Strada 3, fugea să şteargă parbrizele şi farurile maşinilor pentru o monedă de zece sau douăzeci şi cinci de cenţi. Aici, în josul Manhattanului, mizeria era aproape la fel de feroce ca-n India.

Deprimat, Malko se-ntinse îmbrăcat în pat, după ce pusese şifonierul în dreptul uşii.

Cei care îi ştiau bunul gust, n-ar fi venit niciodată să-l caute la Stanton Hotel. Era o bază excelentă pentru a porni căutările sale.

*

* *

La numărul 136 pe Strada 67 era un imobil nu prea arătos, cu patru etaje şi cu un mic peron. Niciun drapel, nici un semn particular. Nici chiar o plăcuţă, dar aici locuiau toţi funcţionarii ruşi de la misiunea permanentă la Naţiunile Unite. Şefii sperau să evite la maximum contaminarea de capitalism...

Pe această porţiune a Străzii 67, între Park Avenue şi Lexington Avenue, erau puţine magazine şi nu erau clădiri din oţel şi sticlă. Cărămida roşie şi înnegrită de intemperii era regula de bază.

Malko se instalase în Falcon aproape de colţul cu Park Avenue. Prin oglinda retrovizoare, el supraveghea intrarea imobilului de la numărul 136. În felul acesta, el ar fi avut timpul să se ascundă sub volan. Prudent, el se aprovizionase cu sandwich-iuri şi sticle de bere. Strada 67 avea regim de sens unic. Dacă „Martin" ar fi ieşit cu maşina, el îl putea urmări uşor.

Spinarea îi era acoperită de sudoare. El îşi juca ultima carte. Îşi dăduse un răgaz de douăzeci şi patru de ore înainte de a se preda la CIA.

Timpul trecea foarte greu. După două ore, un grup mare de aproximativ cincisprezece persoane, bărbaţi şi femei, ieşiră din imobil. Nimeni n-avea maşină. Ei plecară pe jos spre Lexington Avenue, unde era staţia de metrou.

La ora unsprezece, Malko se hotărî să se mişte. Dacă rămânea prea mult în maşină, risca să fie remarcat. El parcă Fordul în Park Avenue şi se instală, ca pentru a dejuna, la cafeneaua mică din colţ. Nu se mai vedea nici o mişcare în casă. Ruşii se duseseră la serviciu şi urmau să se-ntoarcă seara. Malko se hotărî să întrerupă supravegherea la ora dejunului. Această reşedinţă putea fi sub supravegherea FBI-ului. El avusese grijă să-şi ascundă ochii strălucitori în spatele lentilelor fumurii, dar risca să fie reperat.

El merse pe jos până la Strada 50 şi prin Central Park, până aproape de Harlem. Epuizat, el îşi reluă supravegherea.

După-masa se scurse greu. Spre ora şase, funcţionarii

ruşi începură să se-ntoarcă acasă, cuminţi ca nişte şcolari. Malko se hotărî să părăsească locul. O oră mai târziu, era din nou pe Bowery după ce-şi lăsase maşina în aceeaşi parcare. Stanton Hotel îl cază pentru acelaşi preţ. Camera era la fel de murdară, dar mirosul oribil omorâse ploşniţele. El luă două pastile de nembutal şi se culcă, tot îmbrăcat. Nu înaintase cu nici un pas.

În ziua următoare, ploua. Dimineaţa trecu la fel de greu. Cunoştea aproape fiecare piatră a casei cenuşii şi începuse să memoreze figurile cumetrelor care-şi făceau cursele cu bigudiurile pe cap.

El se duse din nou la cafenea pentru a-şi lua dejunul. Văzând aerul său de om îngândurat, chelnerul care-l servea îl întrebă dacă nu vrea să câştige nişte bani. Ei aveau nevoie de un scufundător.

La ora patru după masă, avea poftă să dea telefon şi să-l ceară pe căpitanul Pavel Andropov. Cel puţin în acest fel ar fi provocat un pic de animaţie. Căpătase un junghi la ceafă, tot uitându-se în oglinda retrovizoare.

Şi cu toate acestea, de atâta timp, nu zărise nimic interesant.

El părăsi locul complet descurajat. Ori raţionamentul său era greşit, ori Pavel Andropov era plecat, ori… alte mii de ipoteze. Numai ideea de a mai sta o zi la marginea trotuarului Străzii 67 îi producea greaţă. El se hotărâse să schimbe locul, luând în vizor Amtorgul – reprezentanţa comercială rusă. Avea mai puţine şanse de a-l găsi pe rus, dar în situaţia în care era…

Pentru à căpăta curaj, îşi oferi o noapte la Sheraton Inn, un fel de motel aflat pe Strada 7, frecventată mai ales de turişti de categorie mijlocie. Cel puţin era mai curat decât hotelul de pe Bowery. Pentru prima dată, Malko se trezi cu moralul ridicat. Continua să cadă într-una o ploaie măruntă şi maşinile circulau într-un flux continuu punctat de claxoanele furioase.

Anuarul telefonic îi oferi informaţia că Amtorgul este situat pe Strada 30, între Broadway şi Strada 7, într-un cartier plin de croitorii şi de depozite în acest fel îi era mai uşor să treacă neobservat.

Avu de furcă până să găsească Amtorgul. Sediul instituţiei ruse era marcat printr-o discretă plăcuţă arămie, pe o clădire comercială murdară. Camioane descărcau mărfuri în toată strada şi Malko care-şi garase maşina un pic mai departe, nu atrăgea deloc atenţia. În acest cartier, nu lipseau tipi care hoinăreau cu mâinile în buzunare.

Mişcarea în clădire era mai intensă şi supravegherea mult mai obositoare. Dimineaţa. Trecu repede. Un pic înainte de prânz, Malko fu acostat de o fată înaltă cu ochelari negri, un impermeabil alb şi un dinte fals de argint. Ea trecu de mai multe ori prin faţa lui şi în final îi spuse:

— Dacă vrei să vii puţin, nu locuiesc departe. Preţul este zece dolari.

În final, ea plecă cu un şofer de camion. Nu exista nici un restaurant în împrejurimi, din care el să poată supraveghea intrarea imobilului şi lui Malko începuse să-i fie foame.

Deodată foamea sa dispăru.

„Martin”, tocmai coborâse dintr-un autobuz. Era aceeaşi faţă zbârcită cu ochi reci şi duri, cu vechea sa pălărie şi costumul cu două măsuri mai mare. El intră în clădire fără măcar să-ntoarcă faţa. Malko se ascunsese între două camioane. Trebui să se stăpânească pentru a nu striga de bucurie. Vru să se ducă să caute o cabină telefonică pentru a-l alerta pe David Wise, dar se răzgândi. Cu cât va afla mai multe, cu atât mai bine pentru el.

El se duse până la Broadway, înghiţi un hamburger din două înghiţituri, bău o sticlă de bere într-o cafenea şi-şi reluă pânda.

Spre ora patru, o mică Chevelle cenuşie se încadră în şirul de maşini. „Martin” conducea singur şi Malko abia avu timp să sară în maşina sa şi să demareze, pentru a-i regăsi pe rus oprit la semafor pe Macy’s la intersecţia cu Strada 34. Prudent, el lăsă un taxi între ei doi.

Acum începu o cursă ciudată prin New York. „Martin” viră la dreapta pe Strada 36, mergând spre est. Traversară astfel tot Manhattanul, apoi rusul se angajă pe Queen’s Midtown Tunnel. El intră pe cealaltă parte a lui East River, în decorul negustorilor de maşini, supermarket -urilor şi staţiunilor service din Queen’s.

El pătrunse pe Queen’s Boulevard, ca pentru a merge spre Aeroportul La Guardia, dar părăsi Queen’s Boulevard, pentru a intra pe Woodside Avenue, rulând foarte încet, ca şi când ar fi căutat ceva. Cu metroul său aerian, buticurile sale cu preţuri reduse şi imensele sale parcări, era unul din cele mai triste şi bătrâne cartiere ale New York-ului. De altfel, mergând spre Jamaica Bay, Woodside Avenue nu mai era împrejmuită decât de terenuri virane şi depozite. Ploaia sporea tristeţea pietrelor înnegrite.

În faţa lui Malko, mica Chevelle mergea din ce în ce mai încet. Ea se opri între străzile 37 şi 38, în lungul unei palisade acoperite cu vechi afişe. Silueta sumbră a podului Long Island Railroad se vedea prin ploaie la vreo sută de metri. Malko îşi opri maşina în spatele unei enorme semiremorci aflate în pană.

„Martin” coborâse. El merse încet până la pod, se uită în jurul său, se-ntoarse şi dispăru în spatele unui stâlp metalic, reapăru, tot timpul cu mâinile în buzunare. Părea a căuta pe cineva.

Manevra sa dură cinci minute. Trecu un tren care făcu să tremure şarpanta metalică. Ca şi cum aceasta ar fi fost un semnal pentru rus, el plecă spre maşina sa. Fără a mai arunca o privire înapoi spre pod, el demară, întoarse în loc şi plecă pe unde venise, atât de repede, că Malko abia avu timp să se ascundă în spatele unui camion. Dacă ar fi părăsit ascunzătoarea şi s-ar fi urcat în maşină, „Martin” l-ar fi văzut.

La rândul său, el merse spre pod, fără să se grăbească. Acolo, în continuare, nu se arăta nimeni; era un loc bun pentru a omorî pe cineva. Din când în când, un autobuz sau un camion trecea aruncând o trombă de apă murdară.

Ce-o fi făcut rusul acolo? Malko merse pe acelaşi traseu, întorcându-se de jur împrejurul fiecărui stâlp. O fi fost vorba de o întâlnire ratată? Şi totuşi, el nu aşteptase prea mult timp.

Malko examină cu grijă toţi stâlpii de oţel pentru a vedea dacă nu a lăsat vreun mesaj ascuns. Din fericire, ploaia se înteţise şi nu trecea nimeni pe care să-l intrige strania sa manevră. Trecu o maşină de-a poliţiei dar nici unul dintre

cei doi poliţişti nu-l băgară în seamă. Pentru a doua oară, Malko refăcu traseul rusului, fără să găsească nimic.

Se opri uimit, tocmai când un tren trecea pe de-a supra capului său.

Astfel, descoperi obiectul: o cutie mică şi netedă, de mărimea unui pachet de ţigări, agăţată aproape la doi metri de una din grinzile metalice.

Malko se-nălţă în vârful picioarelor şi o prinse în vârful degetelor, reţinând cu grijă amplasamentul ei. Cutia era foarte uşoară şi conţinea probabil hârtii. În mod sigur cutia nu era acolo de mult timp, căci metalul cenuşiu era încă foarte curat. Malko voia s-o deschidă, când deodată, îi veni o idee. Dacă „Martin” lăsase cutia acolo, era pentru cineva care trebuia să vină s-o ia.

El o puse la loc. Ea se lipi uşor de grindă: era o cutie magnetică. Malko părăsi adăpostul şi începu să se caţere de-a lungul taluzului. El s-ar fi urcat în maşină, dar era vizibil ca o muşcă într-un pahar cu lapte.

Începu să se plimbe răbdător în lungul căii ferate. Nu putea fi văzut de pe drum, în schimb el putea vedea orice maşină care mergea pe sub pod. În sinea sa, jubila. După atâtea ghinioane avea şi el un pic de noroc. Numai de-ar fi continuat aşa.

Trecu o oră fără ca nimic să se-ntâmple, cu excepţia unui început de guturai. Ploaia fină trecea prin pardesiul său de. Caşmir bleu. Din când în când sufla câte o rafală de vânt siberian. De câte ori trecea un tren, el primea în faţă o palmă murdară şi îngheţată.

Puţin câte puţin, entuziasmul său se estompa: persoana căreia îi era destinat mesajul, putea aştepta noaptea, sau ziua următoare.

Malko se străduia să-şi facă creierul îngheţat să lucreze. Nu, era imposibil. „Martin” nu şi-ar asuma un astfel de risc. Copiii sau bluzoanele negre puteau să zărească cutia metalică şi s-o fure, sau s-o ducă la poliţie. Ea trebuia deci, să rămână acolo, cât mai puţin timp posibil. O maşină venind dinspre New York, trecu pe sub pod. Lui îi păru că redusese imperceptibil viteza, dar continuă să meargă spre

Jamaica[15]. Era un mic Corvair alb, prost întreţinut, cu o antenă de radio ruptă. Aburul care acoperea geamurile ascundea interiorul. El se ascunse după o bornă. Trei minute mai târziu, Corvair-ul reapăru.

Malko avu timpul să vadă prin parbriz o siluetă de femeie, apoi se retrase. Maşina opri sub pod. Se auzi trântindu-se o portieră şi aproape imediat, Corvair-ul reapăru la celălalt capăt al podului, mergând spre New York.

Uitând de orice prudenţă, Malko coborî taluzul în fugă, împroşcându-şi costumul elegant de alpaca şi pardesiul cu noroi. Îi trebui o secundă ca să-şi dea seamă că pacheţelul fusese luat. Corvair-ul era deja departe. El fugi la maşina sa, porni şi demară în trombă pe urmele celeilalte maşini. În principiu, el trebuia s-o ajungă pe Woodbine Avenue, afară de cazul în care conducătoarea lui, nu era deosebit de prudentă şi nu se va pierde prin labirintul de străzi mici şi triste din Queen’s.

Circulaţia era fluidă, din fericire. La al treilea semafor la culoarea roşie, Malko zări mica maşină albă.

El reduse viteza, lăsând mai multe maşini între ea şi el. Nu era momentul să comită vreo imprudenţă. Femeia care conducea, putea fi Sabrina. El nu-i văzuse faţa.

Acum ei mergeau spre New York, aproape pe acelaşi drum ca „Martin”. El se găsea pe urmele unei reţele ruse clandestine, operând la New York. Ar fi putut anunţa CIA şi FBI-ul, dar n-ar fi câştigat mare lucru. Americanii nu s-ar grăbi să prindă toate ramificaţiile reţelei şi le-ar fi rămas timp suficient ca să-l lichideze pe Malko. El nu putea rămâne o veşnicie în Bowery, în faţa lui, Corvair-ul rula cuminte. Nu o putea vedea prin geamul din spate pe cea care conducea şi a încerca să-l depăşească, ar fi însemnat să-l ispitească pe diavol, dacă ar fi fost Sabrina.

Ei se-ntoarseră în Queen’s Boulevard şi Malko fu obligat să mai reducă distanţa, traficul fiind mai mare.

Intrarea în Queen’s Midtown Tunnel era blocată ca de obicei de numeroase camioane care veneau dinspre Long Island Expressway. Corvair-ul reuşi să se fofileze în faţa unei

[15] Cartier sărac, în mare parte locuit de negrii (n.a.).

enorme semiremorci. Malko o pierdu din vedere cu o strângere de inimă. Dacă nu o va mai găsi, va trebui să ia totul de la capăt. Traficul continua însă normal. La rândul său, plăti cei douăzeci şi cinci de centţi şi intră în tunel. Cum şoseaua intra într-o curbă, Malko zări Corvair-ul în faţa camionului care-i despărţea.

La ieşirea din tunel, ea vină la stânga pe Second Avenue, apoi imediat la stânga pe Strada 36 pentru ca apoi să urce din nou spre nord prin faţa edificiului Naţiunilor Unite. Malko era cu simţurile-ncordate. Ea putea intra într-un garaj, unde nu era uşor s-o urmărească. Continua să plouă torenţial.

Corvair-ul reduse viteza şi vină la dreapta pe First Avenue. Chiar când semaforul arătă culoarea roşie, ea vină pe Strada 52. Malko rămase oprit în spatele unui taxi. La New York este interzis să virezi la dreapta pe culoarea roşie. Îl claxonă insistent pe taximetristul dinaintea lui, dar acesta nu mişcă un milimetru. Semaforul se schimbă pe verde şi taxiul înadins demară încet, pentru a-şi arăta dispreţul.

Malko vină pe Strada 52.

Corvair-ul era parcat acolo, la o sută de metri. Avu timp să distingă o siluetă feminină fugind prin ploaie, escortată de un portar galonat cu o umbrelă gigantică.

Se opri pe al doilea culoar în spatele Corvairului şi fugi până la intrarea luxosului imobil.

Acesta era un pic retras, despărţit de stradă printr-o grădină.

Femeia care condusese Corvair-ul era cu spatele, îmbrăcată într-un impermeabil de plastic alb. El îi zări doar picioarele şi avu un mic şoc. Era de necrezut, dar el nu cunoştea decât o fată cu picioarele atât de perfecte şi aceasta era Sabrina.

Din stradă el văzu cum necunoscuta luă scrisori dintr-o cutie şi dispăru pe un culoar la stânga pe hol. Niciodată ea nu se-ntorsese cu faţa sau din profil. Dar el reperase cutia din care-şi ridicase corespondenţa. Era a doua mergând spre stânga în rândul de jos.

El se urcă din nou în Falconul său. Strada 52 se termina o sută de metri mai departe, într-o fundătură care surplomba East River Drive. O scară din piatră făcea legătura între cele

două nivele. Era un cartier şic, la doi paşi de Sutton Place. Malko îşi parcă Falconul şi se întoarse. Apoi porni pe aleea care ducea spre intrarea la numărul 425. Într-un asemenea imobil la New York nu eşti lăsat să intri dacă nu eşti cunoscut. Locatarii plătesc sume fabuloase ca să fie găzduiţi acolo zi şi noapte. Nu există negustori, aspiratoare sau cerşetori.

Malko merse direct la birou. Portarul duse mâna la cascheta sa brodată care l-ar fi făcut să moară de invidie chiar şi pe MacArthur. Alura distinsă a lui Malko îl îndemna la politeţe.

— Domnul caută pe cineva?

— Domnul Julien Bach?

Celălalt consultă rapid o listă mare aflată pe tejghea şi scuturâ din cap.

— Regret, dar acest domn nu locuieşte aici.

— Ah! zise Malko, probabil că stă la 423. Sunt dezolat.

Portarul îl urmări cu o privire dispreţuitoare. Lui nu-i plăceau necunoscuţii care veneau să ceară informaţii. Malko avusese timp să vadă ce-l interesa. Cutia poştală a necunoscutei corespundea apartamentului 2B. El văzuse de asemenea că imobilul avea şi o grădină interioară. Acolo, pereţii erau prevăzuţi cu scări de incendiu, detaliu care ar fi putut servi la nevoie.

El se urcă în maşină şi decise că merită un pic de odihnă. A doua zi, urma să-şi reia postul de pândă. Era aproape sigur că a descoperit refugiul Sabrinei.

Acum trebuia s-o încolţească şi s-o forţeze să mărturisească, lucru ce nu era prea uşor, mai ales că luând în consideraţie modul în care-l păcălise, se dovedea a nu fi chiar o călugăriţă. De data asta, el era decis să facă orice. Sabrina era singurul zid care-l despărţea de cimitirul liniştit din satul său, Liezen.

Capitolul XVI.

Era ea, Sabrina.

O senzaţie în acelaşi timp fierbinte şi glacială îl încercă pe Malko. În grabă, el reuşi să se ascundă în spatele unei cabine telefonice, pentru a rămâne în afara câmpului vizual al tinerei femei. El o analiză cu minuţiozitate şi în acelaşi timp cu nostalgie. Picioarele ei somptuoase nu se vor mai încolăci în jurul corpului său; sub bluza de mătase el îi ghicea sânii pe care-i mângâiase de atâtea ori.

Faţa ei încadrată de părul brun-roşcat, cu gura largă arătând la iveală nişte dinţi atât de perfecţi încât păreau falşi, îi dădea un aer de madonă.

Soarele revenise şi mini-vizonul îi scotea în evidenţă picioarele perfecte mult mai sus de genunchi. Malko remarcă cu satisfacţie că doi bărbaţi întorseseră capul după ea, deci nu era singurul vulnerabil.

Ea mergea repede şi o luă la dreapta pe First Avenue pentru a se opri în faţa vitrinei florăriei, pline cu enormi trandafiri ambalaţi. Apoi, ea traversă şi merse pe Strada 52 spre Second Avenue. Pietonii erau numeroşi şi Malko nu risca să fie recunoscut. Sabrina mergea cu un pas vioi şi nu se uita la nimeni.

Ea trecu de Second Avenue şi traversă pe celălalt trotuar. Malko se întreba care-i era ţinta. Nu exista nici un butic elegant în acel loc, ci doar cafenele dubioase şi angrosişti.

Ea mergea acum pe Third Avenue la Tony. Tony era un vestigiu al trecutului, un băcan italian cum nu se mai află decât în Bronx, sfidând supermarketurile, vânzând de toate într-un haos de salamis, de prosciutto, de legume.

Singura concesie făcută spiritului new yorkez, era faptul că ţinea deschis până la ora unu dimineaţă şi livra marfa în sacoşe din hârtie cenuşie care apoi serveau la depozitarea gunoiului.

Malko traversă strada şi o observa în continuare pe Sabrina prin reflectarea imaginii în vitrina unui mic magazin din apropiere. El o văzu îngrămădindu-şi cumpărăturile într-

o sacoşă enormă şi vorbind cu Tony ca doi vechi prieteni. Ea locuia deci în cartier de mult timp.

El ar fi dorit să apară în faţa ei, să vadă ce mutră o să facă.

Din nenorocire, neavând nici o probă, el nu-şi putea prezenta acuzaţiile. Era cuvântul său, contra cuvântului ei. Sabrina reprezenta firul care-l lega încă de viaţă. Dacă ea ar fi fost călcată de un autobuz, nu-i rămânea decât să-l caute pe Janos Ferenezi. În apartamentul ei, ar fi găsit poate, un indiciu, o probă. Oamenii sunt câteodată imprudenţi – chiar şi profesioniştii.

Sabrina ieşea din magazin. Privirea sa se opri o secundă în spatele lui Malko, apoi se-ntoarse. Semaforul arăta acum culoarea verde la Strada 51 şi un şir de maşini începu să înghită asfaltul de pe Third Avenue spre nordul Manhattanului.

Tânăra făcu semn unui taxi „Checker” care opri în apropierea ei. Vehiculul viră imediat la stânga pe Strada 58 spre vest. Ea îşi lăsase cumpărăturile la Tony. Din momentul în care taxiul ieşi din raza sa vizuală, el merse din nou pe Strada 52 cu paşi mari şi nu-şi încetini mersul, decât atunci când în raza sa vizuală apăru imobilul cu numărul 425. Portarul galonat se plimba prin faţa intrării. Malko nu ştia sub ce nume locuia Sabrina.

În cinci minute, el puse la punct un plan. Fără să se grăbească, el începu să se plimbe în faţa intrării imobilului, privindu-şi ostentativ ceasul, din când în când.

După cinci minute, el se apropie de portar şi scoase din buzunar o hârtie de cinci dolari.

— Aştept o doamnă, zise el. Ea nu va întârzia să coboare. Vă rog să fiţi aşa de amabil să-mi chemaţi un taxi pe stradă şi să mi-l aduceţi căci nu vreau să ratez întâlnirea.

Celălalt duse mâna la caschetă. Biletul era deja în fundul portofelului său. Plecă în fugă spre colţul străzii. Malko nu avea mult timp la dispoziţie. La această oră era plin de taxiuri libere. El intră în fugă. Numărul apartamentului îi era gravat în minte: 2B.

Se năpusti în ascensor şi apăsă pe butonul pentru etajul doi. Culoarul era liber. Găsi uşor intrarea apartamentului

2B. La stânga ieşind din ascensor. Bineînţeles, uşa era încuiată, dar în apropiere, era o altă uşă ducând spre scara de incendiu.

Malko o împinse. Era ziua sa norocoasă. O ferestruică dădea în grădină. O împinse şi se aplecă în afară pentru a repera fereastra care corespundea apartamentului 2B.

Restul fu uşor. Malko coborî cele două etaje şi ieşi în grădină. La doi metri deasupra capului său era scara de incendiu care ducea la apartamentul 2B.

În apropiere nu era nimeni.

Luându-şi elan sări şi se prinse de bara verticală. Se reechilibra şi începu să se caţere repede în lungul scării exterioare.

Fereastra de la palierul etajului doi era închisă. Aceasta nu era o piedică. El sparse geamul cu cotul. Zgomotul se confundă cu vuietul din oraş. În faţa imobilului, portarul se întreba probabil unde era clientul său atât de generos.

Batantul inferior închis, el se strecură în interior şi trase perdeaua pentru a ascunde geamul spart. Chiar dacă portarul ar fi pornit în căutarea sa, el n-ar fi putut verifica imediat cele o sută zece apartamente.

Malko se trezi într-o chicinetă clasică foarte bine aranjată. Două farfurii curate se uscau pe chiuvetă. Inspectă rapid pereţii şi nu găsi nimic interesant. Apoi învârti mânerul uşii. Camera era în semiîntuneric. Căută comutatorul electric, când o voce îl pironi în loc:

— Bun venit, Herr Linge. Vă rog să nu vă mişcaţi.

Urmă un clic şi trei becuri se aprinseră în acelaşi timp.

Căpitanul Pavel Andropov şi Janos Ferenezi erau aşezaţi pe un divan. Ungurul, aparent nu avea armă, dar rusul ţinea aţintit asupra lui un pistol automat negru de fabricaţie necunoscută.

— Este o surpriză nu-i aşa? zise ungurul cu vocea sa aspră. V-a trebuit mult timp până să veniţi. Noi vă aşteptam din ziua când aţi început să daţi târcoale delegaţiei noastre. Aţi fost văzut şi identificat.

El râse ironic:

— Ţineaţi atât de mult s-o vedeţi pe frumoasa dumneavoastră Sabrina...

Creierul lui Malko se golise dintr-o dată. Depusese atâta efort ca să ajungă aici. El se lăsă să cadă pe un scaun:

— Ei bine, aţi câştigat!

Janos Ferenezi îşi trecu mâna prin păr. În mod bizar, el părea plictisit. Buzele sale abia se mişcară pentru a spune:

— Nu. Acum suntem obligaţi să vă suprimăm. Dumneavoastră ştiţi acum prea multe lucruri şi nu sunteţi atât de suplu.

— Nu atât de suplu, confirmă cu un aer dezolat „Martin”.

— Nu este o măsură pe care o luăm cu prea mare plăcere. Noi am investit mulţi bani şi multă muncă în această operaţiune…

„Martin” ridică capul, din ce în ce mai trist: bună şi contabilitatea asta.

Malko le examina feţele nu prea speriat. Ce circ or mai pregăti?

— Mă veţi omorî aici?

Ungurul surâse, deloc liniştitor:

— Există destule cotloane de jur împrejurul lui Jamaica Bay. Acolo vă vor găsi în zece ani, sau niciodată. Noi vom pleca într-o oră.

De astă dată pe Malko îl trecu un fior. El vorbea serios. Pavel Andropov decroşă telefonul. Conversaţia fu în limba rusă. El închise şi îi oferi o ţigară lui Malko.

Cei trei oameni rămaseră tăcuţi o perioadă îndelungată. Deodată Malko întrebă:

— Din moment ce tot o să mor, aş vrea să ştiu cel puţin un lucru: cum aţi reuşit să faceţi fotografiile trucate?

Pavel Andropov izbucni într-un râs puternic:

— Bună idee, nu *goloubcik*[16]*!*

El se ridică şi deschise ultimul sertar al unei mobile. Răscoli câteva secunde şi scoase un obiect nedefinit. Rusul îl desfăcu cu un gest sec şi şi-l aplică pe faţă. Malko scoase o exclamaţie: erau trăsăturile lui!

Rusul izbucni într-un hohot de râs şi îi aruncă obiectul.

Acesta era rece la pipăit şi suplu, din cauciuc, din culoarea cărnii de om, foarte fin.

— Este un amestec din plastic şi cauciuc, explică mândru

[16] Porumbelule (n.a.).

„Martin”. Este o descoperire a serviciilor noastre tehnice. Acesta imită atât de bine pielea umană, încât poţi să le confunzi şi, la fotografiere este imposibil să descoperi şmecheria…

— Dar cum aţi obţinut această mască?

Rusul se umflă în pene:

— Graţie porumbiţei noastre. Tu dormeai atât de bine camarade… Nu ţi-ai dat niciodată seama că ea îţi lua mulajul feţei în timpul somnului. Avea nevoie doar de câteva minute. Poate că ai avut un coşmar şi nimic altceva. Apoi, a fost de ajuns să adune câţiva figuranţi într-un loc liniştit…

El puse masca la loc în sertar.

— Asta mai poate fi de folos camarade, zise el, clipind din ochi. Pentru că nimeni nu ştie că tu eşti mort…

Janos Ferenezi îşi privi ceasul şi spuse ceva în rusă. Căpitanul Pavel Andropov luă deodată o faţă severă:

— O să fii cuminte! ameninţă el.

Băgă mâna în buzunar şi scoase o siringă metalică strălucitoare:

— Dacă nu… Pfui. Era acid prusic.

— Să mergem, zise Ferenezi, ridicându-se.

În mod vizibil, el nu aprecia vorbăria colegului său.

Malko se ridică ascultător. Pe moment, nu putea face altceva. El nu era sigur că adversarii săi vor într-adevăr să-l omoare.

Cei trei oameni se-nghesuiră în ascensorul neîncăpător. Jos, nu întâlniră pe nimeni. Portarul se schimbase şi cel nou îi salută respectuos. Ultima şansă a lui Malko se pierdea.

Un Ford mare verde aştepta în faţa porţii, cu motorul pornit. Andropov îl împinse pe Malko înăuntru. Janos Ferenezi se instală alături de Malko. Un necunoscut era deja în maşină. Şoferul avea o faţă inexpresivă. El demară fără să scoată nici un cuvânt. Din momentul în care intrară pe Second Avenue, omul care se găsea lângă Malko scoase din buzunar un obiect gros ca o carte de buzunar şi-l cuplă la un fir roz care-i atârna de ureche, ca şi cum ar purta o proteză auditivă. Imediat se auzi un zgomot slab şi o voce spuse ceva în ruseşte. Omul ascultă şi zise doar:

— Da.

Apoi el îşi aranja emiţătorul radio. Malko, în ciuda situaţiei tragice, îşi stăpâni un surâs. Erau în plin New York şi spionii ruşi comunicau liniştiţi prin radio, sub nasul FBI-ului!

Era vorba de un radioemiţător care funcţiona pe 63 MHz cu baterii reîncărcabile de nichel – cadmiu, cu o rază de acţiune între trei sute de metri şi cinci kilometri, o mică minune a tehnicii fabricată în laboratoarele KGB-ului. El privi mai atent în interiorul maşinii. La picioarele sale se găsea un aparat ciudat, pe care el îl categorisi ca fiind un copiator instantaneu ultramodern…

O altă cutie neagră a cărei utilizare el n-o bănuia, era pusă alături. Inocentul Ford verde, era un laborator ambulant al KGB-ului.

Ei trecură prin faţa sediului Naţiunilor Unite şi pătrunseră în Queen’s Midtown tunel. Malko mai făcu o descoperire. Portierele maşinii erau comandate de şofer… Odată aflaţi în tunel, ei înaintară la relanti. Era ora cea mai proastă pentru a merge prin Queen’s. Pavel Andropov era furios. De mai multe ori îşi aruncă privirea anxioasă prin geamul din spate. În final, el scoase o sticlă plată de jumătate de kilogram cu votcă şi bău pe nerăsuflate.

Puse apoi sticla pe banchetă între el şi şofer. În mod ostentativ, Janos Ferenezi afişă o grimasă de dezgust.

În timpul trecerii prin tunel, Andropov bău de mai multe ori din sticlă. Metru cu metru, ei se apropiau de ieşirea din tunel. Urma Long Island Freeway şi Jamaica Bay. Malko nu mai era grăbit. Nervozitatea rusului nu-i spunea nimic bun. El înţelese că de astă dată va muri.

Capitolul XVII.

Sergentul Al Moore era foarte prost dispus. Şase oameni erau bolnavi în comisariatul său şi el lucra câte douăsprezece ore pe zi, fără să câştige un dolar în plus, pentru că în poliţia new yorkeză nu existau ore suplimentare.

Atunci se răzbuna pe contravenient. El, de obicei un om blajin, îşi oferea un festival de contravenţii. Aerul de oameni prinşi cu mâţa-n sac al victimelor sale, îi încălzea un pic inima.

Din nenorocire, ieşirea din Queen's Midtown Tunnel, oferea puţine ocazii de a întocmi procese verbale. Nenorociţii de şoferi care ieşeau pe jumătate asfixiaţi din tunel, mergând cu zece mile pe oră, ar fi putut să-l servească din mers cu foc pentru a-şi aprinde ţigareta. Astfel că, Al Moore rezemat de cabina de la ieşirea numărului patru privea defilarea maşinilor, cu un aer indiferent, aproape fără speranţă.

Deodată, ochii i se luminară şi se ridică.

Un Ford verde se pregătea să accelereze după ce plătise taxa de douăzeci şi cinci de cenţi. Al Moore îi făcu semn să oprească şi-şi aplecă faţa trudită de poliţist bătrân pe geamul portierei încă deschis.

— Ce-i aia? întrebă el cu vocea sa cea mai autoritară.

Degetul său arăta în direcţia sticlei aşezate în apropierea şoferului.

Al Moore măsura un metru nouăzeci. Cu pistolul său calibru 45 atârnat la centură, cu uniforma sa bleu şi cu casca sa de culoarea bronzului, părea redutabil.

Pavel Andropov se bâlbâi:

— Nu este nimic. Am scos-o eu din buzunar pentru că mă deranja...

Al Moore întinse mâna şi luă sticla. Cu arătătorul său întins îi arătă nivelul.

— Aşa deci, vă jena nu? Dumneavoastră nu ştiţi că în Statul New York este interzis să bei când conduci? Haideţi!

Amândoi daţi-mi actele.

Şoferul îl privi pe Andropov îngrozit. Un alt poliţist mai tânăr se apropia deja de Ford şi se plasase deja în faţa capotei sale. O maşină de patrulare a poliţiei era oprită la zece metri mai departe şi cei patru poliţişti de la bord asistau liniştiţi la scenă.

— Permisul dumneavoastră, repetă Al Moore, de data asta cu voce mai autoritară.

Janos Ferenezi îi spuse ceva cu voce joasă lui Pavel Andropov şi acesta scoase un portofel mare din buzunar. Malko ţinea încontinuu ochii aţintiţi asupra poliţistului, doar i-o prinde privirea, dar pe moment acesta nu dădea nici o atenţie pasagerilor din maşină.

Incidentul avea să se rezolve printr-o amendă de cincisprezece dolari. Deodată avu o inspiraţie. Cu o voce care să pară cât mai mult a om beat, el strigă:

— Arată-i dom’le permisul blegului ăsta şi să ne cărăm odată! Mie nu-mi plac poliţiştii.

Crezu că poliţistului o să-i iasă ochii din orbite. Acesta dusese deja mâna instinctiv la crosa pistolului.

— Ah! Există şi un mic arţăgos! Haideţi, toată lumea jos din maşină…

Tensiunea era insuportabilă în interiorul maşinii. Cu nervii încordaţi la maximum, Malko aştepta reacţia lui Janos Ferenezi. Cu fiecare secundă, şansele sale creşteau. Poliţistul se retrăsese un pas şi-şi scosese arma. Văzând scena, poliţiştii din maşină veniră să înconjoare Fordul verde.

Malko le-ar fi sărutat bocancii.

Unul dintre ei încercă să deschidă portiera din spate şi nu putu. Sergentul Al Moore îl apucă pe Pavel Andropov de umăr.

— Haideţi, repede jos!

Fără să mai aştepte răspunsul el deschise portiera şi îl trase pe rus jos din maşină. Acesta nu opuse nici o rezistenţă. Nu putea să încerce nimic. Toţi cei şase poliţişti erau gata să tragă. Atunci, Janos Ferenezi, palid şi scuturat de ticuri, se dădu jos din maşina şi închise portiera. Înainte ca Malko să fi putut coborî, se apropie de poliţist şi-i arătă

un paşaport diplomatic unguresc:

— Eu sunt membru al delegaţiei ţării mele la Naţiunile Unite, spuse el într-o engleză perfectă. Trebuie să ne lăsaţi să plecăm imediat.

Sergentul, impresionat, luă documentul şi-l examină, apoi i-l restitui:

— Pentru dumneavoastră e-n regulă domnule. Dar celelalte persoane au şi ele paşaport diplomatic?

Urmă o secundă de zăpăceală, de care Malko profită pentru a striga:

— Janos, nu-i mai vorbi acestui incult!

El risca totul. Rusul aşezat lângă el putea să-l împuşte, dar în acest caz risca să producă o mare încurcătură. Sergentul era din ce în ce mai furios. El scutură portiera cu putere.

— Coboară sau vin să te iau eu de-acolo, zise el.

— Hai, încearcă! zise Malko, ironizându-l.

Era prea mult. Al Moore îşi luă pistolul, luă din buzunar o pereche de cătuşe. Şi cu rapiditatea unui magician, îl legă pe Pavel Andropov. Îngrozit, şoferul se grăbi să deschidă portiera din spate. Maşina era acum înconjurată de şase poliţişti.

Malko nu pierdu nici o zecime de secundă pentru a coborî. Din momentul în care puse picioarele pe pământ, el fugi la maşina poliţiştilor şi se aruncă pe canapeaua din spate sub privirile zăpăcite ale acestora.

— Arestaţi-i pe aceşti oameni. Sunt spioni ruşi, strigă el.

Vorbele sale n-avură efectul scontat. Sergentul Moore veni la el şi-l înhăţă de guler, scoţându-l din maşină:

— Beţiv ordinar ce eşti, s-a terminat! Dă-mi actele tale!

Malko îşi reluă vocea normală. El scoase din portofelul său legitimaţia de la Serviciul Secret şi i-o întinse poliţistului:

— Aparţin unei agenţii federale, spuse el. Aceşti oameni sunt agenţi periculoşi din est şi se pregăteau să mă execute. Anunţaţi imediat FBI-ul din New York şi mai ales arestaţi-i pe aceşti patru oameni care sunt cu mine.

Impresionat de tonul autoritar al lui Malko, sergentul îl privea nehotărât, examinând legitimaţia sa pe toate părţile.

Era prea mult pentru un om simplu ca el.

— Spuneţi-mi, este o glumă sau ce? întrebă el.

În acest timp colegii sergentului îi aliniaseră pe cei patru ruşi afară.

Malko, arătând ameninţător spre uniforma albastră, zise:

— Ştiu că mă luaţi drept un beţiv şi un farseur, ceea ce eu nu sunt de fapt. Nu riscaţi mare lucru ascultându-mă. În caz contrar, vă jur că vă veţi petrece tot restul vieţii reglând circulaţia în acest tunel până ce veţi crăpa asfixiat.

După ce spuse aceste vorbe, i-i arătă pe Pavel Andropov:

— Percheziţionaţi-l pe acest om. Este înarmat şi m-ar mira să aibă permis de port-armă. Căutaţi şi-n maşină. Veţi găsi tot felul de aparate ciudate.

Timp de-o secundă, el îl măsură pe Malko, apoi îl lăsă în maşina de patrulare şi reveni cu pasul apăsat spre ruşi.

Când scoase din centura lui „Martin” revolverul negru, ai fi zis că este o fată bătrână care a găsit în patul ei un satâr.

— Nu, zise el, pentru numele lui Dumnezeu, nu!

În clipa următoare, ceilalţi poliţişti erau cu armele în mâini. Malko era salvat. El aştepta cuminte în maşina poliţiştilor revenirea lui Al Moore, înjurând cu voce joasă. Fără măcar să se uite la Malko, el luă telefonul mobil şi telefonă la comisariatul de care aparţinea:

— Am aici o poveste complicată. Anunţaţi FBI-ul…

Celorlalţi doi ruşi deja li se puseseră cătuşe. Când vrură să procedeze la fel şi cu Janos Ferenezi, acesta se dădu un pas înapoi şi spuse plin de furie:

— Nu aveţi dreptul. Eu sunt diplomat.

Poliţistul ezită. Efectiv, el nu putea aresta un diplomat, dar această afacere era ciudată.

— Bine, zise el. Treceţi alături de ceilalţi!

Ferenezi mai înaintă un pas:

— Nu, eu plec. Dumneavoastră nu aveţi dreptul să mă arestaţi. Notaţi-mi datele din paşaport, dar eu plec.

Tânărul ofiţer era din ce în ce mai încurcat. El se-ntoarse la maşina de patrulare pentru a cere instrucţiuni. Sergentul Moore povestea toată istoria cât putea de repede în microfon, înţelegând de la subordonatul său care era problema, interlocutorul său îi explică cum să procedeze şi

acesta, repetă după câteva secunde:

— OK, Murphy, deci putem să-l lăsăm în pace pe acela să plece, dar îi reţinem pe ceilalţi.

— Hei! se impacientă Malko, doar n-o să-l lăsaţi pe Ferenezi să plece.

— Nu pot să-i fac nimic, replică Al Moore. Aşa zice legea şi eu nu o pot încălca.

Îngrozit, Malko strigă la poliţist cât îl ţineau puterile:

— Acest om este un asasin.

Poliţistul dădu din cap:

— Poate domnule, dar eu nu-l pot reţine contra voinţei sale, ci numai să-i notez identitatea.

— Dar v-am sp….

— Eu nu sunt obligat să vă cred. Eu am ordine de la căpitan. El mi-a spus: „Lasă-l să plece”, eu îl las să plece.

Malko înţelese că nu va avea câştig de cauză.

— Reţineţi-l câteva secunde cel puţin, se rugă Malko şi anunţaţi FBI-ul.

— Tocmai asta este pe punctul de a se face, îl asigură poliţistul. Căpitanul se ocupă de asta.

Al Moore coborî din maşină, se-ndreptă spre Janos Ferenezi şi îi spuse:

— Sunteţi liber domnule, cu condiţia să-mi lăsaţi paşaportul dumneavoastră. Va trebui să vă prezentaţi la Direcţia Emigrări pentru a-l recupera.

Politicos, Janos Ferenezi îi întinse paşaportul cu un surâs:

— Mulţumesc, eu ştiu că în această ţară se respectă libertatea individuală. Vă felicit.

Poliţistul salută fără să răspundă. Janos Ferenezi, cu mâinile în buzunare, se îndepărtă cu paşi mari. Exista o staţie de metrou la circa o sută de metri. O secundă, lui Malko îi trecu prin gând să ia arma unuia dintre poliţişti şi să tragă asupra lui, dar ar fi fost transformat el în ciur, înainte chiar să apese pe trăgaci.

Janos Ferenezi urma să meargă direct la apartamentul Sabrinei pentru a o face să dispară pe tânăra fată şi a distruge probele şi de astă dată nu va mai exista nimic care să-l dezvinovăţească pe Malko.

Pavel Andropov şi ceilalţi doi ruşi fură înghesuiţi în

maşina poliţiei. Poliţiştii percheziţionaseră Fordul verde cu atenţie şi descoperiseră aparatele de fotocopiat, ceea ce-i lăsaseră perplecşi.

Malko îşi rodea unghiile de nerăbdare. Trecuseră trei sferturi de oră. Janos Ferenezi avusese tot timpul s-o lichideze pe Sabrina sau s-o facă să dispară.

Deodată, în Queen's Midtown Tunnel răsună zgomotul lugubru al unei sirene. Un Lincoln negru ieşi din tunel ca o rachetă, cu luminile roşii clipind frenetic în spatele parbrizului său.

Maşina opri lângă cea a poliţiştilor. Doi oameni coborâră în acelaşi timp. Impozanţi, îmbrăcaţi ia fel: costume gri din material sintetic, pălării cu boruri strâmte şi cămăşi cu gulerul încheiat.

Malko, scoase o exclamaţie de surpriză. Erau cele două gorile de la CIA cu care el lucrase deseori: Milton Brabeck şi Chris Jones – doi duri care valorau cât o companie de puşcaşi marini. Ei nu se mai revăzuseră de când cu misiunea lor în Sardinia, din vara precedentă.

Chris Jones îi strânse mâna lui Malko, dar ochii săi nu mai aveau expresia caldă de altădată. Milton Brabeck se mulţumi să-l salute din cap.

— Cum de aţi venit aici? îi întrebă Malko.

Chris răspunse fără să-l privească:

— Vi se va explica. Ce se-ntâmplă?

Malko îi arătă maşina de patrulare:

— Sunt acolo trei ruşi care aparţin unei reţele secrete. Un al patrulea a fugit. Trebuie prins de urgenţă, dacă nu, el va suprima un martor sau îl va face să dispară.

Gorila dădu din cap:

— Mergem acolo.

Poliţiştii priveau cu respect Lincolnul Continental. Nu puteai vedea ia poliţia municipală maşini de opt mii de dolari. Chris Jones avu o scurtă convorbire cu sergentul Al Moore. Cei trei suspecţi urmau să fie conduşi imediat la FBI.

— Dumneata l-ai lăsat să plece pe cel de-al patrulea? îl întrebă Jones pe poliţist.

— Aşa zice legea, răspunse el sentenţios.

Gorila îi spuse printre dinţi:

— Dacă vei continua să procedezi aşa, atunci bătrâne, pregăteşte-ţi o slujbă frumoasă ca îngrijitor în parc…

Spunând aceste cuvinte, el se urcă în Lincoln. Malko se urcă în faţă. Maşina întoarse lăsând acolo jumătate din cauciucurile sale şi porni rapid prin tunel, cu girofarul aprins.

— Vreţi să-mi explicaţi… începu Malko.

Chris Jones surâse cu tristeţe.

— Sunteţi căutat de cinci zile, dar n-am vrut să vă spun în faţa acelor brute.

Malko tresări.

— Mă arestaţi?

Celălalt negă din cap:

— Nu. Noi avem ordin să rămânem cu dumneavoastră atâta timp cât va fi necesar pentru a clarifica totul. FBI-ul a lansat chiar un anunţ să fiţi găsit de când l-aţi fentat pe micul lor camarad…

— Este o istorie lungă…

Chris Jones îl opri cu un gest:

— Ştim asta. Domnul Wise a primit scrisoarea dumneavoastră de la Viena. Nu ne rămâne decât să vă credem pe cuvânt. Ce s-a mai întâmplat?

În timp ce Lincolnul alerga prin tunel, Malko îi rezumă toată povestea.

— Trebuie cerut ajutorul FBI-ului, concluzionă el, pentru a-i prinde pe Janos Ferenezi şi pe Sabrina cu orice preţ.

— Toţi băieţii de la Domestic Operations lucrează pe moment pentru dumneavoastră, îi zise Chris Jones. O să-i anunţăm, la fel şi FBI-ul.

Imobilul în care era Domestic Operations se găsea la Washington, 1750, Pensylvania Avenue, la doi paşi de Casa Albă. CIA, neavând dreptul să lucreze pe teritoriul SUA, această centrală nu avea nici o existenţă legală… Lincolnul condus de Chris Jones, era înmatriculat pe numele unei societăţi fantomă cu sediul în Pensylvania Avenue, 1750. Ei ieşeau din tunel.

Chris Jones luă microfonul aflat sub luxosul tablou de bord schimbă frecvenţa şi anunţă:

— Aici Jones 6-4-7-9. L-am găsit pe SAS. Trebuie

protejată de urgenţă o femeie care locuieşte la nr. 425, East 52, apartamentul 2B. Nu-i cunoaştem încă numele. Nimeni, insist, nimeni să nu se apropie de persoana respectivă. Reţineţi pe oricine va vrea să intre în legătură cu ea.

Malko se scandalizã:

— Chris, va veni ora prânzului. Cu acest trafic, ei nu vor ajunge la timp.

Gorila surâse:

— Vor merge acolo cu un elicopter. Vor fi acolo înaintea noastră. Ei aşteaptă deasupra edificiului societăţii Panam.

Într-adevăr, când ei ajunseră la nr. 425 al Străzii 52, cinci oameni ai FBI-ului erau deja acolo. Elicopterul îi depusese pur şi simplu pe acoperişul clădirii. În trei minute, prin microfon, el le transmise semnalmentele lui Janos Ferenezi, înainte ca Malko şi Milton să ajungă în holul clădirii.

Portarul care se dusese să caute un taxi pentru Malko, tresări din tot corpul când îl văzu:

— Eu îl cunosc pe tipul acesta, zise el, El a vrut....

Chris Jones îl opri:

— Este şeful nostru. Aveţi ceva de spus?

Se-ntoarse apoi spre agentul FBI.

— Unde-i fata?

— Nu este în apartament, răspunse celălalt. Am răscolit peste tot. Doi băieţi de-ai noştri sunt acolo în permanenţă.

— Nimeni n-a căutat-o?

— Nimeni, cu excepţia unui telefon. A închis imediat fără să răspundă.

— Aveţi oameni peste tot? întrebă Malko.

— Chiar şi la depozitele de gunoi.

Toată această desfăşurare de forţe, nu servea la nimic dacă nu ştiau unde se află Sabrina. Malko avu o inspiraţie:

— Să mergem în apartament.

Urcă împreună cu Chris şi Milton. Oamenii FBI-ului le deschiseră. Cu inima bătând puternic, Malko merse la mobila de unde „Martin” scosese masca de cauciuc. Obiectul era acolo.

El îl luă şi i-l dădu lui Chris Jones:

— Păstraţi-l ca pe o hârtie de o mie de dolari. Este prima probă care dovedeşte că eu nu sunt nebun...

Despăturind masca, el îi explică gorilei despre ce era vorba. Chris Jones fluieră admirativ:

— Ei bine, nu mă mai mir că v-au păcălit cu asemenea trucuri. Eu credeam că ei au rămas cu cuţitul între dinţi.

Nu mai era nimic de făcut în acel apartament. FBI-ul îl va percheziţiona în cele mai mici cotloane.

— Trebuie găsită Sabrina cu orice preţ, zise Malko. Portarul nu o şti oare nimic?

Ei îl găsiră pe portar la biroul lui.

— Aţi văzut-o cumva ieşind pe locatara de la 2B? întrebă Malko. Încercaţi să vă aduceţi aminte. Este o problemă de viaţă şi de moarte.

Portarul îşi înghiţi saliva. Ce-o să mai aibă să-i povestească soţiei sale, în fundul Brooklyn-ului…

— Domnişoara Diana Lynn? Sunt mai bine de două ore de când a plecat, dar nu ştiu unde. Ea nu-mi spune niciodată nimic, în afară de „bună ziua” sau „bună seara”.

Omul acela nu-i mai putea ajuta cu nimic, chiar dacă i-ar fi spălat creierul cu leşie biologică…

Deodată, Malko avu o nouă inspiraţie: el revedea taxiul care o ducea pe Sabrina cu două ore mai devreme. Creierul său înregistrase mecanic numărul de pe placa din spate. Numerele îi treceau pe dinaintea ochilor, la fel de bine ca şi când le-ar fi notat.

El se-ntoarse spre Chris Jones:

— Poate fi găsit un taxi înmatriculat sub numărul 126 HNK? Să ştim cine-l conduce.

— Sigur.

— Sabrina a urcat în el acum două ore.

Chris se-ndrepta deja spre maşina sa, pentru a chema fişierul central al Poliţiei municipale. Zece minute mai târziu, el se-ntoarse cu răspunsul.

— Este un Yellow Cab, cu numărul companiei 6214. Este condus de Julius Feiffer. Nu are radio la bord. Nu se ştie unde se află.

— Să alertăm poliţia municipală, propuse Malko şi FBI-ul. Asta îi priveşte.

Chris se reinstală în Lincoln. Îi mai trebuiră zece minute ca să se asigure că mesajul său fusese transmis tuturor

maşinilor de patrulare. Numărul acestora se ridica la aproape trei sute…

Nu mai avea altceva de făcut decât să aştepte.

La New York taxiurile sunt obligate să noteze toate cursele şi destinaţiile lor. Se va şti cel puţin unde s-a dus Sabrina.

Malko murea de foame. Din fericire, lângă florărie era o cafenea pe First Avenue. El şi Chris merseră să se aşeze la o masă în faţa unor porţii de ouă ochiuri cu şuncă şi cafea.

Erau la a treia ceaşcă de cafea când unul din oamenii FBI intră în fugă.

— Repede, l-au găsit!

În Lincolnul Continental, microfonul sfârâia uşor. La celălalt capăt al firului era un sergent din Bronx. Maşina sa se intersectase cu taxiul lui Julius Feiffer. Acesta aştepta lângă microfon emoţionat şi bâlbâit.

Malko luă telefonul:

— Domnule Feiffer, zise el. Aici este FBI-ul. Spuneţi-mi unde aţi lăsat o tânără, cu bagaje, acum două ore şi jumătate pe care aţi luat-o de la intersecţia dintre Third Avenue cu Strada 52?

— Aşteptaţi să văd, zise celălalt.

După ce verifică, spuse:

— Da, 1068, Madison Avenue. Chiar la colţ cu Strada 86.

— N-aveţi idee despre locul unde se ducea?

Şoferul râse cu poftă:

— Ba da, la coafor, mi-a spus. Ca să mă deruteze probabil.

— Aţi văzut-o intrând undeva?

— Drace, sigur că da. Avea un corp aşa frumos că am pierdut două minute ca s-o admir. A intrat pe a treia poartă mergând dinspre colţ.

— Perfect domnule Feiffer, mulţumi Malko, ne-aţi fost de mare ajutor. La revedere.

Deja girofarul cu lumina roşie clipea. Maşina porni pe Strada 53 pentru a ajunge în Madison Avenue, cu dublu sens şi mai puţin circulată de camioane decât First Avenue. Pe Madison începu caruselul. Chris se fofila mergând într-un ritm diabolic, făcându-şi loc cu sunete de sirenă. Nu le

trebui mai mult de un sfert de oră ca să ajungă la intersecţia cu Strada 86. Era un cartier de anticari şi buticuri, nu prea departe de Harlem. Între timp, o maşină de patrulare verde cu alb îi ajunse din urmă.

Malko, Chris şi doi poliţişti în uniformă coborâră şi se duseră la uşa indicată de Julius Feiffer. O plăcuţă de aramă ovală indica *„Jean-Louis coafor pentru dame. La primul etaj”.*

Ei urcară pe jos şi dădură buzna într-un mic culoar care mirosea a lac şi parfum. Un tânăr frumuşel blond, cu bustul strâns într-o tunică tip Mao, scoase un ţipăt slab, văzându-i pe cei patru.

— Domnule Jean-Louis veniţi repede!

Domnul Jean-Louis n-avu timp să se deplaseze. Malko şi Chris nu voiau să rişte nimic. Înainte de toate, Sabrina era un agent rus.

Chris scoase revolverul său special 38 şi spuse cu o voce de stentor, avansând spre mijlocul salonului:

— Nici una din doamne să nu mişte. Poliţia.

Una câte una, începu să inspecteze căştile de uscare de unde apăreau busturile în halate de baie mov. Era ceva oribil.

La prima cască era o mătuşă care semăna cu un brad trecut, împodobit cu bigudiuri roz. Ea văzu pistoletul lui Chris şi ochii săi metalici, scoase un ţipăt şi căzu leşinată.

Chris îşi continua inspecţia. Era o pădure de bigudiuri: tinere şi bătrâne, frumoase şi urâte. Toate ţipau, se scandalizau, se văicăreau. Erau în panică. Coafezul Jean-Louis se agăţă de vesta gorilei.

— Domnule, domnule, zise el, o să mă ruinaţi. Eu am dat toate drepturile poliţiei, ca-n fiecare an.

Chris îi spuse, fără să-şi oprească inspecţia:

— Caut pe o anume Diana Lynn. O cunoaşteţi?

— Miss Lynn! Dar ea a plecat de cel puţin o jumătate de oră.

Gorila nu-l credea.

— Trebuie să vedem.

El îşi continuă inspecţia. Malko, la rândul lui, trecea în revistă pe cele care se spălau pe cap şi cabinele de

înfrumuseţare. El inspectă o duzină de femei, spălate pe cap, vopsite în culori stranii. O funcţionară încercă să bareze drumul:

— Este interzis să veniţi aici domnule.

Din fericire, spectacolul era un veritabil remediu contra amorului, combinaţia între măştile de cremă grasă şi părul vopsit în toate culorile, mirosul acid al vopselelor…

Dar, Malko o îndepărtă pe fata în halat alb şi deschise uşa primei cabine de înfrumuseţare.

O tânără femeie complet goală, era întinsă pe spate în timp ce o salariată îi mângâia pielea cu un fel de pistolet care proiecta vapori de apă. Ea ridică capul spre Malko: o frumoasă brunetă cu ochi limpezi, care nu se tulbură deloc.

— Fiţi vă rog amabil şi închideţi uşa, domnule, zise ea şi mergeţi să-i spuneţi domnului Jean-Louis să vină, căci nu mi se duc punctele negre…

Malko închise uşa. Celelalte trei cabine erau ocupate de oribile ruine care urmau să fie masate. Nici una nu putea fi Sabrina, nici chiar cu treizeci de ani mai mult.

Între timp, Chris Jones descoperise ceva. El veni să-l smulgă pe Malko din infernul său roz.

— A plecat să-şi cumpere ciorapi, în Fifth Avenue, la Van Realt, după ce-a fost aici.

Jean-Louis îşi frângea mâinile. Era complet ciufulit.

— Domnilor, vă asigur că salonul meu este frecventat de lume bună. Domnişoara Diana este o persoană foarte bine.

— OK. O să vă dăm o invitaţie specială ca să asistaţi la execuţia sa pe scaunul electric, conchise Chris Jones, căruia nu-i plăceau homosexualii.

Înfundat în fotoliul său, Jean-Louis murmură:

— Scaunul electric. Este un lucru îngrozitor.

Cele două maşini se-ntorceau deja pe Strada 86 spre Fifth Avenue şi Central Park. Trecură prin faţa lui San Regis în trombă, trecură prin proba de foc a Străzii 58, unde evitară în ultimul moment o ciocnire cu un autobuz şi opriră la colţul cu Strada 57. Van Realt, un butic şic de lenjerie de damă avea intrare pe amândouă străzile. Malko intră prin Fifth Avenue şi Chris Jones prin Strada 57. Ei se-ntâlniră în mijlociii magazinului. Sabrina nu era acolo. O vânzătoare

urâtă se apropie de Chris numai zahăr şi miere.

— Doriţi să cumpăraţi ceva pentru a face un cadou?

Gorila nu-i răspunse nici măcar cu un surâs:

— Unde sunt cabinele de probă?

Vânzătoarea îl privi şocată.

— Acolo în fund, dar noi nu vindem, decât…

Chris şi Malko nu-i mai dădură atenţie. Ei împinseră o uşă care ducea pe un culoar. Şase cabine închise cu perdele erau aliniate în lungul peretelui. Chris trase perdeaua de la prima cabină şi-şi introduse capul în interior. Simultan, Malko auzi zgomotul unei palme şi un urlet. Chris sări înapoi, cu faţa vânătă, urmat la o zecime de secundă de o negresă cu trupul bine făcut cu chiloţi înfloraţi, cu pieptul gol şi ţinându-şi sutienul în mână.

— Alb murdar, urlă ea. N-ai îndrăzni să faci aşa ceva unei femei albe, vagabondule!

Apoi, din toate puterile încercă o lovitură de genunchi în burtă, pe care el reuşi s-o evite în ultimul moment. Apoi inspectă celelalte cabine, apucând toate perdelele, în mână şi trăgând de ele.

În concertul de ţipete care urmă, Malko încercă să pronunţe cuvântul „poliţie”, fără nici un succes. Negresa înjura Într-una, cuprinsă de o criză de isterie, dar nu se gândea să-şi pună sutienul.

Cei doi bărbaţi bătură în retragere pentru a nu fi linşaţi, urmăriţi de negresă, în continuare cu sânii în vânt. Vânzătoarele erau îngrămădite în jurul celor doi poliţişti. Aceştia explicau hazliu:

— Este un control de rutină…

Nebună de furie, negresa înhăţă o grămadă de cămăşi de noapte şi le aruncă în capul lui Chris Jones.

— Fata a plecat după douăzeci de minute, cu multe pachete, le explică liniştit unul dintre sergenţi. Probabil s-a întors acasă. S-ar putea să fie în paza FBI-ului.

— Să ne-ntoarcem pe Strada 52, ordonă Malko.

Negresa îl urmă până la ieşirea din magazin.

— Am să cer să fiţi arestat, strigă ea. Aici nu suntem în sud. Dumneavoastră m-aţi dezonorat.

Trecătorii începuseră să se adune. Sânii fetei, magnifici şi

tari, vibrau în ritmul furiei sale. Unul din cei doi poliţişti în uniformă se-ntoarse.

— *Young lady,* dacă nu intraţi imediat în acest magazin, vă arestez pentru ultraj public la bunele moravuri.

Ea rămase pironită locului, sufocată, cu braţele bălăbănind şi cu lacrimile curgându-i din ochii căprui. Fu ultima imagine pe care o văzu Malko în momentul când Continentalul pornise pe Fifth Avenue.

Diana Lynn era bine dispusă. Ei îi plăcea America unde totul era făcut pentru femei. Îi plăcea să se simtă dorită de bărbaţi. Deseori, înainte de a se culca, ea rememora toate privirile bărbaţilor care îşi întorseseră peste zi capul după ea. Era grăbită să ajungă acasă să probeze lenjeria care tocmai şi-o oferise. Acum trăia o perioadă de linişte, de care profita, ştiind că nu va dura mult.

— Opreşte în faţa numărului 452, spuse ea.

Reîncepea ploaia şi nu voia să-şi strice coafura.

Taxiul se opri şi ea scotoci prin geantă pentru a găsi o bancnotă de un dolar. Coborî geamul pentru a chema portarul ca să vină s-o protejeze cu umbrela sa.

Deodată, se simţi paralizată. Portarul, în capătul holului, privea în direcţia taxiului şi o arăta cu degetul unui bărbat masiv, cu pălărie de culoare închisă şi un impermeabil negru, îşi reveni repede. Diana Lynn înghiţi în sec şi-i spuse şoferului:

— Aşteptaţi, m-am răzgândit. Lăsaţi-mă la Racket Club.

Racket Club era ultimul building de pe acea stradă. Era foarte select. Din curtea sa, o scară dădea în East River Drive.

Diana Lynn se simţi dintr-o dată foarte calmă. Ştia din totdeauna că lucrul acesta se va întâmpla.

Taxiul se opri în curtea Racket Clubului. Diana se dădu jos din maşină fără să mai aştepte restul. Fugind, ea merse până la intrarea clubului. Portarul galonat se-nclină în faţa ei.

— Vreţi să luaţi astea, zise ea întinzându-i pachetele. Plătesc taxiul şi revin. Omul intră să se adăpostească. Diana urcă cele cinci trepte şi o luă la stânga spre scara care dădea în East River Drive, chiar în momentul în care cei doi,

oameni ai FBI-ului intrau în curte.

Portarul Racket Clubului, intrigat, continua să ţină pachetele în mână:

— Nu înţeleg, zise el, o doamnă mi-a dat să-i ţin aceste pachete, după care a dispărut...

Locotenentul FBI-ului se-ntoarse fugind la maşină pentru a difuza semnalmentele Dianei, în timp ce însoţitorul său fugi pe scară.

Diana Lynn îşi scosese pantofii cu toc înalt pentru a putea fugi mai repede pe ploaie. East River Drive era o stradă cu sens unic ducând spre nord. Ea nu dispunea de prea mult timp.

Ea fugi o sută de metri până la Peyton Place. Şansa era cu ea. Un taxi era oprit şi se pregătea să lase pe cineva.

Malko şi Chris ajunseră la zece minute după dispariţia Dianei Lynn. Locotenentul FBI nu ştia unde să se mai ascundă.

— Această femeie este în pericol de moarte, zise Malko. Primul ei gest va fi să-şi contacteze şefii. Aceştia, dacă nu vor reuşi s-o scoată din ţară, o vor omorî. În acest moment ea este undeva în Manhattan. Ferenezi, având un paşaport diplomatic, are o adresă oficială, deci să-l găsim.

Locotenentul care se numea Walker, se grăbi spre telefon. Timp de cinci minute, Malko îl văzu gesticulând prin geamurile cabinei. El reveni cu o hârtie în mână:

— Janos Ferenezi locuieşte pe Strada 34, în imobilul delegaţiei ungare la Naţiunile Unite, anunţă el. Malko înjură cu voce joasă. Este imposibil să percheziţionezi un imobil protejat de imunitate diplomatică.

— Aşteptaţi, zise locotenentul Walker. Se poate face ceva.

El coborî vocea.

— Noi avem o staţie de ascultare permanentă asupra liniilor telefonice din imobil. Totul este înregistrat. Am prevenit centrala. Dacă fata va telefona, noi vom şti şi o vom localiza.

— Rugaţi-vă la Dumnezeu să sune şi dispuneţi supravegherea imobilului. Dacă încearcă să intre, va fi ciuruită.

— S-a aranjat deja, zise locotenentul.

— Să aşteptăm deci. Sau mai degrabă să mergem acolo.

Misiunea maghiară ocupa cele două etaje ale unui mic hotel particular destul de deteriorat. Din fericire, nu avea decât o ieşire. Când Lincolnul Continental trecu încet prin faţa imobilului, locotenentul Walker îi arătă o camionetă a Companiei Con Edison, oprită chiar în faţa imobilului.

— Aceştia sunt oamenii noştri.

Continentalul opri un pic mai departe. Unul câte unul, Malko, Chris Jones şi locotenentul urcară în camioneta galbenă.

În interior era un veritabil laborator. Trei camere cu teleobiectiv, emiţătoare-receptoare de radio, două telefoane, o veritabilă panoplie cu arme, veste antiglonţ şi alte aparate pe care Malko nu le cunoştea.

Patru agenţi FBI erau deja înăuntru. Unul dintre ei, avea o cască la ureche şi era racordat în permanenţă la centrala FBI.

— Încă nimic, anunţă el. Fata nu s-a arătat pe aici.

Ei se instalară cum putură mai bine. La fiecare cinci minute, autobuzele făceau să vibreze şoseaua. Imobilul din faţă părea pustiu.

Deodată omul cu ascultarea, ridică mâna:

— Atenţie! Este un apel pentru Ferenezi. Trecură două minute interminabile. Computerele FBI-ului căutau să identifice locul de unde venea apelul. În fine, agentul spuse:

— Persoana se găseşte într-o cabină telefonică din Bloomingdale, Fifth Avenue.

Din nou începu goana până la Lincoln. Locotenentul Walker dădea în continuu ordine prin radio-telefonul Lincolnului.

— Cinci sute de agenţi vor supraveghea cartierul, anunţă el.

Malko era sceptic. A căuta la această oră a după amiezii o femeie elegantă pe Fifth Avenue, era ca şi cum ai căuta un diavol în infern.

Şi unde era Ferenezi?

Capitolul XVIII.

Lexington Avenue era frecventat de o mulţime elegantă şi grăbită. Tocmai stătuse ploaia şi toate femeile care se refugiaseră la Bloomingdale, Lord and Taylor sau Saks, profitau pentru a-şi relua cumpărăturile.

Diana Lynn împinse poarta turnantă de la Bloomingdale şi începu să coboare pe stradă. Îşi cumpărase ciorapi noi şi se schimbase în toaletele magazinului; se simţea mai bine, dar, totuşi cu o oarecare strângere de inimă. Totul putea să prezinte o primejdie pentru ea, care trăia totuşi într-o lume ostilă. Fără hârtii false, aproape fără bani, ea nu putea pleca din New York. Oricare loc în care ea ar fi vrut să se ducă, era supravegheat.

Ea întârzie un minut în faţa lui Tiffany's. Bijuteriile valorând câteva mii de dolari, străluceau ironic în spatele vitrinelor blindate, ca o sfidare.

Apoi îşi reluă drumul. Pierdută în mulţime, era într-o siguranţă relativă.

Alături de librăria Doubleday, exista o cofetărie tentantă. Diana Lynn intră şi comandă un milk-shake. Într-un sfert de oră, îl va chema ia telefon pe Ferenezi. Nu-i era încă efectiv teamă. Ungurul îi inspira o încredere totală. În fond, era un moment greu care trebuia depăşit.

Gustă din milk-shake-ul comandat, apoi scoase o monedă de zece centi şi se duse la telefon. Sună pe linia directă. De astă dată, vocea care-i răspunse, era deja încordată:

— Unde sunteţi acum?

— Pe Fifth Avenue. La…

— Nu da amănunte, îi spuse celălalt. Mergi timp de-o jumătate de oră de-a lungul străzii între Străzile 50 şi 56. Ne vom întâlni.

El închise, înainte ca ea să poată cere amănunte. Era totuşi un pic neliniştită acum. Oare ce se-ntâmplă cu agenţii prinşi? Ea auzise poveşti oribile, dar nu voise să le creadă. Până una alta, ea îşi făcuse bine treaba. Ceea ce se-ntâmpla nu era din vina ei. Pentru a prinde curaj, ea

comandă un Martini.

Barmanul îi surâse dezolat:

— Noi nu servim alcool, doamnă.

Ea comandă un ceai, pe care abia îl gustă. Deodată, simţi că nu mai poate înghiţi nimic, atât îi era gâtul de contractat. Lăsă să treacă zece minute, plăti şi plecă. Era singura clientă din cofetărie şi risca să fie reperată uşor. Ieşi pe Fifth Avenue chiar în momentul în care o maşină a poliţiei albă cu verde trecea cu viteză redusă în lungul trotuarului. Un difuzor era fixat pe capota ei şi aparatul emitea cuvinte care o îngroziră pe Diana Lynn. O voce gravă repeta cu un ton uniform:

— Aici FBI-ul. Diana Lynn, sunteţi în pericol de moarte. Complicii dumneavoastră vor să vă omoare. Predaţi-vă imediat şi nu vi se va întâmpla nici un rău. Ori unde aţi fi, intraţi într-o cabină telefonică şi chemaţi poliţia; vom veni să vă căutăm...

După. O scurtă întrerupere, vocea anonimă îşi reluă apelul, în ciuda ei, Diana acceleră mersul. Silueta masivă a Catedralei Saint – Patrick se ridica în faţa ei. Ar fi vrut să intre acolo, dar aceasta nu figura în consemn. O altă maşină de patrulare venea dinspre nord şi difuzorul său repeta acelaşi lucru.

— Diana Lynn, sunteţi în pericol. Mergeţi într-o cabină telefonică...

Şase alte maşini patrulau pe Fifth Avenue, Park Avenue şi Lexington Avenue. Trecătorii, abia dacă le dădeau atenţie. Cei mai mulţi se gândeau că este vorba de turnarea unui film sau de o campanie publicitară. O femeie se apropie de una din maşinile poliţiei şi întrebă dacă ei distribuie prime...

Diana Lynn intră la Saks. Strada începuse să-i producă teamă, dar chiar şi prin geamuri se auzea apelul transmis prin difuzor:

„Diana Lynn... moarte... cabină telefonică...”

Voia să creadă că este vorba de o capcană a FBI-ului, că nu exista nici un motiv ca ai ei să-i vrea răul. O panică surdă o încerca acum. Rătăci printre raioane, fără măcar să le vadă, cumpără o pereche de ochelari de la solduri, cu un dolar şi nouăzeci şi cinci de cenţi şi-i puse la ochi şi ieşi.

Era oribil să-ţi auzi numele strigat astfel. Începuse să aibă impresia că toţi trecătorii o recunosc şi o arată cu degetul. Grăbi pasul. Nu mai avea decât zece minute până la întâlnirea stabilită. Se grăbea să ajungă la adăpost.

Scrutând şoseaua, ea îşi umplea ochii cu peisajul Americii, cu luxul şi buticurile sale. Se gândi că ei vor veni cu maşina.

Deodată, îi văzu. Erau patru oameni într-un Cadillac lung Fleetwood cu geamurile albăstrii. Janos Ferenezi era în spate. Privirea lui se încrucişă cu a ei. Ea se opri, dar ei erau pe cealaltă parte a lui Fifth Avenue. Cadillacul se opri după semaforul de pe Strada 54. Un autobuz claxonă cu furie. Diana Lynn avansă pentru a traversa, dar fluxul de maşini din faţa ei nu se oprea. Însemna să fie strivită cu siguranţă. În timp ce ea ezita, un poliţist apoplectic fugi dinspre intersecţie proferând injurii la adresa şoferului Cadillacului. Diana Lynn îl văzu pe Ferenezi dându-i acestuia un ordin. Cum era interzis să vireze la stânga pe Fifth Avenue, maşina era obligată să facă un ocol prin Strada 55 până la Avenue of the Americas, pentru a putea reintra pe Strada 57, pentru a o putea culege pe tânăra femeie.

În momentul în care Cadillacul demara, ea prinse privirea lui Janos Ferenezi, nemiloasă şi dezumanizată. În aceeaşi clipă, îşi dădu seama că difuzorul avea dreptate. Urmau s-o omoare.

Ea izbucni într-un hohot de plâns convulsiv. Se gândea la anii de închisoare care-o aşteptau, la tinereţea ei, dar de cealaltă parte, era distrugerea, moartea. Ea-i cunoştea pe Janos Ferenezi şi ştia că era folosită ca un pion într-un joc complicat, un pion care trebuia sacrificat.

Una din maşinile poliţiei se apropia. Vocea anonimă repeta obsesiv:

— Diana Lynn, sunteţi în pericol de moarte…

Propria ei spaimă părea că se reflectă în vocea omului. Sau poate că era un vis? …

Fără să se gândească, începu să fugă spre Strada 57, unde la colţul cu Fifth Avenue, era o cabină telefonică.

Cabina era goală. Diana intră, închise după ea uşa de sticlă ca o fragilă protecţie şi începu să caute cu febrilitate o

monedă.

Din nenorocire, nu mai avea niciuna. O secundă frica puse stăpânire pe ea. Apoi, reflexele sale de „bună americană” îi reveniră. Decroşând aparatul, ea formă un zero. În momentul când auzi vocea operatoarei, spuse cu o voce grăbită:

— Aici Diana Lynn, faceţi-mi vă rog legătura cu poliţia, imediat.

Lincolnul Continental urca din nou pe Strada 57, între Park şi Madison. Ea se intersectă cu o maşină cu difuzor care repeta mesajul său. Malko scutură din cap.

— Nu se va preda.

Cartierul colcăia de agenţi ai FBI, care, din nefericire aveau o vagă idee despre semnalmentele tinerei. Doar Malko putea s-o identifice.

Deodată o voce ţipă în aparat:

— Este în cabina telefonică de la intersecţia dintre Fifth Avenue şi Strada 57. Lincolnul demară ca un Ferrari, agăţând cu aripa în trecere bara unui autobuz.

— Măcar să ajungem la timp, zise Malko. El avusese ideea cu difuzoarele.

Ei străbătură Park Avenue. În acest timp, toate maşinile poliţiei se îndreptau în aceeaşi direcţie.

Malko o văzu primul. Era o siluetă fragilă într-o cabină din sticlă, un pic mai departe. Din nefericire, înaintea lor mai erau vreo cincizeci de maşini blocate la semafor.

El văzu în acelaşi timp venind din faţă un Cadillac negru, oprit la culoarea roşie a semaforului, chiar în momentul în care un om cobora din maşină: Janos Ferenezi. Acesta era despărţit de Diana doar de lăţimea unei străzi. Locotenentul Walker ridică Coltul şi-l coborî cu o înjurătură: Mulţimea era prea compactă pentru a-şi asuma un risc cât de mare. Malko strigă:

— O va omorî.

Deschizând portiera, el sări pe şosea. Walker îi aruncă o vestă anti-glonţ, pe care el o prinse din zbor, fugind în continuare. Nu avea nici o armă.

Diana în cabină, îl văzuse pe Ferenezi şi încremenise.

— Ghemuieşte-te, îi strigă Malko.

Strigătul său fu însă acoperit de tumultul circulaţiei.

Janos Ferenezi, traversa pe jos. El şi Malko erau la aceeaşi distanţă de cabină. Îmbrâncind trecătorii, Malko îşi iuţi mersul, în acel moment, ungurul îl văzu. El mai văzu de asemenea o maşină a poliţiei care venea pe stradă în spatele lui.

Janos Ferenezi era doar la zece metri de cabină.

Îngenunche în spatele unei borne de incendiu de culoare roşie şi luă de la centură un pistolet negru. Aşezat ca la, un stand de tir, el ochi silueta Dianei Lynn.

Geamul uşii se făcu ţăndări. Diana Lynn fu aruncată spre spate de şocul glonţului. Malko o văzu clătinându-se, cu gura deschisă şi cu o pată de sânge care creştea văzând cu ochii pe rochie în mijlocul pieptului.

El smulse uşa şi intră în cabină. Luând-o în braţe pe tânăra femeie, el se aşează în aşa fel încât să facă din corpul său un paravan protector. Un alt glonţ şuieră şi sparse telefonul. Malko se-ncordă. Poliţiştii încă nu ajunseseră la Janos Ferenezi. Acesta, cu obrazul schimonosit de furie, ridică arma din nou.

Malko simţi şocul loviturii în partea dreaptă. Glonţul se strivi de vesta anti-glonţ. Un alt glonţ îl urmă. El vedea clar ţeava pistoletului şi micile scântei de la gura ţevii. Vesta nu proteja decât corpul până la nivelul coapselor. Dacă Ferenezi ar fi ochit capul, atunci era mort. În spatele lui, simţea corpul Dianei prăbuşindu-se. Leşinase.

Mai ţiui un glonţ, dar apoi brusc corpul lui Janos Ferenezi păru scuturat de descărcări electrice. Asurzit de explozii, văzu în fine un poliţist în uniformă, golind încărcătorul unei mitraliere Thomson în corpul lui Ferenezi. Gloanţe rătăcite sparseră vitrinele unei galerii de tablouri.

Corpul lui Janos Ferenezi căzu pe trotuar ca fulgerat. Probabil el avea în corp vreo douăzeci de gloanţe. Oamenii se ghemuiau şi ţipau. Împietrit în vesta de oţel care salvase viaţa sa şi pe cea a Sabrinei, Malko luă în braţe trupul inert al fetei. Ea încă mai respira. Deschise ochii, gemu slab şi murmură:

— Mi-e rău.

Nu mai era timp pentru a chema o ambulanţă. Lincolnul

se opri lângă trotuar.

— Care este cel mai apropiat spital? întrebă Malko.

— Pe strada 76, zise locotenentul FBI.

Câteva secunde mai târziu Lincolnul mergea pe Fifth Avenue de-a lungul lui Central Park. Cu capul aşezat pe genunchii lui Malko, Diana respira slab.

— Dumneavoastră mi-aţi salvat viaţa, murmură ea.

— Şi dumneavoastră mi-o puteţi salva pe a mea, zise Malko, spunând tot ce ştiţi.

— Am s-o fac, zise ea.

Ei ajunseră la spital. Două infirmiere o suiră pe Diana pe o targă. Sala de operaţie era pregătită.

Malko ceru imediat un magnetofon. Câteva minute mai târziu, un medic veni să-l caute şi îi spuse cu voce gravă:

— Persoana pe care dumneavoastră aţi adus-o este inoperabilă. Nu-i mai rămân de trăit decât câteva ore. Vă cheamă. Căutaţi să n-o obosiţi prea mult.

Diana era foarte palidă, într-o rezervă albă. Ea strânse convulsiv mâna lui Malko, din momentul în care acesta fu lângă ea.

— Vreau să spun cât mai repede tot ce ştiu. Nu mă simt prea bine.

Din momentul în care magnetofonul fu instalat, ea începu să răspundă la întrebările locotenentului Walker. Malko se plimba nervos pe culoar. Preferase să nu asiste la interogatoriu.

Walker ieşi după o jumătate de oră. El puse mâna pe umărul lui Malko.

— Totul este clar. A fost o maşinaţiune diabolică. Acum mergeţi la ea, căci vă cheamă.

Malko intră în salon. Pometii obrajilor ei erau roz şi mâinile i se crispau de cearceaf. Fu exact momentul în care ea-l recunoscu. El rămase lângă ea până la căderea serii. Spre ora şapte, ea pronunţă câteva cuvinte nedesluşite, după care căzu în stare de inconştienţă..

Muri pe la ora opt şi zece, fără să-şi mai recapete cunoştinţa. Corpul său, merse la morgă să se alăture celui care o omorâse.. Epuizat, Malko luă o cameră la Piaza şi dormi un somn greu.

I-ar fi plăcut s-o salveze pe Diana, în ciuda a tot ce-i pricinuise.

Capitolul XIX.

Malko se trezi tresărind, căutând maşinal în apropierea sa prezenţa unui corp, dar era singur, efectiv singur. Soarele era deja sus şi intra vesel pe fereastră.

El închise ochii pentru a-şi revedea visul: Sabrina era întinsă lângă el, cu gambele impresionante, pe jumătate îndoite aşa cum îi plăcea ei. Apoi visul se transformase într-un coşmar, cu faţa aspră a lui Pavel Andropov şi ochii inexpresivi ai lui Janos Ferenezi.

Malko se hotărî să se ducă să facă un duş. Nu era bine să laşi imaginaţia s-o ia razna.

Sabrina murise, sub numele de Diana Lynn, fără să divulge altceva decât rolul său în cazul Rudi Guern.

Despre ea, nu se ştia nimic; nici adevăratul său nume, nici naţionalitatea, nici vârsta, nici cum intrase ea în America şi de când locuia la New York.

Ea avea acte în regulă, un paşaport autentic. O singură încurcătură era în toată povestea asta – exista într-adevăr o Diana Lynn. Aceasta era învăţătoare în Indiana. Cu şase ani în urmă, ea efectuase o excursie în Cehoslovacia şi Polonia. FBI-ul răscolise tot trecutul ei şi al soţului ei, până la războiul de secesiune, fără să descopere nimic suspect. Este posibil ca serviciile de informaţii din est, să fi „împrumutat” paşaportul în cursul acelei excursii. Cel al Sabrinei purta numărul B 388384, ca şi cel al adevăratei Diana Lynn.

Nu se va şi niciodată cine era Sabrina, cu toate că apartamentul ei fusese scotocit în amănunt. Cu excepţia căpitanului Andropov cu care întreţinea relaţii strânse, nu se descoperiră decât relaţii superficiale cu buni cetăţeni americani, care fură uimiţi descoperind ce viperă încălziseră la sân. Nu avusese nici un fel de altă legătură. Oficial, ea era esteticiană şi nu profesa decât întâmplător.

Pavel Andropov era la secret, mut ca o cizmă. Era un

profesionist şi el nu va putea fi făcut să vorbească. Oficial, el era şofer la Amtorg. Un şofer pentru care ruşii ofereau o cauţiune de o sută de mii de dolari, ofertă respinsă de FBI.

Ziarele abundau în relatări privind cazul, la îndemnul lui David Wise pentru a-l ajuta pe Malko, pentru că nu mai erau veşti despre israelieni, după atentatul de la München. El spera că ei vor citi ziarele. Un raport complet fu trimis Ambasadei Israelului, pentru a fi trimis organelor competente. Cu toate acestea, Malko nu era liniştit.

El luase legătura cu un medic de la Chicago pentru a face să dispară tatuajul SS. Metoda consta în folosirea unei raze laser. Practicianul jurase că metoda este nouă, nu comportă dureri, cu condiţia să nu se găsească un orificiu sub sinistrul tatuaj.

Malko îşi începuse orele de gimnastică, când soneria sună timid. El tresări, se duse să-şi ia chimonoul din mătase neagră şi se duse să deschidă uşa.

Rămase în cadrul uşii stupefiat. Acolo se aflau doi israelieni, fără nici o îndoială. Unul dintre ei avea în mână o sacoşă mare neagră.

Malko nu avu timp nici măcar să simtă frica. Unul dintre ei, îi întinse mâna şi îi spuse într-o engleză aspră:

— Eu mă numesc Ben Uri. Nu vă fie teamă domnule Linge. Noi ştim că adevăratul Rudi Guern este mort.

Malko nu era complet liniştit.

— Ce vreţi să faceţi atunci?

Ben Uri surâse amabil.

— Cred că nu veţi regreta vizita noastră. Puteţi să ne conduceţi până-n sala dumneavoastră de baie?

— Sala mea de baie?

Malko îi privi cu luare-aminte. Ei erau serioşi ca nişte papi şi deloc ostili.

— Poftiţi pe-aici, zise el. Sper că nu veţi rămâne mult timp. Tocmai voiam să-mi fac un duş.

— V-aţi spălat deja pe dinţi? îl întrebă Ben Uri.

— Nu încă, zise amabil Malko, dar ne putem spăla împreună… Va fi o plăcere. Unde vreţi să ajungeţi?

În baie, israelianul luă pasta de dinţi, apoi schimbă câteva fraze în limba idiş cu colegul său care ridică capul şi

luă o cutie neagră dreptunghiulară din sacoşa sa.

Malko era din ce în ce mai intrigat.

— De ce îmi luaţi pasta de dinţi?

— De câte ori v-aţi servit de această pastă? întrebă Ben Uri.

— De două ori, cred, pentru că nu am fost aici.

— A fost norocul dumneavoastră, zise Ben Uri.

Asta începea să semene cu o glumă.

— Aţi vrea să-mi pierd dinţii? glumi Malko.

— Tocmai, dacă l-aţi fi servit cu regularitate, v-aţi fi pierdut dinţii, chiar şi viaţa. În timpul absenţei dumneavoastră, noi am fost aici şi v-am schimbat pasta dumneavoastră de dinţi cu aceasta. Ea conţine acum un mare procent de taliu…

Malko rămase stupefiat:

— Taliu?

— Da. Aşa cum ştiţi fără îndoială, este un produs foarte radio activ, în concentraţia în care el se găseşte în acest tub. Dumneavoastră aţi fi fost mort în jur de trei luni, cu simptomele unei leucemii galopante… Priviţi, acesta este un contor Geiger.

El apropie cutia neagră de tubul de pastă de dinţi. Imediat, ea emise o serie de trosnituri din ce în ce mai rapide…

Malko, albise de tot.

— Luaţi murdăria asta de aici, zise el.

— Imediat, zise politicos Ben Uri.

El scoase din sacoşă o cutie de plumb şi puse în ea oribila pastă de dinţi.

Malko încercă să ridice cutia, dar ea cântărea cel puţin cinci kilograme.

Plecară cu toţi din baie.

— Am fi putut să vă prevenim prin telefon, explică Ben Uri, dar ţineam să recuperăm tubul, deoarece costă foarte mult şi e foarte primejdios. Noi hotărâsem să folosim acest mod de a vă elimina, din cauza accidentului de la München. Acesta ne-a bulversat. Pentru prima oară am ucis un nevinovat.

Ei plecară ca două fantome, se urcară într-o maşină

neagră şi plecară într-un nor de praf. Malko nu mai avea poftă să se spele. Nici chiar de viaţă nu mai avea chef. Câmpia verde a Statului New York îi părea sinistră.

Sfârşit.